Colegilor mei de la Institutul de Teatru I.A.T.C., promoția 1961

Abrudan Ion, Albanezu Lucian, Andrei-Pop Violeta, Anghelescu-Zărnescu Ileana, Beresniţki-Radoslavescu Angela, Brebulescu Adriana, Chiuaru Paula, Cristescu C-tin, Dinică Gh., Dinu Ion, Dinuliu Petre, Drăgănescu C-tin, Florescu C-tin, Gheorghe-Arcudeanu Ion, Gheorghiu Vasile, Hasnaş Alexandru, Heica Tudor, Hudac Marian, Ionescu-Dobre Ruxandra, Jugureanu Ion, Lazăr Alexandru, Lazăr Dorina, Lemnaru Matici Genoveva, Manolescu Ioana, Marian Ion, Martin Ion, Maydick Ion, Măgură Ioana-Bernard, Moraru Marin, Murgea Cătălina, Niculae C. Nicolae, Pagubă-Panduru, Păruş Traian, Piteşteanu Adriana, Poenaru Cornel, Pomoje Nic, Popovici Eftimie, Popovici Magda, Pozdercă Ana, Pruteanu Mihai, Racoţi Eugen, Răşchitor C-tin, Roşu Anca, Scarlat Nicolae, Serbina Gh., Seranno-Perez Raul, Stan Cârstea Ileana, Stănescu Traian, Stoica Candid, Strâmbeanu-Weigel Julieta, Tapalagă Ştefan, Ursu Melania, Voicu Jorj

PAULA

TEODOR

Candid Stoica

DOSARUL CURVELOR

sau

Paula şi Teodor

sau

Căsătorie ratată

EDITURA ZIP
MMXI

Responsabil carte: *Adina Stoicescu*
Coperta: *Crăiţa-Silvana Şerbănescu*
Corectura: *Mariana Sava*
Editor: *Ion Gabriel Puşcă*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
STOICA, CANDID
Dosarul curvelor sau Paula şi Teodor sau Căsătorie ratată / Candid Stoica ; ed.: Ion Gabriel Puşcă. - Bucureşti : ZIP, 2011
ISBN 978-606-92721-5-2

I. Puşcă, Ion Gabriel (ed.)

821.135.1-2

Editura ZIP – MMXI
editurazip@asociatiaadsum.ro
tel: 0728586680 / 0744665126

Dosarul Curvelor

sau

Paula şi Teodor

sau

Căsătorie ratată

Personaje

Paula: Actriță
Teodor: Autor
Pacoste: Prieten cu Teodor. Om peste care au trecut multe necazuri.
Nelu: Prieten cu Paula. Medic
Dr. Ricşa: Medic. Prieten al actorilor
Telefonista : De la Piatra Neamț. Ingenuă, ingenuă
Demetriade: Secretar literar. Uns cu toate alifiile
Sufleurul: Care va juca rolul lui Pacoste
Covrig: Chelner
Actorul comentator (Poate fi jucat de oricare dintre bărbați)

Nelu

Telefonista

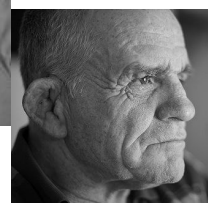

Pacoste

Paula

Teodor

Demetriad

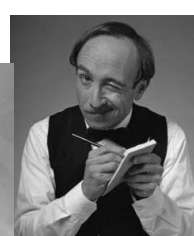

Covrig

Dr. Ricsa,
prietenul actorilor

Scena e împărţită în două de două cortinete. De fapt, două spaţii de joc. Între ele, pe un practicabil mai înalt, vor interveni, când va fi cazul, ***Telefonista****,* ***Demetriade*** *şi* ***Covrig****. După o lungă foială şi multe replici şoptite, după multe apeluri telefonice, care se aud de pe scenă:* ***Alo, Alo, răspunde domnule, răspunde imediat,*** *în faţa cortinei (dacă e), sau în proscenium, va apare un actor care poate fi oricare dintre interpreţi.*

Actorul: Bună seara! Stimaţi domni şi stimate doamne... *(Din culise se aude vocea actorului care îl joacă pe* ***Pacoste,*** *care e şi* ***sufleur****)*
Sufleurul: In-invers.
Actorul: *(se întoarce spre culise sincer interesat)* Invers ce?
Sufleurul: Stima-mate do-doamne şi sti-stimaţi domni...
Actorul: *(Se face că nu observă bâlbâiala).* Scuzaţi, obişnuinţa, emoţia. Stimaţi spectatori, direcţiunea teatrului m-a însărcinat să vă anunţ că asta seară se joacă...
O voce: *(din sală)* Fără piesă...
Actorul: Cine a spus replica asta? *(Pauză)* Nimeni n-are curaj să recunoască? Eroare. Ţin să precizez că astă seară se va juca...
O voce: *(din sală)* Fără piesă!
Actorul: Iar? Cineva are o obsesie. Dezmint... Acum *(vorbeşte rapid de frică să nu fie întrerupt)* se va juca fără un actor. Cel care trebuia să joace unul din roluri n-a venit. Nu mă întrebaţi de ce, că nu ştiu. Până la ora asta n-a sosit. Poate s-a

îmbolnăvit, poate l-a chemat la Radio, la Televiziune... Televiziunile sunt o calamitate. Când te cheamă pe tine, e nemaipomenit, când îl cheamă pe un coleg e o... nenorocire... Sigur, veţi întreba: „N-are mobil”? Are, l-au sunat, dar n-a raspuns... Nu vrem să vă trimitem acasă pentru că... nu ştim dacă vă mai prindem altădată. Aşa că, după cum observaţi, a căzut măgăreaţa pe mine... şi, vrând-nevrând, o să asistaţi la o improvizaţie, care, vă garantez, va fi de mare clasă… fac o divagaţie, asta ca să treacă timpul… Actorul modern întotdeauna a improvizat, chiar când vechile canoane blamau improvizaţiile şi directorii de teatru pedepseau aspru pe actorii care îndrăzneau să se abată de la litera textului piesei, adică să improvizeze… spun asta ca să mai treacă timpul şi poate dă bunul Dumnezeu şi colegul nostru o să apară… *(către culise)* A venit? *(dinspre culise, şoapte)*. Mi se spune că n-a venit, dar sunt şanse să vină până la… noapte… Pot să vă mai spun că ceea ce o să vedeţi, de fapt, nu e o chiar o piesă. Autorul o numeşte scenariu epistolar... Ce ţi-e şi cu autorii ăştia... Cehov era încredinţat că a scris comedii, iar Aurel Baranga credea cu tărie că a scris drame... Deci, reluând ideea, piesa, trecând peste considerente estetice, are o calitate: Nu cere costume, nu pretinde decoruri. Tot ce se va vedea, va fi o improvizaţie.... Chiar sufleurul, după cum s-a auzit, e improvizat pentru că, recunoaştem, o asemenea piesă poate nu ar putea trezi interes din partea unui public larg. Vă spun sincer: rămân uimit că aţi venit atât de mulţi... Bănuiesc că sunteţi rude sau

prieteni ai autorului, sau s-o fi anunțat că la final se vor distribui tricouri, pixuri sau pungi cu alimente... Vă previn că ce vom reuşi să vă arătăm, trebuie privit ca o repetiție... improvizată.... Nu strâmbați din nas… improvizațiile au farmecul lor inefabil… Molière a scris una memorabilă: „Improvizație la Versailles". Acum veți asista în mod sigur la „Improvizația de la Bucureşti", oraş vestit pentru improvizațiile lui politice… şi unde există cu duiumul miniştri, senatori, deputați şi prefecți improvizați: o cunoştință de a mea a fost prefect al oraşului Bucureşti doar două zile… *(către culise)*: A venit? Cum? Aha. Auziți: N-a venit şi sunt şanse să… nu mai vină deloc… În partea stângă, cum priviți dumneavoastră, se află camera Paulei… *(Deschide cortineta. Către culise)* Paula şi mai cum?

Sufleurul: *(Apare cu textul în mână)* A-a-atât!

Actorul: Ce nume e ăsta?

Sufleurul:. De fa-fată.

Actorul: Deci se numeşte Paula Atât?

Sufleurul: Nu, doar atât : Paula.

Actorul: Am înțeles. Doar atât: Paula. *(Paula a intrat în scenă cântând:* ***Macarale****)* Ai intrat prea devreme! *(Paula se miră şi iese din scenă)*. Paula, personajul... E actriță. E îndrăgostită de frumos, de teatru, de partea poetică a lucrurilor... Are un temperament ardent şi o idee fixă: Vrea să se mărite cu Teodor, cel care va evolua în partea dreaptă...

Sufleurul: *(încearcă să-l ajute)* A-a f-făcut u-un... do-do

Actorul:.Ta taci!... Dacă spun asta, nu vor mai avea nici o surpriză... *(Trage cortineta)* Aici e camera unde am să evoluez probabil eu *(Către Sufleur)* Cum mă mai cheamă?
Sufleurul: *(Spune numele de familie al actorului).*
Actorul: Nu pe mine. Pe personaj?
Sufleurul: Teodor.
Actorul: Teodor şi mai cum?
Sufleurul: Atât
Actorul: Şi pe ăsta tot Atât? Sunt căsătoriți?
Sufleurul: A-atât e atât: nu-nu e nu-nume.
Actorul: Dar ce e?
Sufleurul: Do-doar a-atât.
Actorul: Am înțeles: au nume, dar autorul nu vrea să-l facă cunoscut. Ce e Teodor?
Sufleurul: *(suflă)* E scriitor… Ma-m-mare…
Actorul: Mama mare a cui? Vorbeşte clar.
Sufleurul: N-nu, m-ma-mmare, ma-mare, a-adi-ică ba-baban.
Actorul: Adică celebru, am înțeles *(sufleurul îi dă o hârtie din care Actorul va citi)*… Criticii susțin că a ironizat, a persiflat, a demascat, a înfierat, a tăiat în carne vie, scuzați limbajul de lemn – obişnuința – multe din viciile lumii în care a trăit… Altceva ce-a mai făcut?
Sufleurul: altceva nnn-a ma-mai tă-tăiat! *(îi dă altă foaie)*
Actorul: *(citeşte mai departe)* E îndrăgostit etern de genul feminin. A fost dependent de el, cum este azi la modă să spui. Deşi e poet, vede partea tenebroasă a omului... Aici trebuie să mă opresc. Nu mai scrie nimic, iar eu vă declar sincer că nu

mai ştiu ce trebuie să mai spun... şi ce v-am spus până acum, s-ar putea să fie din altă piesă în care am jucat. Însă ce se va întâmpla, că totuşi se vor întâmpla multe... ştiţi şi dumneavoastră câte se pot întâmpla între un bărbat şi o femeie când se iubesc. Da, vor fi şi scene sexi. Autorul s-a lăudat că a avut curajul să introducă şi asemenea scene... Observ deja că vă sticlesc ochii şi simt cum vi s-a ridicat... adrenalina. Autorul a declarat, cu mâna pe conştiinţă, l-am auzit cu urechile mele, că tot ce se va petrece pe scenă este absolut adevărat. Mai precis, a fost. Susţine că personajele au existat, au trăit, le-a cunoscut, a respirat acelaşi aer cu ele, dar în acelaşi timp mai precizează că nu este vorba despre o descriere realistă, encomiastă, "terre-a-terre", ci una imaginativă .... *(Către Sufleur, care-i face semne disperate)*: Ce e? Spune tare, avem în faţă spectatori inteligenţi, care ştiu ce înseamnă teatru...

Sufleurul: *(Bâlbâindu-se)* A-a-acţ-i-iunea sssse de-desfă-ăă...desfă-de-sfăă.

Actorul: *(Colegial îi pune o mână pe umăr, vrând să-l potolească)* Uşo-şor... N-a, că m-am bâlbâit şi eu... Am vrut să spun: Uşor. Deci vrei să spui că acţiunea se de-de sfă-fă, na, că iar mă bâlbâi... Eşti contagios... se petrece în secolul trecut... E important de precizat, pentru că atunci s-au petrecut lucruri şi fapte pe care azi, cei tineri, nu le pot înţelege...Acum, neştiind ce să vă mai spun, mă retrag şi să vă urez vizionare calmă, pardon plăcută. .

Sufleurul: Ş-şi e-eu ce-ce ffa-fac?

Actorul: Ce face un sufleur?
Sufleurul: Suflă!
Actorul: Atunci suflă mai departe *(Sufleurul pleacă)* Ca să vedeți ciudățenie. În viață nu e bâlbâit. *(către culise)* Cum? A venit? N-a venit. O, doamne, ce coşmar, o să trebuiască să mă suportați. Să nu fiți prea exigenți… Nu e nevoie să aplaudați, dar dacă simțiți nevoia, faceți-o, nu vă jenați. *(Către Paula)* Acum intri. *(Actorul se retrage în culise. În spațiul din stânga se aude sunând un telefon. Apare Paula gâfâind. Are într-o mână o geantă de voiaj şi în cealaltă un teanc de scrisori, pe care le aruncă pe unde se nimereşte. În fund de tot, un paravan şi o canapea. După Paula, încet, a apărut Nelu. Are o în mână o sacoşă mare, burduşită cu pachete, şi o damigeană. Stă o vreme în picioare, după care se aşază într-un colț, pe un taburet şi-şi aprinde o țigară. În casă sună telefonul).*
Paula: *(ridică receptorul)* Alo, alo... Na! A închis. El trebuie să fi fost şi a închis. Aşa-mi trebuie, dacă umblu creanga. *(Aranjează lucrurile de prin cameră unde domneşte o dezordine completă: sutiene, rochii, chiloți, fuste, aruncate peste tot. Aşază la vedere o pălărie bărbătească pe care o călcase în picioare).* Ce-mi trebuia să merg la tine la Caluiapa, unde funcționezi ca medic? Auzi, ce nume de sat...
Nelu: Cine te-a pus?
Paula: Cine m-a pus, cine m-a pus... Dracu m-a pus...
Nelu: Ce n-a fost bine? Ați mâncat, ați spus

bancuri, ați ascultat radio Șopârlița, v-am pus discuri cu Aznavour, ați mers pe picioroange, ați cântat marșul căcănarilor...(*Fredonează: Trageți la Pompe…)*

Paula: *(deodată isteric):* Ce să spun, mare distracție... marşul căcănarilor! Şi să asist cum sembată colegii... după care li se scoală şi vor să ne reguleze, ca şi cum asta dorim... să vină peste noi nişte nătăfleți, duhnind a băutură ieftină… Înțeleg să bei o şampanie, un coniac fin... să ai o discuție intelectuală... (*brusc potolită)* Ce-i acolo?

Nelu: *(Caută un loc pentru damigeană)* Vin… de la pacienți. Ați mâncat, ați băut ca sparții, ați vorbit, de ați făcut spume la gură, de Ionescu, de Becket, de unul Kafka, ați bârfit, v-ați certat ... şi, deodată, ți s-a năzărit să pleci...

Paula: *(deretică în continuare)* Ştii doar că îl aştept din zi în zi, în fiecare ceas, în fiecare clipă pe Teodor. Dacă a telefonat cumva că vine şi eu am fost plecată, dracu', la Caluiapa?!… Doamne, trei zile am lipsit şi s-a aşezat un praf să-l tai cu cuțitul! Şi mă laud că stau într-un oraş de munte, lua l-ar dracu' de oraş... Îmi blestem ziua, când m-am decis să viu aici să fiu împreună cu colegii de institut! Nu mi-a plăcut Constanța unde am fost repartizată…

Nelu: De ce n-ai rămas la Bucureşti, la estradă?… *(scoate o sticlă)*

Paula: Pentru că mă plictisisem să dau mereu din fund şi să joc în scheciuri idioate şi am venit aici să fac teatru cu T mare.

Nelu: Şi ai venit aici să cânți cu foc în spectacole

care preamăresc colectivizarea.
Paula: Ai dreptate. Stai să-mi amintesc: „Trandafir de la Bacău / nu sta-n urmă că e rău / hai cu toți deopotrivă / hai cu toți la colectivă / Să fie regiunea toată / toată colectivizată / mândră să fie părtaşe / cu regiunile fruntaşe… nu-mi mai aminti, că mă apucă damblaua… Auzi, pentru ce am venit eu de la Bucureşti… Ce-i cu sticla aia?
Nelu: Coniac**...**
Paula: De unde?
Nelu: De la pacienți. Atunci te-am văzut prima oară cu ce foc, cu ce ardoare cântai; „Să facem gospodărie / să avem hambarul plin / şi-o să fie veselie şi-n casa lui Marin…"
Paula: Şi ce te gândeai? Mă, cum s-o ard eu pe asta? Nu nega, că vă cunosc eu ce golani sunteți… Te rog, nu-mi mai aminti, că-mi vine să vomit. *(Sună telefonul. Se repede la el).* El e. Alo, tu eşti Teodor? Nu? *(dezamăgită)* Scuzați-mă, d-na Serena, aşteptam un telefon de la viitorul meu soț. *(către Nelu în şoaptă)* D-na Serena la telefon, o cunoşti...
Nelu: Mda... *(mormăit)* O cotoroanță...
Paula: *(Lui Nelu)* Un om minunat. *(La telefon)* Nu închideți. Dacă vrea să mă găsească, mă găseşte el... ştiți cum sunt bărbații, când li se scoală... *(Nelu scoate din plasă un calup de Kent. Paula îl întreabă în şoaptă).*Oho, Kent, de unde?
Nelu: *(La fel)* De la pacienți...
Paula: Cât?
Nelu: Gratis!
Paula: (*La telefon).* Cine-i fericitul soț?

Nelu: Amantul de carton.
Paula: *(Către Nelu)* Ai vrea să ai tu un carton aşa tare! *(la telefon)* Scuzaţi-mă, vorbeam cu Nelu… Păi, nu vă amintiţi că acum o lună a stat la mine un scriitor care venise să scrie o piesă pentru mine şi… după care, ştiţi cum se-ntâmplă, s-a îndrăgostit de mine şi zor nevoie, m-a cerut în căsătorie, după care a plecat să aducă actele şi de o lună-l tot aştept şi nu mai vine şi nu mai vine… nu, aţi înţeles greşit. Nu m-am referit la ciclu. El vine… iubitul meu nu mai vine dracului cu actele… *(către Nelu)* Acolo ce mai ai?
Nelu: O plăcintă...
Paula: *(Se dezbracă, aruncă pantofii în timp ce vorbeşte la telefon)*. Nici nu mai ştiu de când îl aştept… Nu l-aţi cunoscut: e un geniu!
Nelu: *(tare)* Un gogoman înfumurat...
Paula: *(Lui Nelu în şoaptă)* Termină cu observaţiile astea idioate. E modest d-na Serena! Nu acceptă că e un geniu. I-am şi reproşat: Îţi e frică? Nu, nu exagerez. Se jeneză să recunoască asta... Ştiţi ce mi-a spus când l-am acuzat că îi e frică să recunoască că e un geniu?
Nelu: O tâmpenie…
Paula: „Nu mi-e frică, am văzut şi oameni proşti şi nu mi-a fost frică!" Nu e genial?
Nelu: Un tâmpit absolut genial *(scoate din sacoşă un teanc de casete audio. Pune la casetofon una. Se aude „Tristă Veneţie")*
Paula: *(Acoperind receptorul)* Te pleznesc. *(În receptor)* Dacă-l iubesc? Sunt nebună după el.
Nelu: Stai în limbă după el…

Paula: *(lui Nelu)* Măgarule. *(la telefon)* Nu e chipeş. E chiar caraghios. *(Lângă Nelu, îl mângâie. Nelu stă impasibil)*. Dacă mă iubeşte? Desigur. Dar nu carnal, ca toţi mitocanii. *(Îi dă lui Nelu o pălmuţă peste ceafă)* Mă iubeşte, ca să zic aşa, spiritual, pentru că, spune el, îl… nu, nu, n-aţi înţeles. Nu-l excit. Îl inspir. E timid şi nu îndrăzneşte să pună mâna pe mine. *(S-a aşezat pe unul din genunchii lui Nelu)* Câteodată îi spun de la obraz: Da, pune omule mâna pe mine, că am ţâţe, cur şi alte alea *(Nelu pune mâna pe fundul ei)*, nu tu, boule... Cum se termină, dacă nu-l excit?

Nelu: *(în şoaptă cu ochii închişi, excitat)* Cu o labă…

Paula: *(către Nelu)* Ce scârbos poţi să fii! *(În telefon)* Dumneavoastră întrebaţi? Cu experienţa dumneavoastră de atâţia ani de căsnicie? Alo, ce-s pârâielile astea? De unde telefonaţi? De la Veneţia? *(Cu pasiune)* Ah, toată viaţa am visat să ajung la Veneţia! Trece viaţa şi n-apuci să vezi Veneţia şi te apucă disperarea. Visez că stau în piaţa aia mare şi să mă uit la Fontana di Trevi. Nu-i acolo? Cum aşa? Ce porcărie! (*către Nelu)* Auzi, au mutat-o?

Nelu: Pe cine? *(Scoate alte pachete de Kent dintr-o sacoşă)*

Paula: *(În şoaptă către Nelu)* Pe dracu ghem, ignorantule... *(La telefon)* Pardon, am confundat! Fontana e la Roma. N-am fost. Nu mi-au dat viză jigodiile. Nu eşti căsătorită, nu-ţi dau drumul. E teama că rămân... alo, iar păcăne... ne înregistrează panaramele dracului, ăştia de la cooperativa Ochiul

şi Timpanul. Fi-r-aţi ai dracului... ce-oţi vrea să aflaţi?... N-am rămas însărcinată, aţi înţeles greşit. Să nu rămân acolo, în străinătate. Tâmpiţi! Ce să fac eu acolo cu limba?... *(Nelu scoate alte pachete de Kent. În şoaptă)* De unde-s alea?

Nelu: De la pacienţi…

Paula: Pe de-a moaca?

Nelu: Of corse!

Paula: *(în receptor)* Iertaţi-mă, vorbeam cu Nelu... Nelu de la spital. Nu-l ştiţi? El mă ajută să-mi aştept viitorul soţ. Da, am colege care cu limba fac minuni... Cum l-am cunoscut pe iubitul meu? Simplu! După un spectacol, m-a invitat la restaurant. Şi pentru că se uita pierdut la mine, *(e în faţa lui Nelu)* l-am întrebat: Ce te holbezi? Vrei să te culci cu mine? Spune-o, nu mai umbla cu fofârlica.

Nelu: Mai întrebi?! *(Vrea s-o îmbrăţişeze)*

Paula: *(Îl fentează)* Vrabia mălai visează! Nu de tine e vorba. *(La telefon)* Apropo, ce face soţul? Aţi plecat singură! Nu staţi mult, că aici curvele sunt în activitate. Aveţi dreptate, o femeie căsătorită e totuşi o femeie căsătorită, nu îndrăzneşte nimeni să te ciupească, să-ţi facă propuneri. Nu ştiţi? Nu v-a făcut nici un bărbat propuneri?

Nelu: *(Scoţând alt calup de Kent din sacoşă)* Trebuie să fii nebun să faci propuneri la o purtătoare ilegală de sex ca asta?...

Paula: *(Către Nelu)* Vai, ce oroare! Aprinde-mi o ţigară! Alea tot de la pacienţi?

Nelu: Nu, de la bolnavi.

Paula: Degeaba?
Nelu: Nu, de-a moaca!
Paula: *(În receptor)* Reluând discuţia, neapărat trebuie să ne vedem. Până atunci, cu ajutorul celui de sus, voi fi căsătorită şi vă invit la nuntă. Vă sărut, vă iubesc din toată inima *(A pus receptorul în furcă, după care ia o scrisoare)* Ce-s cu toate rahaturile astea?
Nelu: Ţi-am spus, de la pacienţi... *(scoate alte calupuri de Kent).*
Paula: Şi le-ai adus aici ca să nu le găsească la tine. Nu eşti prost deloc… Înţeleg că primeşti... cum se numeşte asta? Şperţ, mită, bacşiş, ţigări, băutură, dar, plăcintă... cine ţi-a adus plăcintă? Probabil o gagică...
Nelu: Da, una de 80 de ani...
Paula: De ce le-ai adus aici?
Nelu: Pentru că au început să se ia de noi… Au început cu colegul meu, Vasile, care e într-o situaţie nasoală de tot. *(Pune pe telefon o pernă. Vorbeşte conspirativ)* ... „tuşeşte" rău... E grav... va fi obligat să stea în... „spital" patru ani. A avut o „operaţie" grea... A avut însă noroc că l-au băgat la „gastrită", că dacă-l băgau la „ulcer" nu scăpa nici cu 12 ani... i-au făcut „radioscopie" peste tot şi i-au găsit sute de... globule... „verzi" şi altele… „galbene" şi... pietre... la rinichi,
Paula: Hai, că baţi câmpii... cum aşa?
Nelu: A dormit neacoperit şi a... răcit...
Paula: *(neatentă)* N-avea şi el o plapumă?
Nelu: Avea, dar era nesemnată de… şeful contabil. A vrut el să dea toţi „microbii" pe şeful contabil,

dar n-a ţinut pentru că îl „operează" şi pe ăla săptămâna viitoare. A făcut o prostie: a vrut să bage „streptococi" în buzunarul ălora..

Paula: Cum aşa? Poţi umbla cu strep… cu microbi? Hai, că vrei să mă aiureşti…

Nelu: S-a zvonit că va veni un... „medicament" salvator, dar nu ştiu dacă va intra şi el în „medicamentul" acesta, că el a mai zăcut o dată de boala asta... de asta eu umblu cum umblu... că dacă eşti mai „altfel", te vede... şi te spune la... şi se află la... şi încep să te întrebe: de unde?...

Paula: Ascultă, n-am timp de problemele tale, le am pe ale mele... Ia, să vedem ce mi-o mai fi scris nemernicul, ce minciuni îmi mai înşiră... Scrisoarea asta a venit ieri... Nu trece o zi să nu primesc o scrisoare de la el...

Nelu: *(Mormăind, în timp ce scoate din sacoşe un salam de Sibiu, o rotiţă de caşcaval, o sticlă de ulei, pe care le aşază într-un colţ).* Femeia, asediată cu scrisori, la margine de pat...

Paula: Eşti vulgar, te urăsc. Scrisorile astea mă hrănesc, dacă am lăsat un teatru din capitală în care sute de spectatorii mă admirau... că au rămas crăcănaţi toţi, când au auzit că vin aici... amăgindu-mă că o să fac teatru... cu T mare... şi am făcut...

Nelu: Rahatu' praf...

Paula: Nu înţelegi nimic din sufletul meu! Am lăsat paiete, strasuri, toalete... schimbam zece rochii într-un spectacol, colegi inteligenţi şi talentaţi... *(se dezbracă, rămânând în furou)* Eram o vedetă... după spectacol mă aşteptau admiratori, care mă invitau la Athénée Palace *(apare după*

paravan, cu perucă, cântând în ritm de french-can-can: Fetiţele vesele de la cabaret nu fac din amor o tragedie) şi am venit aici să stau într-un amărât de apartament, să joc pe Marghiolița, *(replici din „Deşteapta pământului" de V. I. Popa, cu accent moldovenesc)* „Mare parascovenie am păţit! Am chicat cu cracii-n sus şi mi-am julit chicioarele şi-s toată o belitură. Când m-a vedea mămuca ce durdură am păţit, am să ajung halancă, nu alta..." Ce zici, ce talent am...! Nu zici nimic, taci, mutulică... O, doamne, ce vremuri minunate, splendide, am trăit... iar aici, merg la o cârciumă împuţită, plină de beţivi şi obsedaţi sexuali...

Nelu: Cine vorbeşte de obsesie sexuală…!

Paula: Înţelege că eu îmi doresc pasiune, simţire, sentiment adevărat, nu o simplă împreunare de corpuri. Înţelege că am dat cu piciorul la o viaţă strălucitoare, ca o vită. Şi ce-am găsit? Proşti, tâmpiţi, infatuaţi, demagogi, care umblă după himera celebrităţii, care nu vor decât să bea şi să se culce cu câte o ştoarfă... şi curve... doamne, nu credeam că poate să existe atâtea curve! Care, cum vine un regizor de la Bucureşti, şo pe el... Te-ai trezit? Cum ai auzit de ştoarfe, au început să-ţi sticlească ochii... Ah, înnebunesc că trebuie să mă satisfac cu scrisori... *(Desface o scrisoare).* Dragă Gabriela... E nebun! A uitat cum mă cheamă... Ştii cine-i Gabriela?

Nelu: *(absent)* Sora de la salonul de boli infecţioase...

Paula: E eroina unei piese, pe care a scris-o pentru mine, după tiparul meu…

Nelu: *(făcând pe naivul)* Adică cum vine asta? Artista, care va juca rolul tău, îşi va pune perucă şi se va machia ca tine, va fuma ca tine, va bea ca tine, se va culca cu scriitori ca tine?

Paula: Eşti prost sau joci rolul ignorantului? Habar n-ai de transfigurarea artei! Nu e vorba de asemănarea fizică, ci de temperament, de modul de a gândi şi de a se exprima, de caracter…

Nelu: Atunci de ce a botezat-o Gabriela şi nu Paula?

Paula: Ăsta e un mister şi pentru mine, care mă revoltă. Gabriela, în clipele diurne ca şi de tandreţe, vorbeşte, se comportă ca mine. Ea e rodul dragostei noastre! Doamne, ce clipe am trăit atunci, ce nebunii am făcut, ce proastă am fost… Pe Gabriela trebuia să o joc eu...

Nelu: Unde, la horă?

Paula: La Bucureşti, ignorantule... Din cauza conspiraţiei curvelor, a bisericuţelor şi a găştilor din teatru, o va juca o anonimă, doamne, numai când îmi amintesc mă apucă furia *(Aruncă vreo câteva obiecte, printre care şi telefonul. Desface o sticlă de votcă. Bea un pahar.)* Un bărbat inteligent, un geniu, nu poate să mintă în halul ăsta... uite ce scrie ... *(parcurge scrisoarea.)* Cred că e nebun, scrie că şi-a uitat aici pălăria. *(Furioasă)* Auzi, ce grijă are el. Nu-i pasă că eu mă dau de ceasul morţii să vină, să se adune de pe drumuri şi din cârciumi... pe el îl mănâncă-n fund de grija pălăriei...

Nelu: *(Mormăit)* Se dă şi el mare: Nae cu pălărie... *(Ia pălăria şi şi-o pune în cap. Se uită în oglindă)*

Paula: Las-o, nu-i de nasul tău. *(Paula vrea să-i ia pălăria. Nelu se opune. Se hârjonesc, se aleargă şi cad amândoi pe pat gâfâind. El vrea s-o îmbrăţişeze. Ea ţâşneşte spre telefon)*
Paula. Trebuie să mă liniştesc şi nu pot decât dacă vorbesc cu el la telefon….
Nelu: De ce nu vorbeşti?
Paula: Vrei să ştii de ce? De frică. De frică să nu se destrame minunea în care am investit atâta suflet şi pasiune, că vom fi împreună înaintea altarului, dar ai dreptate, dă-o dracului de frică, în fond, nu trăiesc decât o dată, aşa că am să-i telefonez neapărat. Vezi, dacă mai funcţionează. *(Nelu ia telefonul, bate în furcă, ascultă, după care îi înmânează receptorul)* Funcţionează? Alo, merge... *(formează un număr)* Ai o mână de aur...
Nelu: Nu numai mână...
Paula: Laudă-mă gură... *(În receptor)* Alo, domnişoară, vreau o comandă cu Casa Scriitorilor de la Mogoşoaia! De unde să ştiu eu numărul? Caută, că de aia eşti acolo... Alo, alo, a închis nenorocita. M-a lăsat cu ochii-n soare... *(Se învârte prin cameră, cântând: „Amoru-i un copil pribeag, ce-n veci nu poţi să-l stăpâneşti.”).* Doamne, ce emoţie am. Uite cum mi-au transpirat mâinile…
Nelu *(constată)* Dar de ce?
Paula: De frică să nu-mi răspundă că s-a răzgândit, sau că a uitat, sau că a fost doar o toană. Cu el e posibil orice… *(Sună telefonul. Ridică receptorul)* Alooo, Casa Scriitorilor Mogoşoaia? Alo, mă auziţi? Alo, răspundeţi! Casa Scriitorilor?
(În partea cealaltă a scenei, sună telefonul.

Pacoste deschide cortineta. Alături de el, Teodor mototoleşte şi aruncă hârtii la coş. Între ei, o sticlă de votcă şi fum)

Teodor: Pacoste, răspunde dracului la nenorocitul ăla de telefon, care zbârnâie de-mi zgârie urechile! Eşti surd, nu-l auzi ?

Pacoste: *(Pacoste ridică receptorul)* Alo, dda! Ca-casa Scri-scriitorilor!

Paula: *(emoţionată)* Îl caut pe soţul meu. Sunteţi recepţia?

Pacoste: Re-recepţia e ple-plecată. E dusă la co-complex. Ss-a bă-băgat ci-cizme ita-ita-talieneşti… Eu S-sunt scrie-scrii autorul Si-simu-mulescu

Paula: Iertaţi-mă, n-am auzit...

Pacoste: *(Cu efort)* Si-simulescu...

Paula: Am înţeles. N-am auzit de dumneavoastră... *(către Nelu)* Tu ai auzit de unul Simulescu?

Nelu: *(În şoaptă)* A scris romanul *Bivolița pe frânghie...*

Paula: Nu v-am citit, dar am auzit lucruri bune despre romanul dumneavoastră, *Bivolița şi Frânghia...*

Pacoste: Nn-am scrie-scris aş-şa ce-ceva.

Paula: N-aţi scris? De ce, c-am auzit că e bun. *(Nelu râde. Paula îi dă o palmă).* Ce scrieţi acum?

Pacoste: Poezii, be-be... şti-ştii ale... *(Către Teodor)* E o ne-ne-bu-bună la te-telefon care-şi ca-caută, sa-sanchi, bă-bă-r.. soţul. Vrei s-o ooo aaiurerereee… zăpăcesc?

Teodor: Termină cu prostiile, mă deranjezi, tâmpitule!

Paula: *(intelectuală)* Nu înţeleg, cum sunt

versurile astea? Adică elevate, stilate, le ador.
Pacoste: Do-doar be-besti-stiale!
Paula: Nu cumva sunt poezii de alea cu muie şi alte porcării?
Nelu: *(I-a luat telefonul, imitând-o pe Paula)* Nu-i aşa că sunt sensibile, de iubire... şi că vreţi să ne vedem ca să mi le citiţi... şi să discutăm...
Pacoste: Ar ffi bi-biine… *(Către Teodor)* Ce zi-zici, le ai-iu-iuri … zăpăcim?
Teodor: N-am chef de prostii. Nu vezi că urmăresc un gând…
Pacoste: V-văd că-că sta-ta… şezi pe lo-loc… Nu înţelegi? Su-sunt do-două ga-gagici do-dornice de ştii tu de ce… Ai, zău, să le ai-aiurim. Te-te rog…
Teodor: Pacoste. eşti o pacoste pe capul meu… nici o idee nu trece prin capul tău…
Nelu: *(Imitând-o pe Paula)* Nu vă tentează o şedinţă între patru ochi şi-o votcă? Şi după aceea să trecem la aparate?
Pacoste: *(către Teodor)* A-auzi, vor la apa-aparate. Ga-gata le-am agă-găgă, le-am agăţat…
Teodor: Trebuie să fie nişte vagaboande, închide dracului telefonul, nu vezi că scriu?
Pacoste: Scrii pe dra-dracu…De-de azi di-dimineaţă sta-stai cu foaia goală-n fa-faţă…
Paula: Alo, alo, ce faceţi?
Pacoste: Nu-nu fa-facem ni-nimic. Aşte-aşteptăm…su-suntem în pa-pană de cre-creaţie…
Teodor: Stau de azi dimineaţă şi nu pot să scriu nimic… unde e Ortansa, Clementina, unde s-au dus, Pacoste?
Pacoste: Taie-mă, spân-spânzură-mă, ha-ha-bar-

nn-am. Vr-vrei să-să le-le ca-caut?
Teodor: Taci din gură, era o întrebare retorică. Ce simplu îmi era să scriu despre ele! Dar m-au părăsit. Am rămas singur cu un bou ca tine…
Pacoste: Te-te-aş pă-părăsi şi-şi eu, dar mi-e mi-milă
Teodor: Am ajuns într-adevăr de mila lumii…
Paula: *(smulge telefonul de la Nelu)* Domle', ca să nu mai facem gargară degeaba, îți spun că, ce facem noi acum prin telefon, e un soi de labă… alo, cine-i acolo? *(Undeva, sus, între cele două spații de joc a apărut telefonista de la Piatra Neamț)*
Telefonista: Şini să fie? Eu, telefonista…
Paula: Domşoară, ai fost la cizme şi acum hodoronc-tronc, te bagi pe fir. De ce te bagi pe fir?
Telefonista: N-am fost la cizme. N-ați înțeles. Colega mea de la Casa Scriitorilor s-a dus la cizme…?
Paula: Vreau să vorbesc cu soțul meu şi a intervenit un bâlbâit, domnul… ăăă…, dracu ştie cum îl cheamă…, care scrie poezii catastrofale…
Pacoste: Pa-pardon, be-besti-stiale…
Paula: Mă rog, tot un drac, dar, domnule, te rog să închizi… Eu îl caut pe iubitul meu cu care mă voi căsători. Un mare dramaturg care scrie o piesă pentru mine...
Nelu: *(tare, dar cu voce schimbată)* Şi pentru mine…
Teodor: *(mototoleşte iar o hârtie)* Pacoste mă deranjezi, îmi pierd ideile…
Pacoste: Ți le-le gă-găsesc eu. Îmi spu-spui u-unde

le-ai pier-piedut şşi le-le ca-caut
Teodor: Mă doare capul, mă doare ficatul, mă dor mațele, mă doare sufletul… cine e?
Pacoste: Ți-am spu-spu ... zis do-două admi-admi …gagici. Hai, să le aaa-iu-iu… zăpăcim…
Teodor: *(În şoaptă)* Ce mă fac, ce mă fac? Nici un rând, nici un rând… am ajuns la fund… Foaia goală… n-am timp pentru aiureli şi… îmi e rău…. *(iese în culise. Se aude cum vomită violent)*
Pacoste: To-to-varăşe-şelelor… ss-a în-întâmplat că pri-pri… ami-amicul me-meu, domnul pe-pe ca-care s-ar putea să-l că-că-căutați e o-ocu-cupat…
Paula: Adică, ce face?
Pacoste: Vă spu-spun, da-dar vă ro-rog să-să nu-nu vă su-supărați…
Paula: Înțeleg, face pipi.
Pacoste: Nu-nu, va-varsă…
Nelu: Ce zice?
Paula: Că vomită. Îşi bate joc de noi. Şi nu vrei să mi-l dai la telefon?
Pacoste: Ba-ba da, da-dar nu po-poate vo-vorbi!
Paula: De ce?
Pacoste: Pe-pentru că n-nu e a-aici.
Paula: Adică, unde e ?
Pacoste: În-n a-altă pa-pa-parte…
Paula: *(calmă)* Ce face în altă parte?
Pacoste: De-debo-borde, vomită…
Paula: Înțeleg… Domle', dacă e aşa, să-l lăsăm să vomite în pace şi dumneata închide telefonul! *(către Nelu)* Ce nesimțit!
Pacoste: N-nu sunt ne-nesimțit!
Paula: Cum, nu eşti? N-ai închis? Alo, centrala…

Domnişoară, dacă mai eşti pe fir, am cerut Casa Scriitorilor şi a intrat un domn care mă agasează...
Pacoste: Nn-aam iintrat! Dumneata te-ai bă-băgagat. *(Apare Teodor)* A-arăţi ma-mai bi-bine.
Teodor: *(Sec)* Am vomitat...
Pacoste: Aoleu, c-ce mă fa-fac cu-cu ti-tine?
Paula: Cu mine, să-ţi fie clar, nu faci nimic. Ce tâmpenie, am cerut Casa Scriitorilor şi a răspuns un nebun bâlbâit…
Pacoste: Eu, Si-simulescu şi nu-nu su-sunt bâl-bâlbâit!
Paula Domnule, văd că nu pot să mă înţeleg cu dumneata. Dumitale îţi arde de altceva... Vreau să vorbesc cu cineva de la recepţie.
Pacoste: *(Cu vocea sa)* Nu-nu e ni-nimeni... Rececepţionera a fu-fu-fu...
Paula: Ai grijă, să nu cumva să spui o porcărie...
Pacoste: A fu-fu… s-a duus la co-co-mplexul din s-sat că s-au bă-băgat ci-cizme ita-italieneşti… Aţi intrat pe fir la ooo ca-cameră.
Paula: *(Cu intuiţie de femeie)* Ascultă, lasă vrăjeala şi cheamă-l pe soţul meu...
Pacoste: Aa-ici n-nu e ni-nime-meni afa-fa-fară de mi-mine şi de aami-micul meu…ssă-l che-chem pe-pe el?
Paula: *(enervată la culme)* Eu vreau să vorbesc cu iubitul meu, cu soţul meu…
Pacoste: Să vă-văd, da-dacă ci-cineva pe a-aici e so-soţul dumneavoastră. *(Către Teodor)* N-nu vrei să-să fii iubitul ti-tipei de la te-tele-lefon?
Teodor: *(Ţipă)* Ţi-am spus că nu sunt aici, nu exist pentru nimeni.

Pacoste:: Aa zi-zis că nu-nu ee e.. nu e aaici...
Paula: Poate e cu domnul Preda în restaurant. Nu vrei să dai o fugă până acolo să-l chemi?
Pacoste: E-eşti a-aici sa-sau e-eşti ple-ple du-dus... *(Teodor face semne că a plecat)* Z-ziice că-că a ple-plecat...
Paula: Ci-cine zi-zice? Na, că m-am bâlbâit şi eu!
Pacoste: Domnul... ca-care aa ple-plecat... *(Teodor îi dă o palmă după ceafă)*
Paula: Unde a plecat?
Pacoste: U-unde aai ple-pleca-cat?
Teodor: În neant!
Pacoste: In nea-ne-ne-neant… nnn… înţe-înţe… pri-pricepeţi?
Paula: Nu te mai strădui, am înţeles, ştiu unde a plecat…
Pacoste: *(Către Teodor)* A-auzi, zi-zice că-că şştie uunde-de aai ple-plecat …
Teodor: Vrei să mă omori? Termină cu prostiile, închide!
Pacoste: Nnu mmai pot vo-vorbi.....Vv-am spu-spus, domnul pe ca-care-l că-căutaţi a spus că ple-ple… se duce în ne-nea-ant. În-înţe-ţe… pricepeţi?
Nelu: *(Intervine, imitând-o pe Paula)*... Nu vrei să mai vorbeşti cu mine că... am o voce melodioasă, care-l te poate transpune în sfere siderale...
Pacoste: Vră-vrăjeală... Ba-banal… scuz-scuz… iertare…
Paula: Dacă ştii sigur că soţul meu a plecat, atunci stimate…
Pacoste: Si-si-mulescu
Paula: Da, stimate domle, care scrii poezii

bestiale, pa-pa şi pu-pusi!
Teodor: *(Îi închide telefonul)* Mă omori cu prostiile tale. Am prins o idee, o imagine, taci şi ascultă: „Sunt clipe care se vor ale mele / se prind de mine dar nu vreau să ştiu de ele / sunt femei care mi se aruncă-n braţe, se agaţă de mine, dar nu le cunosc/ sunt gesturi care se reped spre mine ca nişte orfani cerşind paternitatea / Dar ce să fac cu ele? / Ce să fac cu mine? De le-aş înfia, aş urî eternitatea.."
Pacoste: Ge-geni-nial!
Teodor: Da, ştiu. dar le-am mai scris o dată, în urmă cu ani. *(trage cortineta)*
(în cealaltă parte)
Nelu: Alo, domle' autor, bestial, adio şi un praz verde… *(râd ca de o glumă bună)*
Paula: *(Oprindu-se din râs. La telefon).* Alo, ce s-a întâmplat, ce s-a întâmplat?
Telefonista: Ce să se-ntâmple, a închis telefonul… vă evită…
Paula: Vită eşti tu….
Telefonista: Ce aţi spus, n-am auzit…
Paula: Mai bine… *(Trânteşte telefonul)* Era acolo bestia. Sunt sigură că era acolo şi se amuza pe socoteala noastră, nenorocitul... se joacă cu mine ca şoarecele cu pisica…
Nelu: Aiurea... era un beţiv *(a găsit un dosar pe care începe să-l răsfoiască).*
Paula: Era acolo şi n-am putut vorbi cu el din cauza glumelor tale idioate... Ah, ce mă enervezi! Era acolo...
Nelu: Cine e vinovat? *(O imită)* Domnule, te rog,

stimate domn... Pa-pa şi pu-pusi...

Paula: Era acolo şi eu, proasta, am făcut pe deşteapta! Ah, mi se strânge inima de ciudă... Cum să fiu aşa de proastă... A zis că a plecat la Neamţ.

Nelu: Eşti nebună, te agăţi de un fir de pai. A zis că a plecat în neant…

Paula: În neant sau la Neamţ, eu îl mai aştept astăzi şi gata. *(Către Nelu)*. Nu vine, pa, tăticu'! *(Nelu aşază dosarul lângă el şi-l răsfoieşte pe furiş)*. Ia, să vedem ce scrie în scrisoarea asta… *(Desface alt plic)*. „Iubito, te rog, înşeală-mă cu cine vrei, dar nu mă înşela iubind metafizica. Cine iubeşte metafizica e capabil de orice. Şi de ignoranţă, şi de crimă şi chiar să cumpere tablouri."… citeşte şi tu ce lucruri frumoase poate să scrie scârnăvia!

Nelu: Tâmpenii, bate câmpii *(Îi ia scrisoarea, citeşte)*. „Iubito, cine nu iubeşte clipa, râvneşte eternitatea. Iubito, lasă tăcerea să te-nvăluie şi nu căuta adevărul"... E sifilitic...

Paula: E complet genial. Cu asta m-a vrăjit. Cu delirul ăsta romantic şi vrea în continuare să mă înnebunească cu vorbe, să mă aburească, cum m-a aiurit când a plecat... de ce l-oi fi lăsat să plece?

Nelu: *(Citeşte coperta unui dosar)*. Asta ce e? O piesă de a lui? ***Dosarul Curvelor****!*

Paula: Cine ţi-a dat voie să umbli în lucrurile mele? *(Vrea să-i ia dosarul. Se luptă. Chiar se lovesc. Nici unul nu-l obţine. Ajung să se ţină în braţe. Rămân câteva clipe îmbrăţişaţi. Amândoi sunt excitaţi. O parte din hârtiile din dosar s-au împrăştiat pe jos).* Dă-mi drumul, brută... uite, mi-

ai lăsat semne... E un dosar cu unele colege care în loc să-şi facă meseria cinstit, pentru un rol îşi oferă trupul şi sexul... drept spagă!

Nelu: Cui?

Paula: Nu fă pe prostu'... directorilor, regizorilor, oamenilor cu influenţă...

Nelu: Ştii tu aşa ceva?

Paula: Absolut! Astea m-au împiedicat să ajung într-un teatru din capitală, astea m-au împiedicat să-mi valorific talentul pe care-l am, pe astea le urăsc şi am să le demasc...

Nelu: *(Slab)* Eşti nebună... *(Culege de jos o foaie la întâmplare)*

Paula: *(Aproape isterică)* Nebună, că nu sunt la Naţional, unde mi-e locul? Nebună, că nu joc Lady Macbeth sau Antigona şi joc pe Marghioliţa? Că în loc să joc la Olimpia, ca Stela Popescu, joc la Roznov? După tine trebuie să-mi înghit soarta? Ei bine, nu! Mai bine mă las de teatru... Sau mă mărit cu Teodor. Neapărat...

Nelu: Şi ce obţii?

Paula: Pe dracu' ghem... Obţin că voi fii doamna scârţ... Lasă dosaru'...

Nelu: Stai liniştită o clipă, te rog... e aici ceva ce n-am mai văzut... *(Are în mână mai multe file din dosar. O ţine pe Paula la depărtare cu cealaltă mână)...* Fişa unu: În urma unor declaraţii confidenţiale am aflat că tovarăşa Mia Stan a întreţinut relaţii sexuale neprincipiale cu tovarăşi din Bucureşti, toţi oameni de prestigiu care lucrează în domeniul teatrului, critici... *(Silabiseşte în şoaptă câteva nume amuzându-se)* Ah, mor de

râs... şi Caramanlău... pe babalâcul ăsta la ras? Ăstuia nici cu macaraua nu i se mai ridică... *(Din ce în ce mai amuzat)* Formidabil... băieţii lucrau, nu glumă... Fata asta e mama răniţilor... n-alegea... Silverstoiu, asta, principialul, s-a întins la farmecele doamnei... A, şi un italian: Sugilami! Bravo! Cum ai reuşit... ha, ha, ha ... eşti mare... şi ... şi pe Nemţosu? Bine, dar am auzit că ăsta e homosesual... cum spun ardelenii... *(stare de mare veselie)* Ai reuşit să faci o anamneză sexuală a doamnei. Nemaipomenit! Dar cum ai aflat?

Paula: Secret profesional...

Nelu: Covrig acesta, ce brânză de mahăr e? Unde lucrează?

Paula: E chelner la Lacto Bar.

Nelu: Şi cu ăsta? Eşti trăznet! Eşti Mata Hari! Dă-mi voie să te îmbrăţişez...

Paula: Dar fără pipăială...

Nelu: Fără... *(O îmbrăţişează. Nelu îi pune o mână pe fund)*

Paula: Am spus fără pipăială... *(Îl plezneşte)* Gata, nu vreau să mai citeşti...

Nelu: ...Hai, nu fi urâcioasă, te rog, doar asta *(altă filă)*

Paula: Bine, hai, treacă de la mine...

Nelu: *(Citeşte)* Declaraţie: Subsemnatul, Nelu Ciocu, medic la spitalul din localitate, prieten cu doamna Paula, recunosc în scris că m-am culcat cu tovarăşa Mia Stan... *(râde)* Ascultă, Nelu Ciocu sunt eu...

Paula: Da, care-i problema?

Nelu: Asta e un fals. Declaraţia asta nu puteam s-o

semnez decât dacă eram beat...
Paula: Aşa şi erai!
Nelu: Dacă mi-a fost smulsă când eram beat... n-are valoare. O rup...
Paula: Rupe-o că am alta.
Nelu: Nu pot să cred că ai făcut asta…
Paula: *(Citeşte o declaraţie din dosar)* Subsemnatul, Nelu Ciocu, declar nesilit de nimeni că m-am bucurat de favorurile sexuale ale numitei Agata Maria...
Nelu: Eşti nebună, n-am avut de-a face cu ea. Dacă am întâlnit-o o dată...
Paula: Deci, te-ai întâlnit cu ea!
Nelu: La spital, credea că e însărcinată.
Paula: Cu tine!
Nelu: Dracu ştie cu cine... ce, acolo scrie numele bărbatului...
Paula: Deci te-ai uitat în sexul ei... S-a notat.
Nelu: Prin natura meseriei...
Paula: Am declaraţiile a încă cinci bărbaţi care s-au culcat cu ea... Mora, regizor, Codea, regizor, Gincescu, regizor, Nădescu scenograf, Dinu Sivu, cronicar...
Nelu: Ce te interesează pe tine ce face ea cu sexul ei... E al ei!
Paula: Şi face cu el ce vrea, ştiu. Îl spală şi e ca nou... Dar dacă m-au împiedicat pe mine să-mi fac meseria?...
Nelu: *(Violent)* Ele te-au împiedicat?
Paula: *(Isteric)* Ele şi alte nenorocite ca ele! *(începe să plângă).* Uite, am unsprezece telegrame pe care o colegă le-a trimis lui bărbată-său în timp

ce ea era cu amantul la mare, în turneu. Telegrame în care declară că îi este dor de el şi că-l aşteaptă să vină când o să-i scrie ea... unsprezece telegrame de iubire mincinoasă ...

Nelu: Bine dar am auzit că şi tu ai vrut să te culci cu bărbatul ei…

Paula: *(Rămâne o clipă stupefiată)* Am vrut, dar era impotent!

Nelu: Doamne, ce nebună poţi să fii...

Paula: Zi după mine: Să n-am parte de viaţa mea că n-am văzut-o pe nici una goală sau fără chiloţi...

Nelu: Să n-am parte de viaţa ta că n-am văzut-o...

Paula: Nu a mea, prostule, a ta!

Nelu: Să n-am parte de viaţa mea că... nu pot să jur... le-am văzut... în calitate de medic, nu m-am culcat cu ele...

Paula: Atunci de ce ai semnat declaraţiile...

Nelu: *(Stupefiat)* Tu mă întrebi? Ştii bine, am semnat când eram ameţit, ca să scap de gura ta. Credeam că-i o joacă. Credeam că ai să te potoleşti. Dar observ că ai luat-o în serios Te-ai îmbolnăvit... eşti bolnavă grav... Ştii cum se numeşte boala de care suferi?

Paula: Aaa, mă faci nebună... Sunt curioasă, cum se numeşte?

Nelu: Delir de grandoare sau schizofrenie acută. Trebuie să te tratezi. *(Pleacă furios).*

Paula: *(Strigă)* Laşule. N-o să primeşti nimic de la mine. Te-ai lins pe bot. Nu mai vezi...

Nelu: *(Deschide brusc uşa)* Ce să văd? N-am văzut nimic. Mă duci cu muia... Du-te-n... brânză de

nebună... *(Iese furios)*

Paula: Ce-o vrea? Să mă culc cu el? Cum să fac aşa ceva? Ce, eu sunt o curvă? Nici nu mă gândesc. Ducă-se. Şi-a uitat şapca. Ce-o fi în capul lui de stă pe lângă mine? Probabil muci... Ălălalt pălăria, ăsta şapca, o să ajung să fac colecţie. Lipseşte un joben. Cred că am unul. *(scoate de sub pat un joben pe care-l aşază pe cap, admirându-se).* Nenorocitul ăsta de Teodor e laş... Ia să-i trântesc eu o scrisoare, să-l trezesc la realitate... *(Îşi şterge lacrimile, după care ia un pix şi o coală de hârtie şi începe să scrie)* „Dragă Teodor, în urmă cu nu mai ştiu cât timp, am pierdut noţiunea timpului... ţi-am propus un târg… Ţi-am propus un târg mizerabil, recunosc... Ţi-am scris să vii la mine, ca să scrii o piesă pentru mine. În schimb, în lipsă de altceva ţi-am oferit trupul meu. Ai acceptat, ai venit… *(Închide cortineta în timp ce în parte cealaltă apare Teodor).*

Teodor: *(Deschide cortineta citind scrisoarea Paulei. Are lângă el manuscrise, cafea şi o sticlă de votcă din care soarbe pe îndelete. O cameră de la casa scriitorilor din Mogoşoaia)* „Ţi-am făcut cu colegii la gară o primire triumfală. Dar tu, zăpăcit cum eşti, ai coborât pe cealaltă parte a vagonului, mototolit, ciufulit şi fără pălărie. A trebuit să pierdem o oră ca să-ţi găsim nenorocita aia de pălărie de care faci atâta caz."… *(Se opreşte din citit)* Aşa o fi fost?

(citind în continuare) Te-am ţinut pe mâncare şi băutură câteva luni. Ţi-am ascultat cu răbdare poveştile din copilărie şi din armată. De asemenea,

panseul că, deşi ai avut o copilărie nefericită, n-ai devenit un pesimist. Am crezut că e al tău, ca să aflu, pe urmă, că nu e. Am făcut pe prostuța ca să nu te complexez...

Paula: *(scrie şi citeşte)* Te-am giugiulit, te-am mângâiat, m-am lăsat regulată de tine şi când n-aveam chef, mimând orgasmul, ca tu să te simți bărbat, să-ți capeți vâna şi să scrii nenorocita aia de piesă pentru mine. Odată, îți aminteşti? am uitat că am spectacol... Mi-au bătut în uşă şi m-au implorat să mă duc să joc, dar am refuzat pentru că tocmai atunci ți se sculase şi"... *(În partea cealaltă, Teodor mototoleşte scrisoarea, toarnă din sticla de votcă, bea un pahar. Începe să scrie).*

Teodor: Iubito, ascultă-mă… când am venit la tine *(Lumina se stinge şi se aprinde în partea stângă unde este Paula, care deschide cortineta, citind)*… de fapt, n-am venit la tine. Venisem să vizitez un oraş, care are închisoare pe strada Libertății, prin care trece un râu fără apă, care e oraş turistic fără un hotel ca lumea, care are echipă de fotbal în categoria C şi printr-un întâmplare, ne-am reîntâlnit...

Paula: „Eram disperat. Îmi fusese oprită o piesă. Neştiind încotro s-o apuc, m-am abandonat în brațele tale şi am găsit în corpul tău o dulce alinare şi un extaz pe care nu-l poate produce decât adevărata fericire"... Ah, mi s-a făcut pielea de găină. Are talent omul ăsta de a mă excită ceva de speriat. I-am scriu şi eu, l-am pus la punct. Noroc că am păstrat copia... *(citeşte)* „Micuțul meu iubit, scump şi drag. După cum bine ştii, se împlinesc

câteva săptămâni de când ai plecat să aduci actele ca să ne căsătorim. Ca o proastă ce sunt, te-am crezut, şi de atunci te aştept la gară cu Nelu." *(Paula închide cortineta. Teodor o deschide pe cealaltă, citind în continuare scrisoarea Paulei)*

Teodor: „... şi în aşteptarea ta am completat dosarul curvelor, despre care ţi-am mai scris, cu câteva declaraţii a unor colege care au avut de a face cu tine la pat, care sunt foarte pline de amănunte excitante şi nu ştiu ce să fac cu ele... să le trimit ca anonime soţilor, pe care nu ştiu dacă îi interesează să afle că soţiile lor îi înşeală cu un dramaturg, sau să le păstrez şi să mă delectez eu cu ele în lipsa ta… iartă-mă, am devenit confuză şi isterică, mă, dacă tu nu vii, da-ar dracu'n tine, de mameluc, de aiurit… de nenorocit… să ştii că nici nu bănuieşti de ce pot să fiu capabilă"... E nebună, şi-a pierdut minţile... Trebuie s-o împiedic să facă o nebunie, altfel se-ngroaşă gluma... *(Închide cortineta)*

Paula: *(Deschizând cortineta)* Nenorociţii, au întrerupt apa, canaliile dracului *(E în costum de baie, înfăşurată într-un prosop. Pe cap, un turban dintr-un prosop)*. Am rămas săpunită. Nu dau apă decât la anumite ore... iar omul acesta, pe care-l aştept, mă face să mă dezbrac de caracter şi să scriu insulte, eu, care sunt o doamnă, o artistă de talent, nu o paparudă cu care, probabil, se culcă el în fiecare seară. Trebuie să vorbesc cu el neapărat, altfel înnebunesc *(Formează un număr de telefon)* Alo... *(Numai miere)* Fii drăguţă, o comandă cu Casa Scriitorilor din Mogoşoaia. Şi eu am să te

invit la un spectacol al meu...
Telefonista de la P.N: Cumva circ?
Paula: Nu, scumpo… Teatru, teatru… N-ai fost niciodată la teatru?
T**elefonista:** Trebuia să merg cu şcoala la o piesă, ceva cu… Iadul
Paula: Nu cu Iadul domnişoară, cu Infernul. *Orfeu în Infern* se numea piesa…
Telefonista: N-am văzut-o, că eram la Roman…
Paula: Am jucat şi la Roman. A fost un calvar. În sală erau golani de la şcoala de şoferi. Tot timpul strigau porcării: „Arde-o la pingea, n-o lăsa, că e tânără şi vrea"...
Telefonista: N-am fost. Nu m-a lăsat mama. Zicea că n-am ce să caut la teatru, că actorii sunt nişte dezmăţaţi, nişte beţivi şi… nu mai zic că o să vă supăraţi…
Paula: Fii curajoasă domnişoară, fii curajoasă *(Ţine receptorul cu umărul şi-şi facă unghiile cu ojă).*
Telefonista: Vă zâc, da' sî nu vă supăraţi: Nişte curvari! Na, c-am zâs-o! Vă fac legătura, dar vreau să vă întreb ceva: Îi acolo, la teatru, un actor… care–l juca pe Tarzan într-o piesă cu şcoala… drăguţ, nu semănă cu ceilalţi… Adică, nu bea, nu fumează… toate fetele eram îndrăgostite de el. Nu ştiţi şi s-o ales de el?
Paula: Rău de tot. A fost dat afară din partid.
Telefonista: Ce blestemăţii o făcut?
Paula: … pipi contra vântului!
Telefonista: Şi nu s-o dus la doctor?
Paula: Aoleu, da eşti venită cu pluta… a fluierat în

biserică…
Telefonista: Şî cum s-o aflat?
Paula: L-a turnat cel mai bun prieten…
Telefonista: Di şi? Cum aşă? Ziceţi-mi şî mie, sî nu mor proastă…
Paula: Prietenul acesta a pus mâna pe o scrisoare compromiţătoare. El scria unei persoane din străinătate ce se întâmplă pe aici şi s-a dus cu ea la …
Telefonista: Pac, la „Războiul”... Ştiu. Am învăţat la scoală „Scrisoarea Pierdută”…
Paula: Nu la „Războiul”! La Partid!
Telefonista: Şi o să ajungă deputat ca Agamiţă Dandanache?
Paula: Ăla aşa a ajuns director, iar el ...
Telefonista: Unde-o să ajungă?
Paula: În altă parte… cu gratii...
Telefonista: Aveţi noroc, am găsit un fir liber: dar vă rog şi eu ceva: S-a băgat cizme italieneşti la Complex. Vreau şi eu. Gata, aveţi legătura. Să nu mă uitaţi!
Paula: Cizme italieneşti vreau şi eu… Alo, domnişoară…
Pacoste: *(A intrat pe fir)* Nnu su-sunt do-do-mni-nişoară… su-sunt bă-bărb-bat…
Paula: Vreau să vorbesc cu soţul meu, domnul Teodor... Îl cunoaşteţi? Eu sunt soţia...
Pacoste: Ca-care?
Paula: Cum care? Nu înţeleg.
Pacoste: Pe-pentru ccare plă-plăteşte pe-pensie alimentară?
Paula: Încă n-am procreat… suntem la început de

drum. Nu plăteşte nici o pensie alimentară! Minte cu neruşinare.
Pacoste: Nnu mi-minte… şti-ştiu si-sigur.
Paula: Aoleu, tovarăşe, am impresia că eşti beat... Ce pacoste...
Pacoste: A-aşa-şa mă che-che-aaamă! Su-sunt po-poet. Su-sunt po-poetul Pa-pacoste- care ca-caută dra-dra-goste. *(Pauză)*
Paula: Vai, ce amuzant!
Pacoste: Pa-paco-coste, mă che-cheamă şi nn-am ta-tată, n-aamm ma-mamă".
Paula: Ascultă, acum mi-a căzut fisa... N-ai fost acum o lună la Piatra? Nu beai seară de seară cu soţul meu? *(Pacoste tace)* Taci, nenorocitule? Te-am dibuit! Crezi că am uitat ce mi-ai făcut? Când îl conduceam la gară pe soţul meu, ai venit beat şi te-ai dat la mine. Te-am respins, pramatie…
Pacoste: *(Excitat)* Daaaa, îmi amintesc…
Paula: Ai sărit la bătaie. Soţul meu a intervenit. L-ai trântit. Nu s-a speriat. De acolo, de jos, mi-a strigat: ***Paula salvează-te!*** Am fugit în restaurantul de vizavi, unde am găsit doi colegi, pe care i-am adus să mă ajute, ţi-am sărit în spate şi ţi-am bombardat capul cu zeci de pumni... dar n-ai avut curaj să te mai lupţi şi ai fugit ca un laş... îţi aminteşti?
Pacoste: *(Cu un oftat)* Î-îmi aami-mintesc…
Paula: Acum, ce faci acolo?
Pacoste: Ghi-ghice-ceşte!
Paula: Nu cumva să-nchizi, auzi, că te ia mama dracului… Alo? Ce faci, râzi? Mizerabile, dă-mi-l pe Teodor, nenorocitule... alo! alo! a închis

jigodia... Se ține scai de el, că are bani și-l suge. Și el, prostul, ca să aibă cu cine bea, se lasă muls...
Telefonista: *(intervine pe fir)* Alo, ați vorbit?
Paula: N-am vorbit domnișoară.
Telefonista: Ați vorbit, cî v-am auzât…
Paula: Adică am vorbit, dar nu cu cine trebuia.
Telefonista: Atunși vă taxez minimum trii minuțele…
Paula: De ce să mă taxezi dacă n-am vorbit?
Telefonista: Dijeaba vă inirvați. Nu vrea să vorghiască, ș-o plecat.
Paula: Unde?
Telefonista: Dracu' știe! Am auzât câ o zâs că pleacă. V-ați supărat, m-ați făcut vită…
Paula: Scuze domnișoară, sunt enervată…
Telefonista: Înțeleg. Am în familie, tot așe, un caz. Un ninoroșit după ce o… pi sora mea, știți dumneavoastră ce… ca să-și facî poftele… ș-o fugit ș-o lăsat-o…
Paula: Zi pe nume domnișoară, că doar amândouă suntem intelectuale, a lăsat-o însărcinată?
Telefonista: N-au ajuns atât di diparti. O sărutat-o pi buze cu limba, o pipăit-o, o mamelit-o, cum zâc golanii. Șî, după și ea s-o măritat, s-o ținut scai iar după ea. Ș-o divorțat-o. Șî iar o părăsit-o. Bărbații îs niști porși…
Paula: Nu toți domnișoară, nu toți. Gândește-te ce ne-am face fără ei… lua-i-ar dracu'... *(Trânteşte telefonul)* Vine, simt eu că vine… nenorocitul, pramatia... Asta de la telefoane bate câmpii… a auzit ea că mă evită… Vacs! Mă duc să-l aștept. Mai fac o încercare... *(Formează un număr)*

Spitalul? Alo, Nelu, eu sunt. Vino să mergem la gară, să-l aşteptăm pe Teodor. Nu pot să stau singură în gară... Ieri, unul, înainte să vii tu, m-a ciupit de fund. Haide, fii înțelegător, ca întotdeauna, şi n-o să-ți pară rău... Ce-ți dau? Să dea dracu' să nu vii... că o să vezi tu ce scatoalce-ți dau. *(Pune receptorul în furcă)* Ce tâmpiți sunt bărbații! Ce-i dau? Ce să-i dau? O femeie nu poate să-i dea decât ce are. *(Se îmbracă, se fardează fredonând)* Trebuie să iau o figură de femeie neajutorată cum îi place lui. *(Fredonează un cuplet pe care îl cânta la teatrul de revistă)* „Sunt o fire emotivă, din nimica mă roşesc... mă şi bâl, mă şi bâl, mă şi bâlbâi când vorbesc"... Ce succes aveam cu textul acesta! *(Face câțiva paşi de dans în stilul dansatoarelor de la estradă şi pleacă închizând cortineta).*

Teodor: *(Deschide cortineta. În jur, file de manuscris, fum de țigări şi sticle goale. Tuşeşte. Intră pâş, pâş* ***Pacoste****. Se împiedică de un scaun. Cade)* Ți-am spus să nu mă deranjezi.

Pacoste: Am văzut că nu scrii…

Teodor: Chiar dacă nu scriu, gândesc. Gândul, inteligența e miracolul permanent al vieții… tu ai pe ziua de azi vreun gând?

Pacoste: Da! S-a fă-făcut se-seară şşi mi-e fo-foame şi şi se-sete.

Teodor: Rabdă.

Pacoste: *(şoptit)* Su-suntem pe-pe ge-geantă!

Teodor: Cu banii de la ***Sportul*** ce-am făcut?

Pacoste: S-au pă-păpat la Be-berlin cu fe-fetele. Te-ai dat mare. Ai co-comandat şa-şampanie

pentru to-tot lo-localul... şi lă-lăutari…

Teodor: Nu mai ţin minte nimic... Tu ştii una şi bună: bani şi iar bani... De unde să iau? Ce, eu sunt fabrică de bani ca barzii care scriu versuri patriotice?

Pacoste: *(timid)* De-de ce-ce nu în-înce-cerci?

Teodor: N-am îndemânarea lor la pupat funduri. N-am loc de ei. Sunt mulţi şi flămânzi. Ce zici de asta? **„**Trăim cu toţii în ţara mândră-n care / Poporul este pe deplin stăpân / Ni-i unic ţel şi aripă de soare / Partidul Comunist Român / Şi dacă-n suflet azi ni se-ntretaie / Frumos trecut şi viitor / E că partidul ni-i îndrumător / Părinte drag şi bun conducător" E bună?

Pacoste: *(Sincer)* E bu-bu-buunăă!

Teodor: Ce păcat că a scris-o altul... Un copil. A apărut într-un ziar... Nenorociţii le pervertesc mintea... Şi nu mai avem de luat bani de niciunde?

Pacoste: Nici de sămânţă... Nici pentru pensie alimentară. S-ar putea să fii dat în judecată pentru o nouă evaluare a veniturilor... Na-na-nasol de tot...

Teodor: Încearcă să împrumuţi de la doctorul Sănătescu.

Pacoste: Am m-mai luat şi nu i-am dat înapoi. Avem să-i dăm ci-cinci mii.

Teodor: Te învăţ o şmecherie... Îi spui aşa: domnule doctor, Teodor vă iubeşte la nebunie, sunteţi un mare scriitor, un medic formidabil. După care îl întrebi cât avem să-i dăm.

Pacoste: De ce-ce să-l ma-mai în-întreb da-dacă ştiu?

Teodor: Aşa e şmecheria. El o să-ţi spună suma...

cinci mii... Atunci, tu îi zici că dacă ne mai dă o sută, îi dăm înapoi cinci mii o sută de lei... Ai înțeles? Repetă...

Pacoste: Domnule doctor, vă învăț o şme… o şmecherie…

Teodor: Nu-i spui asta. Asta ți-am spus-o eu ție. Tu îi spui restul. Spune restul.

Pacoste: Pri-pri-prie… amicul meu e mo-mort după dumneavoastră şi zice să-i dați o sută… Ce-am gr-gr-eşit?

Teodor: Eşti făcut grămadă. Am să-ți scriu cuvânt cu cuvânt... *(Scrie pe o hârtie)*... Azi ai luat ceva la bord? Vino mai aproape... nu vrei? Am înțeles: eşti groghi... Adică turtă... *(A terminat de scris. Îi dă hârtia)* Citeşte...

Pacoste: *(citeşte, silabisind)* St-stimate du-dule mo-morco-cov...

Teodor: Ce tâmpenii citeşti? Eşti chior? Scrie clar: Stimate domnule doctor!

Pacoste: Ai un scris... ico… inco-cocoşibil...

Teodor: Incognoscibil, ignorantule... Gata, m-am plictisit de tine! Du-te chiar acum la el. Şi să vii imediat să-mi spui ce ai făcut… Ce mai stai? Plângi?

Pacoste: Ce de-deştept eşti tu-tu şi ce pro-pro… tolomac su-sunt eu. *(iese)*

Teodor: Ce vremuri... Stau cu piesele în sertar şi nu le joacă nimeni. S-au speriat... De ce? Nici ei nu ştiu... Îmi spun că n-au acțiune. Ah, ce-i urăsc pe domnii ăştia care măsoară o piesă cu centimetrul. Că e prea lungă, că e prea stufoasă, că e prea subtilă, că e de neînțeles... că nu e cum s-a mai

scris... *(Telefon).* Ți-am spus să nu mă mai deranjezi. Pardon, credeam că e altcineva... Da, domnule Demetriade, care-i povestea? Mă iubiți atât de mult că-mi telefonați zilnic? *(Undeva sus apare Demetriade)*

Demetriade: Enorm, tovarăşe Teodor! *(Onctuos)* Colectivul de actori ai teatrului, întrunit într-o şedinţă lărgită, m-a delegat să vă transmit că având în vedere noile cerinţe şi luând în consideraţie marile înfăptuiri ale partidului şi guvernului ar fi bine, ar fi indicat, chiar n-ar strica deloc, să vă gândiți, dacă nu la schimbări de fond, atunci la…

Teodor: Schimbări? Am făcut! Altele nu mai fac! Ați schimbat şi titlul. Ceva cu proşti. Înțelegeți că personajele nu sunt proşti. Sunt canalii, şmecheri, impostori, îndrăgostiți, cuceritori, posesivi, dar nu sunt proşti... Înțelegeți că aici nu e vorba de făcut schimbări. Aici e vorba de făcut în pantaloni. Nu eu, voi. Ştiu, a fost la spectacol un tovarăş din conducere... *(Pârâieli în receptor)* nu dau nume... *(Alte pârâieli)* Nu sunt tâmpit. Deci personajul cu nume cenuşiu a văzut spectacolul şi a plecat fără să vă spună un cuvânt şi voi ați căpiat. Alo, s-a întrerupt. *(Pune telefonul în furcă. Telefonul sună iar)* Da, s-a întrerupt, tovarăşe Demetriade. Ptiu, da-ar dracu-n tine, Pacoste, ce mai vrei? Spune lămurit şi lasă-mă în piz.. mamei. I-auzi... te deranjează la ureche cum mă exprim? Nu pe tine? Pe alții? Dă-i în mă-sa. Stai aşa. Care alții? Dacă nu poți să-mi spui, închide dracului telefonul... *(Trânteşte receptorul în furcă).* Ah, ce mă calcă pe nervi! *(După câteva secunde, sună telefonul. După*

un timp ridică furios receptorul) Te ia mama dracului dacă mai... da, tovarăşe Demetriade, s-a întrerupt, scuze... nişte pisălogi din străinătate mă sâcâie să... da, da *(Minţind)* să le dau o piesă.

Demetriade: Să nu faceţi cumva asta... daţi-ne-o nouă, fiţi patriot! Dumneavoastră sunteţi alături de alte nume glorioase, un produs al noii societăţi care înfloreşte...

Teodor: Înfloreşte atât de bine că pe unii îi pârjoleşte… Piesele mele le voi da în străinătate... tot mă acuză diverşi neica nimeni că sunt Ionescu doi... Dacă sunt Ionescu doi atunci să mă joace străinătatea... sunt destui regizori români care şi-au luat tălpăşiţa şi care-mi solicită piesele, care văd în mine un Beckett de-a-ndoaselea... *(Ciocănituri. Uşa se deschide. În prag apare Pacoste.)* Scuzaţi-mă, un moment... *(Către Pacoste)* Ce vrei? *(Pacoste are în mână un carton. Îl întoarce. Se vede scris mare, cu majuscule:* ***Telefon ascultat. Caut scrumiera!.*** *Pacoste începe să caute "scrumiera")* Am revenit, tovarăşe Demetriade. Am auzit că regizorul nu acceptă schimbări.

Demetriade: *(Oftând)* Din păcate se opune oricăror ingerinţe în actul artistic.

Teodor: Halal băiat! Ori va capota, ori va ajunge departe.

Demetriade: Tovarăşul director Ciocârlie sugerează că mici retuşuri ar putea depăşi momentul actual al neînţelegerilor.

Teodor: Mă faceţi să râd *(râde cu sughiţuri)* Ştiţi de ce?

Pacoste: Nuuuu...

Teodor: Taci dracului din gură... scuzaţi, vorbeam cu femeia de serviciu care caută o scrumieră... Tovarăşul director Ciocârlie o să zboare şi o să vină alt tovarăş şi mai principial... care o să scoată pur şi simplu piesa din repertoriu...

Pacoste: *(Pacoste s-a băgat sub masă. Se loveşte cu capul de masă. Exclamă)* Paştele Mă-sii!

Demetriade: Am auzit o înjurătură sau mi se pare?

Teodor: A fost o exclamaţie că… mi-a dat cafeaua în foc...

Demetriade: Cafeaua, bat-o vina, ea ne salvează de la multe. În altă ordine de idei, am auzit că sunteţi supărat pe mine.

Teodor: Întristat. Aţi scris în caietul program că sunt urmaşul lui Caragiale...

Demetriade: E adevărat. Dumneavoastră duceţi mai departe cu succes filonul nestemat al humorului născut pe plaiurile pământului românesc.

Teodor: Iertaţi-mă, dar e gogomănie. Nu sunt urmaşul nimănui! Ca şi Caragiale, am apărut din neant... dar vouă vă e teamă să vorbiţi de neant. *(Pacoste caută în continuare pe jos în patru labe. Este călcat pe mâini de Teodor. Strigă.)* Paştele mă-sii!

Demetriade: Iar am auzit o înjurătură, iar v-a dat cafeaua-n foc…

Teodor: Să lăsăm cafeaua si să revenim la problema care vă presează... luaţi altă piesă, ştiu una bună de tot, *„Într-o noapte de vară”* pe care autorul, făcând schimbările necesare, a numit-o ulterior: *„Recolta de Aur”*. Vorbiţi cu el. Sigur o

reface şi a treia oară. Am auzit că vrea s-o numească *„Arcul de Triumf* sau *cum să câştigi bani scriind farse”... (Pacoste găseşte scrumiera pe masă, sub un maldăr de manuscrise. O întoarce, o pipăie şi exclamă)* Paştele mă-sii! Nu, acum n-am mai vărsat nimic... am vărsat mai înainte... în fine, revenind la teatru şi la problema cenzurii...

Demetriade: Îmi permit să vă atrag respectuos atenţia că oficial nu există cenzură.

Teodor: Ştiu, tovarăşe, că nu mai există cenzură, de aceea s-au inventat vizionările.

Demetriade: Sunt sigur că ştiţi că şi Shakespeare a făcut schimbări.

Teodor: Cum să nu ştiu, îi cerea regina... ştiu... era o scorpie… o incultă... care-şi bagă nasul peste tot... care plătea poeţi să-i scrie ode encomiastice... şi se găseau destui slugoi, poeţi de curte, care s-o preamărească-n ode kilometrice… era o persoană rea şi invidioasă, care nu da declaraţii: *Evita!*

Demetriade: Nu mai pot continua convorbirea. Şi mie mi-a dat cafeaua-n foc.

Teodor: Vă mai spun ceva: lumea merge înainte, dar un alt Shakespeare n-a mai apărut... Ştiţi care e problema omului în general... dar, vă rog să-mi promiteţi că nu mai spuneţi la nimeni *(Pacoste mugeşte în surdină) Nuuu! (Începe să se purece.)* Toată viaţa e o luptă.

Demetriade: Cum spune şi cântecul atât de îndrăgit: *„Hai la lupta ce mare”!*

Teodor: Părerea mea e că toată viaţa e o luptă pentru un costum mai bun!... *(Pacoste răsuflă uşurat)*... Alo! Alo! A închis amărâtul! *(Pune*

receptorul în furcă). Pacoste, ce lume, ce oameni... *(Pacoste s-a oprit să mai caute, notează într-un carneţel.)* Nu mai nota... E din Caragiale. O spune Tipătescu... Tovarăşul Demetriade e un om cumsecade, îmi este milă de el...

Pacoste: *(Omorînd o insectă între unghii, care a apărut din senin pe el)* Mie, nu!

Teodor: Ai dreptate, mila n-are ce căuta aici... Pe spinarea unor asemenea oameni se suie arivistul, dictatorul... Tovarăşul Demetriade e însă mic. Cântă cum îi cântă Dumnezeul ăl mare... Să nu-mi spui că n-ai făcut rost de bani de la doctorul Sănătescu...

Pacoste; Nn-a me-mers şme-şme… chestia!

Teodor: I-ai spus tot ce te-am învăţat?

Pacoste: *(Pe jos, căutând în continuare)* Cu-cum mi-ai s-scriis: *(Recită ca pe o poezie)* Domnule doctor, su-sunteţi un ma-mare artist, prie-prie… amicul m-meu, Te-teodor, vă iubeşte la ne-nebunie, ştie că are la dumneavoastră o da-datorie mare. Câ-cât a-are să v-vă dea?

Teodor: Până aici e bine. Cum a fost mai departe?

Pacoste: N-naso-sol. Când l-am întrebat cât avem să-i dăm a zis că nu-nummai ai la el ni-nici o da-datorie şi... mi-a tă-tăiat ma-macaroana. Am ju-jucat pro-prost ro-rolul ăsta...

Teodor: Nu, Pacoste, ai jucat bine, dar doctorul a fost mai inteligent ca noi... Dacă a zis că nu mai avem să-i dăm nimic, e genial. Ar trebui să scrie teatru.

Pacoste : Sscrie...

Teodor: Ştii tu că scrie?

Pacoste: Ro-românul s-a nă-născut po-poet, sscrie ve-versuri la clo-closet, da-dar vă-văzând că-că b-banii din altă pa-parte curg, s-a fă-făcut dramaturg...
Teodor: Cine a spus prostia asta?
Pacoste: *(Spăşit)* Eu!
Teodor: Să nu mai spui asemenea neghiobii!
Pacoste: *(căutând)* A-am gă-găsit... am vă-văzut.
Teodor: Bani, unde?
Pacoste: Nu-numai la ba-bani visezi... Aici... *(Jos la încheietura zidului cu podeaua, a găsit un mic microfon. Nu rupe firul. ci aşază totul cum a fost).*
Teodor: *(Siderat)* Nenorociții, canaliile... Când l-au pus? De ce?
Pacoste: „Nu ce-cerceta a-aceste le-legi, că e-eşti ne-nebun de-de… am uita-tat m-mai departe...
Teodor:. De le-nțelegi… Nu eşti prost degeaba *(Pentru microfon)* Viața e minunată. Deşi am avut o copilărie nefericită, nu sunt pesimist, nici misogin, iubesc viața şi femeile, mă străduiesc să arăt lipsurile care mai sunt în domeniul.... cooperației... unde anumiți indivizi delapidează folosindu-se de lozincile socialiste... *(Acoperă microfonul)* De ce?
Pacoste: Le e fri-fri… teamă… La cîr-cârciumă o iei razna... Ai spus despre un di-director de teatru, că n-are decât pa-patru clase primare...
Teodor. Minciună! Am spus: Aserțiunea că Ninu Răsaru ar avea doar patru clase primare este o eroare... du-te şi împrută bani de a domnul Jebeleanu. Sigur are.
Pacoste: A-aare, da-dar nu dă.

Teodor: Încearcă la Eugen Barbu.
Pacoste: A înţă-ţărcat bălaia! E su-supărat.
Teodor: Ştiu, am spus despre el că e un cadavru politic.
Pacoste: Aasta l-l-a lă-lăsat re-rece. Ai s-scris că nu-nu se pri-pricepe la fo-fotbal.
Teodor: Băieşu?
Pacoste: E fo-foc. Ai spu-spus de-despre el că ideea că ar fi în-înflu-fluienţat de Sha-sha-sha … ăla cu Hamlet, e fa-falsă. N-nu vrea să-să ma-mai audă de ti-tine. Poate de la actori. Su-sunt bo-bogaţi: Fi-filme, po-poezii re-recitate la te-teletelevizor…
Teodor: Lasă-i în pace. E periculos să intri în gura lor. Te toacă, te foarfecă până ajungi o epavă. Am să scriu o tabletă despre oboseală...
Pacoste: *(controlând într-un carneţel)* Nu te mai obo-bosi ai scris, ai pă-păpatat ba-banii.
Teodor: Atunci, despre fumat...
Pacoste: Ai scris Ss-au fu-fu… luat banii!
Teodor: Despre efort...
Pacoste: A fost, s-au dus...
Teodor: Despre timp...
Pacoste: A trecut, ss-au che-chel… dus..
Teodor: Aş mai putea să scriu despre si-singu-gurătate, na, că m-am bâlbăit şi eu...
Pacoste: *(cu satisfacţie)* Daa, scriie!
Teodor: Nu pot. O simt prea mult pe pielea mea. Ai încercat să iei un avans de la o casă de film? Promite-le că le scriu un scenariu.
Pacoste:. Tre-trebuie ba-bani în seara asta. Aa-vem in-invitaţi...

Teodor: Na, belea! Pe cine ?
Pacoste: Dana Comnea cu-cu o şle-şleahtă de colegi… Iar te-ai dat mare...
Teodor: Vine cumva şi Olga Ospătaru?
Pacoste: Aia te urăşte…
Teodor: Superbă femeie! un fenomen... sculativ... Am spus o tîmpenie... I-am promis un rol... Dar ea nu mă iubeşte…
Pacoste: A-ai pro-promis ro-rol şi ăleia di-din Mo-moldova. Şi-şi aaco-colo a-arde cu-cu vâl-vâl-vătăi.
Teodor: *(Trist)* Trimite-i o telegramă. Scrie doar atât: Vin! *(Pacoste notează)*
Pacoste: De cât?
Pacoste: Numai la vin ţi-e gândul. Vin, adică mă duc.
Pacoste: Când?
Teodor: Când fac rost de bani, când termin cu analizele. Ştiu că le-am făcut. Ştiu că au ieşit proaste. Ştiu că trebuie să fac altele, ştiu că trebuie să mă duc la cuţit, ah, mai bine ar fi să termin cu toate...
Pacoste: Când?
Teodor Când o să mor!
Pacoste: Ama-mână. Aa-ve-venit o ad-adresă de-de la-la o ju-judedecătorie. Te-a dat în judecată un chelner că ai împrumutat bani de la el şi nu i-ai restituit. Are chitanţă şi martori.
Teodor: Când s-a întâmplat?
Pacoste: Când nu-nu s-a du-dus la un spectacol... ştii de cine vorbesc! Că tocmai atunci ţi-ţi se scu-scu… ridicase... şi n-n-a vrut să întrerupă plăcerea

la domnu'…
Teodor: Baliverne... sau, ştiu eu, s-ar putea să fie adevărat... *(Pauză).* Ce mai e?
Pacoste: Vine ...
Teodor: *(subit speriat)* Florica cu nevastă-mea? Jură-te!
Pacoste: *(se-nchină)* Ssă-mi sa-sară oochii. Pâ-până aaici ţi-a fofost, iaiar oo s-oo înîn ca încase…o s-o ieiei pepe cocoajă
Teodor: Deci, n-am scăpare. Să recapitulăm: vine Florica cu nevasta, n-am bani de pensie alimentară, sunt dat în judecată de un chelner, sunt bolnav, sunt pe o listă ca amant, trebuie să mă căsătoresc cu Paula... De rezolvat, în mod sigur nu pot să le rezolv pe toate. *(Din ce în ce mai agitat)* Singura soluţie ar fi să mă... sinucid. Bine, mă sinucid, dar oare am să pot? Cu cine ai mai bea tu, sugativă ce eşti! Acum, lasă-mă! Sunt sătul de tine ca de mere acre... *(Pacoste pleacă).* Stai aşa! *(Se duce la el şi îi scoate din buzunar sau de sub haină o sticlă de votcă pe care Pacoste o subtilizase).* Şi beţiv şi prost...
Pacoste: Dar tu-tu nu-nu b-bei?
Teodor: Eu din beţie mă pot trezi, tu din prostie, niciodată! *(Îi ia sticla şi-l împinge afară. Dă pe gât ce mai era în sticlă)* Sinuciderea nu trebuie exclusă. Sinucigaşului i se iartă totul. Chiar dacă nu reuşeşte să se sinucidă… Dar trebuie pusă bine în pagină. Ia, să vedem ce ar trebui? N-am mai încercat, dar logic cred că e necesar o frânghie... pe care n-o am. Unii sinucigaşi au folosit o curea de pantaloni. *(Se clatină vizibil).* Da, o curea şi... un

cui în tavan. Curea am. Orice bărbat care se respectă are o curea... Să verificăm cuiul din tavan. Trebuie să fie trainic. Altfel, cad în ridicol. Toată viața m-am ferit de ridicol... Acum, legat cu șnurul va ști grumazul meu cât ține curul... a zis Francois Villon *(Pe masă așază un scaun. Scoate cureaua de la pantalonii care-i cad în vine. Nu observă. Vrea să se suie pe masă, dar se împiedică de pantaloni. Cade. Dă jos pantalonii, rămânând în chiloți. Își pune cureaua în jurul gâtului. Se suie pe masă și de acolo, cu greu, pe scaun. Încearcă să agațe cureaua de cârligul din tavan care... nu există...)* Ce ghinion... Nu sunt condiții... Vrei să te omori și n-ai condiții... nu există cârlig, paștele și mama lui de cârlig... fără cârlig nu se poate strangula omul... Nici în chiloți. Nu vreau să fiu găsit în chiloți. Se spune că la spânzurați li se scoală chestia... *(Dezamăgit, se dă jos de unde se urcase)*... De ce mă mai pot spânzura? *(Caută cu privirea)* Mulți sinucigași au reușit cu clanța de la ușă… *(Având cureaua în jurul gâtului se așază în genunchi în fața ușii. O leagă de clanță. Își împinge capul cu putere în jos. Horcăie. Se sufocă, se zbate. Clanța se desface. Cade jos, lângă ușă, cu zgomot. Teodor de asemenea. Pauză. Gâfâie)* Iarăși ghinion. E un semn. D-zeu, marele creator, se opune. *(cuprins de frenezie)* Oare ce am scris despre sinucidere? Că e un act frivol și polemizam cu cei care susțineau că sinuciderea e un act de libertate, că omul ar fi liber să-și aleagă ziua și ora morții. Susțineam că e un lux, o formă de răsfăț, pe care și-l pot permit numai cei care n-au dat piept cu

grozăviile existenței. Doamne, ce inepții scriam... Acum îmi dau seama că sinuciderea poate fi şi expresia urii față de tine însuți... ah, ce frază am pronunțat... *(scrie)* Ura care se poate transforma în momentele de criză într-o dorință de autodistrugere. Parcă ar fi un citat din Montaigne! Dar se pare că la mine forța de autodistrugere n-a ajuns la maximum. *(Bea un gât de votcă)* Ciudată e viața... De ce m-au părăsit unele femei, de ce am părăsit eu altele? De când a năvălit în viața mea, ca un fulger, sexualitatea, de când am descoperit femeile, viața mea a luat-o razna... *(realizează că tot timpul a fost cu pantalonii-n vine şi pudic trage cortineta. I se aude vocea)* Vino somn… pentru mine nu e totuna dacă oi petrece singur sau cu una...

Paula *(Deschide cortineta plângând. Vine din stradă. Încuie uşa. Se aude soneria)* Cine e?

Nelu: Eu, Nelu Ciocu, nu mă cunoşti? Mi se mai spune Nelu Spargemitre...

Paula: *(Vorbeşte cu Nelu prin uşă)* Vreau să fiu singură. Am de învățat o poezie...

Nelu: N-a venit jigodia? *(mormăie o înjurătură)*

Paula: Ascultă, tu n-ai voie să-l înjuri. Fii domn. Nu uita că el e un geniu şi un geniu poate să-şi permită multe... noi suntem nişte gângănii pe lângă el. Intră. *(Nelu intră)* Plâng de... proastă... În gară, când te-ai dus după țigări, un nenorocit mi-a arătat o sută. N-am ştiut ce vrea. Târziu mi-a căzut fisa că-mi oferă o sută, dacă mă culc cu el... Am ajuns să fiu evaluată la o sută de lei... *(Plânge în continuare)*... Nelu, să nu mă părăseşti, te implor,

mă auzi? Dacă mă părăseşti, mă omor, îmi dau foc... Acuma stai liniştit că trebuie să învăţ o poezie patriotică, sau dacă tot eşti aici, urmăreşte-mă. *(Începe să recite cu patos, dar din când în când se poticneşte)* „Laudă ţie cer albastru al ţării, cer fertil /acoperit de flori şi de chipuri iluminându-se /Laudă ţie popor muncitor / Laudă ţie Partid Comunist Român / Soare în inima noastră aprins”... Cred că am sărit câteva versuri...

Nelu: N-are importanţă. A fost minunat, doamne, ce frumoasă eşti... cum te transfigurezi, parcă ai fi mama răniţilor... cine o fi scris versurile?

Paula: Nichita Stănescu. Uite, am sărit o strofă! Sunt nervoasă şi nu reuşesc să le învăţ... hai, s-o iau de la început....

Nelu: Dă-o dracului. Astea, asta e poezie, astea sunt versuri? Un rahat cu mac...

Paula: Mă, da ce deştept te-ai făcut deodată... toţi vă pricepeţi la teatru... ia, să te văd pe tine cum ai s-o citeşti. Cred că am să mă prăpădesc de râs. Citeşte-o... Ai curaj?

Nelu: Am. Pentru aşa ceva nu-ţi trebuie cuvinte. Fi atentă *(Citeşte poezia înlocuindu-i cuvintele)* Ba bam, ba, bam, ba bam / Babababam, bababam daradam / daradadam, daradrum, papapam, papapam, papapim / Papapim, papapam, durudim, durudam...

Paula: Bă, tu eşti dement de-al binelea… Şi eu te iau în serios... Cum să fac aşa ceva?

Nelu: De ce vă place să jucaţi toate inepţiile...

Paula: Asta e meseria. N-avem altă soluţie...Tu cum te uiţi în toate... sexele?

Nelu: Prin natura meseriei...
Paula: Ei, prin natura meseriei recităm şi jucăm tot ce ni se dă... Colegii mei cum recită la televiziune... Stănculescu, Cozorici... eu de ce să nu recit?
Nelu: Ei mănâncă... caşcaval... ca mulţi alţii... Îl mănâncă cu polonicul. Nu se sfiesc. Îşi închipuie că îşi fac meseria recitând versuri neghioabe şi jucând în piese de doi bani... Tu n-ai nevoie să mănânci...
Paula: Căcat... zii cuvântul adevărat, că doar eşti medic... ştii ce, poate că ai dreptate. Nu m-am gândit niciodată la asta... Dar cum să scap...
Nelu: Simplu. Eşti bolnavă. Îţi dau un certificat medical... te şi internez....
Paula: Eşti nebun? Pe Teodor cine-l aşteaptă?
Nelu: Eu *(sonerie la uşă)*
Paula: Să ştii că el trebuie să fie... Vai, cum îmi bate inima... *(se repede la uşă, dar se opreşte. Vorbeşte cu un ton de om bolnav)* Cine e? Vorbeşte tare. Sunteţi comisionar? Ce aduceţi? Flori?...Pune jos buchetul! Am să-l iau mai târziu, acum nu mă pot deplasa... *(Nelu deschide uşa, găseşte un buchet enorm de flori, i-l pune în braţe)*. Dumnezeule, mi-a trimis flori! Înseamnă că e în oraş. Puşlamaua bătrână ştie cum să se poarte. Doamne, ce fericită sunt! Trebuie să mă aranjez, să-l farmec... cum arăt?
Nelu: *(râzând)* Ca o paparudă. *(Paula aruncă în el cu o pernă. Aruncă şi el cu alta)*
Paula: Am să-mi pun dezabieul ăsta transparent şi pe dedesubt nimic. *(după paravan, se dezbracă şi*

se-mbracă. Aruncă sutienul şi chiloţii). Voi fi bestială şi aţâţătoare ca o amantă nesăţioasă şi caldă şi liniştitoare ca soţie cuminte şi ascultătoare... *(A observat în flori o carte de vizită)* Uite şi-o carte de vizită… Ia, să vedem ce scrie: *O floare unei flori...* M-a turtit, m-a umilit, m-a făcut o cârpă, mai am puţin şi cad jos. Cum poate Dumnezeu să dea atâta fericire unei femei... *(Cântă: Sunt o cârpă în amor şi dansează cu Nelu)* Trebuie să mă duc la biserică, să aprind lumânări *(deodată, cuprinsă de panică)* Şi n-am în casă o icoană la care să mă rog. Să dea dracu în ei cu marxismul lor cu tot, care ne-au rupt de credinţă, de biserică, obligându-ne ca în seara de Înviere să venim la institut să ne dea filme... Eram obligaţi, că altfel ne criticau în şedinţe tovarăşul Cristescu, tovarăşul Mârzea, mama lor de puşlamale, ce de avansuri mi-au făcut... şi dacă nu veneai, te excludeau din institut... numai eu ştiu cum am scăpat... *(aranjează florile într-o glastră)* Am fost o studentă studioasă, chiar dacă golanii mă acuzau că mă duceam la examene cu fuste mini şi fără chiloţi... e adevărat, odată la examenul de istoria teatrului m-am dus cu o bluză mai decoltată şi piticania de profesor a avut pretenţia că nu mă poate examina, dacă nu-mi acopăr decolteul cu batista lui...

Nelu: Erau ipocriţi ei, dar si tu îi aţâţai...

Paula: Chiar îmi ieşiseră vorbe că aş fi... alături cu morala... Dar i-am învăţat minte, le-am făcut-o... Într-o şedinţă, m-am ridicat şi le-am spus textual: tovarăşii care se laudă că s-au culcat cu mine să se

ridice în picioare! Nu s-a ridicat nimeni!
Nelu: Ce te făceai dacă se ridica toţi din prezidiu?
Paula: Mă, tu chiar crezi că eu sunt o depravată?
Nelu: Cred că doar gura e de tine… eşti o guristă demagogă.
Paula: *(Patetic)* Cine vorbeşte de demagogie! Domnul doctor care ia mită de la bolnavi. E atât de neruşinat, încât a luat plăcinta unei bătrâne. Ah, simt că mă sufoc. Ce vremuri trăim, dacă am ajuns să nu mai fim sinceri unul cu altul. De ce?
Nelu: *(ţipă la ea)* Am luat plăcinta ca să creadă bolnavul că se va face bine.
Paula: Ce minciună. Şi eu care credeam că eşti integru. Eşti integru sau nu eşti?
Nelu: *(tot ţipând)* Sunt integru, dar mai fac şi compromisuri.
Paula: Doamne, cum am ajuns...Când am început meseria asta îţi jur, eu şi colegii mei eram puri... nu ne gândeam decât la teatru... Eram puri ca albastrul imaculatelor seninuri, cum spune poetul...
Nelu: Poveşti...Ai uitat lecţiile de îndoctrinare, şedinţele de excludere... din timpul studenţiei... L-ai uitat pe colegul tău, Fiscuteanu, care a fost dat afară...
Paula: Pentru că el şi alţi tolomaci ca Jorj Voicu au participat la o poştă…
Nelu: La ce? La o poştă? Extraordinar! Extraordinar, ce timpuri! Timpul poştelor! Azi nu mai sunt poşte, au dispărut cu desăvârşire poştele şi oamenii lor.
Paula: Taci dracului din gură, doctor nebun şi obsedat sexual… după poştă au povestit la tot

institutul isprava lor... Nişte nebuni! Ăia nu mai văzuseră în viaţa lor o femeie goală, nişte nemernici… auzi, ce porcărie, de care tu acum te amuzi…

Nelu: Păi e ceva nemaipomenit…

Paula: Da? Auzi, să-ţi iei toate bacşişurile de aici! Cred că mi s-a ridicat tensiunea, trebuie să fac un duş. Du-te cu Dumnezeu şi lasă-mă, lasă-mă în nefericirea mea! *(Îl împinge spre uşă şi închide cortineta).* Ah! bărbaţii ăştia... mă enervează… Cred că o să ajung misoginã de... bărbaţi... ah, doamne, am început să-l urăsc... Nu pentru că-l aştept ca o caraghioasă... ci pentru că eu, care eram o femeie cu personalitate, am început să mă comport ca fleoarţele din piesa lui. Cât a stat aici, deşi s-a jurat că n-a scris nimic, că, sanchi, n-avea inspiraţie, am dibuit manuscrisul unei piese... Nişte indivizi dubioşi şi nişte curve ajung în rai şi se plictisesc că n-aveau ce fura... Una dintre femei sunt eu. M-a plagiat. Dar nu aşa ca mine, o femeie cu personalitate, inteligentă, fără prejudecăţi, ci o curvă nenorocită... A numit-o Camelia, dar sigur sunt eu… ia, să văd dacă nenorociţii ăştia au dat drumul la apă să fac un duş… *(închide cortineta în timp ce în partea cealaltă Teodor deschide cealaltă cortinetă…)*

Teodor *(Telefon. Ridică receptorul.)* Alo da... cum? Pacoste, dacă ai să vorbeşti clar, am să te înţeleg. Ai făcut rost de o plecare peste hotare la un meci? *(Pauză).* Cine cu cine joacă? De fapt n-are importanţă, o să aflu eu la faţa locului... Cum ai reuşit? Le-ai promis şpagă şi că o să le aduc

cadouri şmecherilor de la federaţie... Eşti mare, Pacoste. Ai făcut rost de balonul de oxigen de care aveam nevoie... Mă îmbrac rapid şi plec cu o ocazie, cu ce se nimereşte... Tu strânge tot ce-i aici, adună toate hârtiile într-un geamantan şi vino după mine…Vezi că e o scrisoare pe pat, trimite-o la Piatra. Nu uita să lipeşti timbrele... N-am timp de palavre... *(Pune receptorul în furcă)* Doamne, Dumnezeule, pe care de atâtea ori te-am nesocotit, îţi mulţumesc că m-ai ajutat să ies din fundătura asta în care am intrat singur... au, au ce o fi asta... au, au, m-a săgetat, m-a trăsnit. *(Se îndoaie, se ţine cu moinele de burtă).* Nu-mi dau seama de unde e... Cred că e ficatul sau duodenul sau... *(Se înconvoaie, se ridică, iar se înconvoaie, se ridică, merge câţiva paşi, după care se prăbuşeşte. Cu efort, reuşeşte să telefoneze. Abia vorbeşte).* Pacoste, cheamă o salvare... mi-e răuuu, înţelege că mi-e rău... de tot... Mor... cheamă salvarea sau o maşină să mă ducă la un spital... altfel mor... *(Se scoală, încearcă să meargă, dar iar se prăbuşeşte. Strigă)* Ajutoooor... *(Întuneric. Sirena Salvării. Cineva pătrunde în cameră şi strânge manuscrise. Le îndeasă într-o pungă. Auzind zgomot, rămâne nemişcat. Apare altcineva cu un geamantan în care strânge tot ce era rămas. Vrea să iasă. În uşă se ciocnesc amândoi).*

O voce: Cine eşti?

Altă voce: Ghici!

(Pauză de act)

Paula: *(Deschide cortineta, ca şi cum ar fi o fereastră. Are în mână o scrisoare).* Scrisoarea asta a venit acum zece zile şi de abia azi am găsit-o. Se vede clar că a fost deschisă... bestiile, acum ne deschid şi scrisorile..."Iubito / Eu sunt primul filozof / venit din tagma derbedeilor / mânjit în egală măsură / de duhoarea şi tristeţea materiei / Şi chiar aşa înglodat în datorii şi-n fuste / Timpul se aşează la picioarele mele ca o pisică siameză / foarte ciudat, dar numai eu am vrut să fiu fericit / numai eu mă tem de certitudini / cum se tem alţii de cancer / dar tocmai eu voi muri cel mai greu / eu, care mă visam / stingându-mă blând ca un amurg"…

Ce-o însemnând asta? Am nişte presimţiri, că i s-a întâmplat ceva rău, s-a îmbătat şi a dat o maşină peste el... Ce să fac? *(Formează un număr la telefon. În spaţiul dintre cele două cortinete, undeva, sus, apare Telefonista)* Ah, e ocupat, ocupat… Spitalul?

Telefonista: Greşeală, aţi nimerit la 02. Vreţi sî vă dau Casa Scriitorilor din Mogoşoaia? *(Telefonista vorbeşte în dulcele grai moldovenesc)*

Paula: Aaa, dumneata! Nu, acum îl caut pe doctorul Nelu.

Telefonista: Cari Nelu?

Paula: Cum, care Nelu, că doar nu sunt mai mulţi. Nelu Ciocu.

Telefonista: A, ăla care v-o trage… *(râde inocent)*

Paula: Cum? Mai spune o dată, dacă ai curaj.

Telefonista: Nu pot, mi-i ruşâni.

Paula: Nelu care mi-o trage, ai? De unde ştii

dumneata că mi-o trage?
Telefonista: Tot oraşul vorbeşte...
Paula: Eşti femeie, pardon domnişoară. De unde să ştie oraşul cu cine te culci dumneata?
Telefonista: Eu nu mă culc cu nimenea, dorm sânguricî.
Paula: Eşti abstinentă?
Telefonista: Nu, fişioară şi vreu să fiu curatî ca lacrima când voi merge la altar.
Paula: Bravo, domnişoară! Vreau să-ţi spun o poveste. Cică o fecioară a ajuns în Rai la Dumnezeu, care a pus-o să mulgă vacile raiului.
- Eu am fost cuminte, de ce mă pui la vaci? l-a întrebat ea pe Dumnezeu.
- Ţi-am dat-o, ca s-o dai, nu să vii cu ea în Rai. Vacă ai fost, la vaci să stai, i-a răspuns Dumnezeu! Ai înţeles? Nu? Atunci nu mai e nimic de făcut cu dumneata!
Telefonista: Nu prişep undi batiţi, dar am înţeles că vreţi spitalu cari îi ocupat. Aşteptaţi olecuţă, că vă găsesc eu un fir şî vi-l scot şî din gaură di şarpi pi poama di Neluţu al dumnevoastrî. Aveţi legătura…
Paula: Doamne, peste ce nebună am dat… alo, cum cine? Îl caut pe doctorul Ciocu… a, tu eşti Neluţule, ce bine… auzi, telefonista mi-a spus ceva oribil! Că tot oraşul ştie că mi-o tragi! Te rog, dezminte! Nu poţi? De ce? Că te vor considera un bulangiu, dacă nu te lauzi că mi-ai tras-o, că o freci de pomană pe lângă mine... Neluţule, nu te coborî la asemenea limbaj suburban. Tu eşti un domn, te-ai născut doar în Bucureşti, eşti dintr-o familie de

medici... te rog din suflet, dezminte. De ce? Că aşa vreau eu... Promiți? Da? Ştii ce? Lasă-i în aia măsii, iar noi hai să plecăm pentru câteva zile, undeva, nu la Caluiapa, vino şi ia-mă cu maşina. Nu mai pot să stau în casă. Simt că mă sufoc. Dacă vine animalul, am să-i scriu că-i las cheile la o vecină... Auzi, *(râde ca de o şotie)* îi scriu că am plecat la Veneția, ca să plesnească de ciudă... *(Închide cortineta)*

Teodor: *(Pacoste deschide cortineta. Desco-perim un hol de spital. Teodor, într-un scaun cu rotile, reciteşte o scrisoare a Paulei. În spatele lui, Pacoste.)* Iubitule mic şi scump. Ți-am lăsat cheile sub preş şi am plecat la Veneția… Pe seară revin „...ha ha, are haz puştoaica " Veneția! Ciudat, nu-mi amintesc decât că de acolo am cumpărat o pălărie mexicană, care era prea mare şi am schimbat-o cu una de cow-boy... *(În reverie)* De câte ori am călătorit, n-am urmărit nici un scop, nici un obiectiv turistic, m-am lăsat în voia vieții, dintr-o călătorie iubind cel mai mult întoarcerea... N-am călătorit ca să mă îmbogățesc spiritual sau ca să devin mai bun, am călătorit din grosolana bucurie de.. .a călători... *(scrie pe un caiet aşezat pe piept. Pixul îi este fixat de mână cu scotch. Scrie murmurând cu greutate)* Iubito, de unde te duci, te rog....să-mi aduci ceva frumos... *(Adoarme)*

Paula: *(desfăcând cortineta citeşte)* „Iubito, de unde te duci, te rog să-mi aduci ceva frumos... Adu-mi ceva frumos din Paris /Adu-mi ceva frumos din Copacabana /Adu-mi ceva frumos din

Tokio, Adu-mi ceva frumos din Mozambic / Adu-mi ceva frumos din Londra / Adu-mi ceva frumos din Lisboa / Adu-mi ceva din Ciudad de Mexico... De unde te duci / Adu-mi ceva frumos"... Mai bine n-o citeam. Mă iubeşte. Am citit printre rânduri... e topit după mine... Of, o fi pentru mine sau nu? Că şi Eminescu i-a dăruit o poezie Veronicăi Micle şi nefericitul o scrisese umblând după fustele uneia, Poenaru... Câteva zile scăpasem de obsesia de a deveni doamna dramaturg Scîrț.... E şi greu să fii soția unui geniu. Tot timpul trebuie să asişti la paradoxurile lui şi să te minunezi de ele. E obositor. Ultimul pe care mi l-a spus la despărțire a fost... doamne, l-am uitat, l-am uitat, fir-ar mama lui al dracului de paradox*! (Ia file din Dosarul Curvelor şi un perforator. Aranjează declarațiile în dosar).* Bărbații... nişte porci, iar femeile, bietele de ele, nişte... amărâte... Dar m-am hotărât. Le aranjez eu pe nenorocitele astea. Dosarul curvelor din teatrul românesc o să facă furori. Nu mi-e frică... Voi fi fără milă. Inflexibilă şi intangibilă. Ca Antigona. Cu cine s-au culcat, cu cine s-au mozolit, cu cine s-au mamelit. Ca să nu mai treacă drept femei cinstite, am să le demasc. Am făcut o listă cu toți bărbații cu care s-a culcat fiecare. Este una care e căsătorită, dar nu pierde nici o ocazie să-i radă pe toți care vin de la Bucureşti… *(râde satisfăcută).* Am telegramele pe care i le-am şterpelit lui bărbată-su... I-am dat să înțeleagă că-l plac şi i le-am sustras. Banditul mi se plângea că-l înşeală nevasta. Le-a trimis doamna când plecase la mare, în turneu, cu amantul după ea şi în fiecare

zi îi trimitea soţului o telegramă de iubire, în timp ce ea, acolo, se mostrofocea cu altu'. Unsprezece telegrame a trimis: că are promisiuni pentru o cameră la hotel pentru amândoi, în prima telegramă, că n-a putut face rost de cameră, că e o aglomeraţie mare pe litoral în a doua telegramă... şi tot aşa, 11 telegrame. *(Telefon)* Alo, da, Paula la telefon. Cine? Tovarăşul Covrig de la Lacto Bar! Ce surpriză! Te sărut... Azi nu vin să mănânc...

Covrig: *(apare undeva, în locul unde a apărut telefonista şi Demetriade. Lângă el se zăreşte o tânără)* Auzi Puică, vreau banii de la o datorie contactată de domnul scriitor cu care erai încurcată… Atunci când nu te-ai dus la spectacol... că n-ai vrut să întrerupi plăcerea domnului scriitor şi s-a suspendat *(Încet către tânăra de lângă el)*… Nu te grăbi, ia-o încet…

Paula: N-am de ce s-o iau încet. Ascultă, eşti în eroare. Atunci când nu m-am dus la spectacol, nu mi l-au imputat, s-a aranjat amiabil...

Covrig: Amiabil, amiabil, dar s-a plătit reţeta cu bani împrumutaţi de la mine?

Paula: Formidabil ce mincinos pot să fii... auzi, micuţule, lasă balivernele... Te anunţ, să ştii, că eşti la mine pe o listă de amanţi ai unei doamne distinse din oraş.

Covrig: *(geme)*Au, mă doare!

Paula: Ce e, te doare. Aha, te-am lovit...

Covrig: Auzi, şterge-te la fund cu lista aia…

Paula: O să mă şterg, dar o copie o să ajungă pe la soţul doamnei şi alta pe la tatăl ei, care ştii unde lucrează, şi atunci o să vezi dumneata dacă mai ai

tupeu să vorbeşti cu mine aşa... Banditule, puşlama...
Covrig: Ce te oţăreşti? Las-o mai moale. Poate o dăm la mica înțelegere… *(Geme din nou)* Au, au…
Paula : Aha, micuțule…te doare, ai? Ia, spune, de ce gemi?
Covrig: *(Sincer)* De… plăcere!
Paula: Şi eu gem, dar nu de plăcere, de furie.
Covrig: N-ai vrea să gemem împreună? Gândeşte-te, că eşti fată inteligentă… Mi-ar face plăcere… hai să gemem împreună la un pahar de votcă…
Paula: Pe drum de seară?…
Covrig: Ți-a căzut fisa… Ai găsit răspunsul…
Paula: Stai puțin. Îmi faci avansuri? Adică ai vrea să te culci cu mine? Spune-o, omule, lămurit, nu mai umbla cu fofârlica!
Covrig: Of corse *(geme prelungit)*
Paula: Şi eu îți spun: Nix! Ai înțeles, pramatie! *(A trântit telefonul)*. Mârlanul! Gata, a găsit prilejul să sară pe mine... Jigodia încercă. Dacă se prinde, bine... dar ăsta e un mod de a-i spune unei femei că o doreşti? Adu-i o floare, fă-i un cadou, scrie-i o poezie... Mi-a crescut tensiunea, iar mi se zbat tâmplele... nu rezist la asemenea mojicii... trebuie să iau un calmant. *(deschide un sertar şi scoate o cutie de pastile)* Ce ar fi dacă le-aşi lua pe toate? Aş termina cu toată zbaterea asta de... pescăruş... Pentru că eu sunt o Nina Zarecinaia autentică, nu moftangioaică ca astea care mimează totul, până şi orgasmul. Ce înjositor lucru pentru o femeie să mimeze plăcerea...Dacă înghit toate pastilele lumea m-ar considera nebună, o descreierată...Iau una, ai

două…Dacă aş lua tot tubul? Ce spune Nina? Că trebuie să-ţi duci crucea... Care-i crucea mea? Să-l aştept? Îl aştept dar-ar dracu… Îmi mai dau o şansă... şi să vedem ce mi-a mai scris... *(Desface un alt plic)* De câte ori am iubit / Am fost un salahor nefericit / Ţineam în mână cerul, nu cumva să cadă stelele pe jos / Ţi-am dat şi taina înrobiri mele / Şi jugul meu / Şi jugul meu ţi l-am dat / Când mi-ai cerşit, tot eu ţi-am dat / Puterea de a iubi un altul.... Ce înseamnă asta? Oare să fi aflat de Neluţu? Neluţu, afară de faptul că mă ţine de mână şi eu mă sprijin şi plâng pe umărul lui, n-a făcut niciodată un gest că m-ar dori cu adevărat... De ce m-ar dori pe mine, o femeie stafidită de atâta aşteptare şi abstinenţă, când el are pacientele lui la spital, care-i cad în braţe ca muştele... femeile astea sunt ceva de speriat! Când vor ceva, nu ţin cont că e pe scară, pe birou, în picioare, iar bărbaţii nu se mai uită cum arată femeia, numai sex să fie... Doamne, ce gânduri îmi trec prin cap! Eu, care eram o femeie pudică! Cum m-a schimbat viaţa şi anturajul! *(Telefon)* Alo. da, Paula la telefon. *(Crede că e Teodor)* Cine să fie, iubitule? Îmi este foarte rău. Nu mă simt bine deloc... Am palpitaţii, tâmplele mi se zbat, sufăr... cred că am tensiune... Cine? Doctorul Ricşa! *(Revine la vorbirea normală)* De ce nu spuneţi de la început cine sunteţi? Dacă mi-au plăcut florile? *(Dezamăgită)* De la dumneavoastră erau? Da, nu mă simt prea bine. Cred că am dischinezie biliară, tensiune scăzută sau mărită...Telefonaţi de jos. Nu vreţi să urcaţi la mine să mă consultaţi? *(Încearcă să*

aranjeze, ce mai poate fi aranjat, în debandada din cameră. Se piaptănă şi-şi pune un capot elegant, gen Cleopatra. Sonerie). Da, imediat, imediat... *(Deschide uşa)* Bună seara, domnule doctor. Buona sera, buona sera... *(Încearcă să imite celebra scenă din Bărbierul din Sevilla).*

Doctorul Ricşa: *(Apariţie vivantă. Genul bonom: Gras, chel, vioi. Îi ţine isonul).* Buona sera, buona sera, seniorina... *(Îmbrăţişare, sărutări teatrale)*

Amândoi: Ce bine-mi pare, ce plăcere...

Dr. Ricşa: Plăcerea e de partea mea! Să strâng în braţe o femeie frumoasă ca dumneata...

Paula: Şi a mea, deşi m-ai umplut de bale... *(Se şterge demonstrativ)* Ţi-am spus că te primesc doar pentru o vizită medicală...

Dr. Ricşa: Nici o grijă. Te consult şi plec... *(Scoate tensiometrul dintr-o mică geantă).* Ce frumoasă eşti, ce talentată... Să-ţi suflec mânecile... Unde preferi? Pe canapea?

Paula: *(Sec)* În cur, pe scaun *(Se aşază. Doctorul îi suflecă mânecile).* Doctore, mânecile, nu ţâţele... Doamne, ce libidinos poţi fi!

Dr. Ricşa: Libidoul e necesar în orice relaţie. *(Îi aranjează pe braţ tensiometrul. Capotul ei se desface. Doctorul, pe nesimţite, bagă un picior).* Comportarea bărbatului faţă de femeie este cea mai normală comportare a omului faţă de om, a spus Karl Marx... Nu porţi sutien?

Paula: Doar pe scenă. Cum îţi spuneam...

Dr. Ricşa: Pst. Nu vorbi... 14 cu... 8... minunat...

Paula: Au, mă doare...

Dr. Ricşa: stai nu vorbi, respiră. Încă o dată. Aşa.

Ce te doare?
Paula: Genunchiul. Scoate-l dintre picioarele mele, că-mi faci vânătăi...
Dr. Ricşa: Acum vreau să te ascult la spate, nu-mi place cum hârâi... dă halatul jos şi întoarce-te cu spatele... unde te duci?
Paula: Mă scuzi un moment. *(Se duce în culise de unde revine cu un fund de lemn).*
Dr.Ricşa: Ce vrei să faci cu ăla?
Paula: Să te trăsnesc, dacă cumva te dai la mine...
Dr. Ricşa: Doamne, ce temperament! Fii cuminte. Se poate? Nu suntem oare prieteni?
Paula: Prieteni, prieteni, dar tăvăleala e pe... sentimente...
Dr. Ricşa: Eu sunt admiratorul d-tale până la moarte Eşti cea mai talentată şi mai frumoasă actriţă din câte am cunoscut eu. Ai credit la mine nelimitat... pot deveni chiar bancherul tău...
Paula: Doctore... nu te-ntinde la caşcaval... *(Se dezbracă. Rămâne în furou. Ţine fundul de lemn în mână. Doctorul o ascultă cu stetoscopul. Discuţia următoare are loc în timp ce o examinează).*
Dr. Ricşa: Aşa, e bine, zi-i 33 *(Paula spune 33)*, încă o dată, aşa bine, acum să te examinez şi în faţă... *(Pune stetoscopul în regiunea inimii)*
Paula: Au, e rece... ia mâna de acolo...
Dr. Ricşa: *(Zâmbind fericit)* Mă speriasem... şi totuşi nu-mi place. Adică, îmi place. Ai sâni frumoşi, dar buzele sunt prea vineţii, eşti prea palidă. Trebuie să faci o electrocardiogramă. Vii mâine la spital...
Paula: *(Grand Dame)* Nu ştiu dacă am să pot...

Ține-ți vorba... Am multe griji. Dumneavoastră pot să vă spun. Mă mărit.

Dr. Ricşa: Cu dramaturgul?

Paula: Exact. Îl cunoaşteți. De multe ori ați băut cu el la Cireşica. E un geniu... nu-i aşa că v-a făcut o impresie...

Dr. Ricşa: Detestabilă! Iartă-mă, că ți-o spun fără menajamente. Are, într-o piesă, care a fost oprită, pasaje drăguțe, dar omul e un bețiv şi un afemeiat notoriu.

Paula: Glumiți, nu-i aşa?

Dr. Ricşa: Da' de unde... am fost martor la incidentul când te-a atacat un bețiv şi el nu te-a apărat. Disperată, ai intrat în restaurant, să ceri ajutoare. Eu şi secretarul literar de la teatru am intervenit, altfel te-ar fi făcut praf banditul...

Paula: Sunteți în eroare domnule doctor... Lucrurile s-au petrecut altfel. E adevărat că nenorocitul ăla ne-a atacat, aruncându-ne pe jos pe amândoi, dar de acolo, de jos, Teodor cu un curaj supraomenesc, a strigat: *Paula salvează-te!* Nu vă dați seama ce m-a îmbărbătat replica asta. Vă amintiți ce-i spunea în Scrisoarea pierdută, Tipătescu lui Zoe? *„Zoe, Zoe, fi bărbată"*! Şi Zoe a început să plângă, vă amintiți?... Cu mine s-a întâmplat invers. I-am ars una bețivului, între picioare, de s-a îndoit, după care i-am sărit în spinare. Când ați apărut dumneavoastră, lupta era deja tranşată: laşul fugise. Nu eu l-am ridicat de jos pe Teodor, ci el m-a ridicat, pentru că animalul mă scuturase din spinarea lui şi căzusem ca o zdreanță... Ăsta-i adevărul!

Dr. **Ricşa:** Aud pentru prima oară varianta asta. Aşa cum o interpretezi, mă convingi că aşa a fost. Eşti atât de talentată, că ai putea emoţiona spectatorii citind o reţetă medicală... dar adevărul e altul. Doar am fost de faţă!

Paula: Atunci, ori erai ameţit sau ai avut orbul găinilor, dacă îmi comunici cu nonşalanţă asemenea variantă... dar să trecem peste incident...

Dr. Ricşa: Sigur, doar n-o să ne certăm pentru asta... Doamne ce ... sculativă… eşti... Întinde-te! *(Dr. Ricşa o palpează pe abdomen)* Eşti un fenomen... să ştii că dischinezia nu dă palpitaţii. *(Pauză. Doctorul fredonează, în timp ce o palpează în continuare pe abdomen, celebra arie La donna i mobile. Paula pare adormită)*

Paula: Mai aveţi ceva de constatat că m-aţi pipăit în draci... *(îmbracă halatul).* Masajul ăsta abdominal a fost necesar? Aşa deci, în altă ordine de idei, domnul a plecat să aducă actele. Trebuie să sosească dintr-o clipă în alta...

Dr. Ricşa: *(Strângându-şi stetoscopul)* Nu te supăra pe mine, dar eu cred că nu mai vine. Am fost la Bucureşti şi am auzit că umblă cu colega d-tale, Olga Ospătaru...

Paula: *(Indignată)* Sunteţi un intrigant de cea mai joasă speţă, un Iago cu aspectul de om cumsecade... Cum să cred că o femeie splendidă, ca Olga, ar accepta omagiile unui amărât... hait, m-a luat gura pe dinainte... Se laudă şi biata femeie nu ştie. Eu am acceptat să stau lângă el din cauză că vreau să-l adun de pe drumuri, din cârciumi, pentru că e bolnav, doctore... cum ştiţi şi dumneavoastră...

are o gastrită rebelă...
Dr. Ricşa: Lasă gastrita *(După o pauză)*... are ceva mai grav…
Paula: Cât de grav?
Dr. Ricşa: Grav de tot... Pe scurt, n-o mai duce mult.
Paula: *(Pauză)* Nu cred. În ruptul capului nu cred... Minți, minți cu neruşinare. Vrei să mă desparți de iubitul meu... *(Se repede la el şi-l loveşte cu pumnii în cap, peste față, peste piept. Doctorul nu protestează, nu se zbate, nu se apără. Pare fericit. A prins-o cu genunchii. E între picioarele lui. I-a înconjurat mijlocul cu brațele şi şi-a aşezat capul pe pieptul ei. Paula plânge cu suspine).*
Dr. Ricşa: Plângi fetițo, plângi, asta îți va face bine...
Paula: *(Plângând)*. Asta ar fi culmea... să vreau să fiu soția unui muribund... Ce mă fac doctore, ce mă fac? Să ştii că am să mă omor...
Dr. Ricşa: *(râde)* Mă faci să râd. O femeie splendidă ca tine, o actriță de mare talent, un temperament focos, vrea să se omoare... ce nerozie... şi pentru cine?
Paula: *(Strigat)* Pentru un geniu...
Dr. Ricşa: Rahat cu mac! Ție îți trebuie altceva, nu geniu... ceva tare şi palpabil...
Paula: *(Se smulge din îmbrățişarea lui. E cuprinsă subit de veselie)*. Toți bărbații vă gândiți la un singur lucru: Sex! Doamne, ce coşmar... cum să scap de el…
Dr. Ricşa: Cu o glumă bună. Un tip intră într-o

farmacie şi cere zece prezervative. Le plăteşte, le desface, le aruncă pe jos şi începe să le joace în picioare... Ce faci, îl întreabă farmacistul. Tipul răspunde: Aşa m-am lăsat şi de femei... *(Râde cu lacrimi).*

Paula: *(nervoasă)*. Ce banc... mizer şi misogin... Iartă-mă, n-am stare să ascult bancuri... Ce ar fi să mă inviţi la restaurant?

Dr. Ricşa: Cu cea mai mare plăcere... şi acolo o să-ţi spun ceva important.

Paula: Vai de mine şi de mine, ce şmecher şi pişicher eşti... da să nu cumva să te dai la mine... mergem aşa, ca doi amici... *(Trece după paravan. Se dezbracă. Aruncă chiloţii, sutienul... doctorul priveşte pe furiş după paravan, ea protestează formal)* Nu cumva să mă ceri în căsătorie... îţi spun de pe acum că te refuz, ei, acolo, o pipăială treacă-meargă, numai să nu te exciţi prea tare şi să vrei şi altceva... Nu, nu te uita... O, doctore, oricât ţi-ar părea de ciudat, l-am iubit ca o nebună, am iubit aerul pe care l-a respirat, am iubit tăcerile lui, am iubit părul pe care nu-l mai are...

Dr. Ricşa: Ai început deja să vorbeşti de el la trecut...

Paula: Da şi de asta mă urăsc. Înseamnă că sunt o femeie incapabilă de marea iubire... *(În timp ce vorbeşte se îmbracă)*. Dar ce-o să zică iubita dumitale, colega Mădălina?

Dr. Ricşa: Nu vrea să mă mai vadă. S-a îndrăgostit lulea de Costică.

Paula: Aţi finalizat ceva cu ea până acum?

Dr. Ricşa: Platoneală...

Paula: Mi-am dat seama. Auzi, îţi spun ceva confidenţial. Au fost criticaţi dur la teatru, iar lui i s-a interzis s-o mai vadă. Directorul l-a ameninţat că-l dă afară.

Dr. Ricşa: Se văd pe ascuns...

Paula: Nenorociţii! E grav. *(cu glas scăzut)* Cazul lor a ajuns pe masa primului secretar. Nevastă-sa, aflând că el o înşeală, a pierdut sarcina... şi s-a plâns...

Dr. Ricşa: Asta a fost anul trecut... ştiam...

Paula: S-a repetat şi anul ăsta... şi dacă se află că se-ntâlnesc, el zboară din partid şi din teatru. A mărturisit, ca un laş ce e, că pentru el a fost doar o aventură şi că renunţă la ea. S-a târât în genunchi în faţa directorului, am fost de faţă, că ea nu-i dă pace şi se agaţă de el cu disperare… Hai, că mi-ai deschis apetitul la bârfe… O să bârfim de o să ne doară... fălcile *(Scoate un carton cu litere mari, pregătit pentru asemenea situaţii)* Las un bilet în faţa uşii: *Sunt la coafor, vin imediat... (fredonează şi dansează cu doctorul, care-i ţine isonul: „Să mergem la Maxim, acolo sunt intim./Fetiţe drăgălaşe... plăcute şi golaşe...". Trage cortineta)...*

(Pacoste, cu o pereche de papuci în mână, deschide a doua cortinetă)

Teodor: *(Într-un scaun cu roţi, la spital).* Pacoste, unde mă tot duci?

Pacoste: La-la ana-analize. *(Pune papucii pe genunchii lui Teodor)*

Teodor: Cine mi-a dat papucii?

Pacoste: O fe-femeie ca-care zi-zice că nu ţi i-a dat

la tit-tmp.Vrea să te-te va-vadă.
Teodor: Nu vreau s-o văd... Cele mai mari greşeli în viaţă le-am făcut când nu mi-am acceptat singurătatea şi am apelat la alcool şi la femei... Am fugit de singurătate, aşa cum fugi de o carte plicticoasă sau de o femeie cu sâni mici... Te rog, scrie... *(Pacoste scoate un caiet şi notează) „Nu mai am timp pentru moarte, nu mai am timp pentru minciună, nu mai am timp pentru ură, nu mai am timp pentru zbatere nebună”...*
Pacoste: Zbatere ne-nebună... cu-cu s sa-sau cu z?
Teodor: Scrie cum vrei...
Pacoste: Du-upă aia să-să mă fa-faci bo-bou, ig-no-ignorant, ana-analfabet...
Teodor: Nu te fac eu, eşti... Ce zici, îmi dai?
Pacoste: Ce-ce?
Teodor: Ştii tu... Nu face pe prostul. Doar un gât...
Pacoste: E-eşti ne-nebun? Vre-vrei să-să mo-mori?
Teodor: Dacă mă iubeşti, dacă ţii la mine... doar un gât...
Pacoste: E-eşti ce-ceva de spe-speriat… Întâi iei pa-pa-pas… bulinele...
Teodor: Vreau doar un pic. Dă-le dracu’ de pastile. Le urăsc...
Pacoste: Vi-viaţa n-o ură-urăşti, cu-cum ai de-declarat de atâtea ori?
Teodor: Am mințit şi m-a pedepsit. Am iubit-o şi-o iubesc...
Pacoste: ...Cu-cu to-toate că te-te pră prăpădeşti...
Teodor: *(slab, cântând)* Cu toate că mă prăpădesc... doar un gât..
Pacoste: Ce-ce pi-pisălog poţi să fii... Ţi-ţin într-o

mână cutia cu pastile, în cea-cealaltă sti-sticluța pe-pe care numai eu știu cum am pitit-o ca să nu mi-o găsească ăștia... ghicești sticluța, ai no-noroc, tragi un gâ-gât! Nu, înghiți pastile... *(Duce mâinile la spate)* Stâ-stânga s-au dreapta? N-am a-auzit ni-nimic?

Teodor: *(Șoptit)* N-am spus nimic...

Pacoste: *(Plictisit)* Ai, be-bea un gât și gagata... treci la pa-pastile...

Teodor *(bea o înghițitură. Se ridică în capul oaselor și strigă.)* Pacoste, fir-ar mama ei de viață că se rupe ca o ață! *(Plânge)*.

Pacoste: Fă-fără scandal, fără la-lacrimi! Dacă te smior-smior… plângi, plec și te las.

Teodor: *(slab)* Vreau să te întreb ceva. Când ai venit după mine la Piatra?

Pacoste: *(cu gândul în altă parte)* Câ-când?

Teodor: Când am stat la Paula...

Pacoste: Ci-cine, eu?

Teodor: Nu tu... eu... Am plecat la București să aduc actele, ca să mă însor cu ea.

Pacoste: Ci-cine, eu?

Teodor: Nu tu, boule, eu.... Când ne-am despărțit...

Pacoste: Noi do-doi?

Teodor: Nu mai pot să vorbesc, mi se face rău... dacă mă-ntrerupi cu prostii... Of, am spus, dacă prostia ar face victime, am călca pe cadavre...

Pacoste: Șt-știam că pl-pleci și n-ai să-să ma-mai vii. Și-știam că o mi-minți, cu-cum le-ai mi-mințit pe to-toate. Mă-ndră-drăgostisem de-de ea! O iu-iubeam în tă-tăcere ca un ne-nebun. N-aveam cu-

curaj să-i spu-spun. Da-dacă ple-plecai tre-trebuia să-să plec şi eu. M-mi s-a u-umplut i-inima de-de du-dure… ja-ale. Mi-a tră-trăznit s-o să-sărut, da-dar te-ai vârât între mi-mine şi ea... şi s-a întâm-âmtâmplat ce-ceva grozav: mi-a sărit în spate ca o ti-tigroaică... do-doooamne, ce-ce fe-fericit am fo-fost! I-am si-simţit ţâţele li-lipite de spa-spatele meu şi pu-pulpele ei în ju-jurul şo-şoldurilor mele... cred că am ju-juisat ca u-un şco- sco… elev... *(În timp ce Pacoste povesteşte Teodor recade în somnolenţă. De braţul căruciorului atârnă o pungă cu medicamente. Pacoste caută în ea. Scoate o cutiuţă. O răstoarnă în palmă. Numără pastilele.)* Ne-ne-ne-nenorocitul, n-a luat ni-nici o pa-pastilă! Mincinosul! Crede că du-duce de na-nas boala cu-cum a du-dus femeile... Ce-ce mai are a-aici a-ascuns *(Are o intuiţie. Între spatele lui Teodor şi spătarul scaunului găseşte un caieţel, citeşte coperta):* Câ-cântece de... (silabiseşte) chimi… ce… nu-nu văd bi-bine, scrie ca dra-dracu.... *(Îndoaie foaia şi o bagă-n buzunar).* De ce-i arde lu-lui în clipe-pele a-astea: d-de chi-chimie... *(Către Teodor. Îl scutură)* Ga-gata!

Teodor: *(Trezindu-se).* Nota? Cât am de plătit?

Pacoste: A-aici se-se plă-plăteşte cu-cu viaţa. *(Închide cortineta).*

Paula: *(Întoarsă de la restaurant. Deschide cortineta. E ameţită şi obosită. Sonerie. Se sperie).* Cine e? Doctorul Ricşa? La despărţire ţi-am spus că nu-ţi dau voie să intri… Dacă mă respecţi, pleacă... *(După o pauză)* A plecat. Nemernicul… I

se scurgeau ochii între ţâţele mele şi cu mâna mă pipăia pe sub masă... Ce obsedaţi sunt bărbaţii ăştia... L-am pleznit! Adică ce crede el, că sunt de lemn?... E linişte. Dacă ar fi şi în sufletul meu… Să fie adevărat ce mi-a spus, că Teodor are după el o codiţă care informează pe cine trebuie de gândurile şi planurile lui... dar, mai ales, de ce scrie şi nu publică... *(Sonerie)*. Cine e? Doctorul Ricşa? Iar? Ne-am luat la revedere, ce mai vrei să-mi spui? *(Maşinal, deschide uşa de la intrare după care se luptă să o închidă. Uşa de la intrare e împinsă cu putere de cineva de pe hol. Paula, speriată, propteşte uşa cu un scaun pe care se aşază cu picioarele paralele cu uşa. E ameţită şi nu-şi dă seama exact ce face. Prin spaţiul rămas între uşă şi tocul uşii apare o mână care o mângâie pe păr. Mâna coboară pe picioare. Paula se întinde voluptos şi scoate sunete de plăcere. După un timp, se trezeşte din toropeală şi-şi dă seama ce se întâmplă. Împinge uşa cu putere. De dincolo se aude un urlet: Au, mâna mea!)*

Paula: Te doare, bestie libidinoasă… Ai vrut să profiţi de durerea unei biete femei, s-o ameţeşti cu tot felul de băuturi, şi în final să te ajuţi de mână... nenorocitule, pleacă, nu vreau să te mai văd vreodată... ce tâmpenii mi-ai îndrugat, că lipsa fizică a unui coit duce la nebunie. Ce-i aia coit? N-am auzit niciodată că aşa se numeşte un act sexual. Ştii ce? Te ia mama dracului cu medicina ta, cu coitul tău şi dacă nu-ţi retragi mâna, împing de uşă până ţi-o rup. O tragi sau nu? Să fie clar: Nu mi-o tragi, ci-ţi tragi mâna din uşă. Promiţi? Dă-ţi

cuvântul de onoare. Mai tare! N-am auzit!

Dr. Ricşa: *(Se aude un glas plângăcios)* Îmi dau cuvântul de onoare!

Paula: Dacă ai curaj să intri peste mine, te avertizez că te aşteptă fundul de lemn... *(Într-o clipă, a luat fundul de lemn care trebuie să fie undeva la îndemână, lângă uşă. Cu corpul şi cu o mână împinge uşa. În cealaltă mâna ţine fundul de bucătărie. Mâna din uşă se retrage încet cu gemete. Urmează o pauză. Curioasă Paula deschide larg uşa. Imediat se prăvăleşte peste ea un corp de bărbat. Paula îl loveşte cu putere cu fundul de bucătărie în cap. Corpul bărbatului se prăbuşeşte. Paula descoperă că e Nelu. Răcneşte ca o fiară.)* Neluţuleeee, dragul meu, dragul meu paznic, te-am omorât nenorocita de mine… *(Îngenunchează lângă corpul lui.)* Neluţuleeee, Neluţuleee, ce mă fac eu fără tineeee, cine mă mai apără de bărbaţi pofticioşi şi priapiciiii, Neluţuleeee, că mi-am bătut joc de tine cum am vrut, că te-am dus cu muia tot timpul şi tu n-ai zis nici pâs, ai înghiţit totul, iar, oarba de mine n-a văzut, că te uitai cu jind la mine... credeam că-ţi sunt indiferentă... *(Se duce la uşă care rămăsese deschisă)* Plecaţi dracului de aici, ce v-aţi strâns ca la urs? Ce-ai zis? Mai spune o dată... Nenorocito, crezi că eu n-am altceva mai bun de făcut decât să mă uit după bărbată-tu? Ştii cu cine vorbeşti, ai habar cine sunt eu? Cum mi-ai spus? *(Iese pe hol.)*

O voce pe hol: Na, târâtura dracului!... *(Se aude o lovitură)*

Paula: *(Apare plină de sânge la tâmple,*

clătinându-se) M-a omorât, nenorocita! Mi-a spart capul, leşin, ajutor! *(Clătinându-se, cade lângă Nelu. Se loveşte în cot.)* Au, au, cotul, m-a săgetat cumplit, aoleu... Trebuie să telefonez la Salvare. *(Văitându-se, formează cu greu un număr de telefon)* Alo, Salvarea? Ce, sunt proşti să răspundă... beau cafele, se gagicăresc şi poate să moară omul cu zile... Alo, răspundeți, nenorocițiii dracului...

Nelu: *(Se trezeşte din leşin)* Nu chema pe nimeni! N-am nici pe dracu'! Am venit tocmai când doctorul Ricşa fugea, zbierând că i-ai rupt mâna. Am intrat, dar cineva m-a lovit, am alunecat, m-am speriat, s-a produs o decompresie şi am leşinat. Mă doare îngrozitor capul... Cine m-a lovit?

Paula: *(Jos, pe duşumea, îmbrăţişându-l)* Eu...

Nelu: Nu se poate... Îți ard o labă de nu te vezi...

Paula: Hai, fă-o...

Nelu: *(Vrea s-o lovească. Se răzgândeşte).* Doamne, ce nebună poți fi... Ce ochi poți să ai, ce expresie... mi se face frică când mă uit la tine... Pe tine cine te-a lovit?

Paula: Japițele de pe hol!

Nelu: Le omor... Băga-le-aş în mă-sa! *(Se scoală cu greu. Paula vrea să-l rețină. Se luptă cu el).*

Paula: Te rog, fii domn! Lasă-le în plata Domnului... *(Nelu intră în baie).*

Nelu: N-ai spirt? N-ai vată?

Paula: Am consumat-o toată.... îți dau un tifon şi votcă. *(Se execută)*

Nelu: *(O şterge profesionist, dezinfectându-i locul unde a fost lovită).* Mmm, dar te-a aranjat nu

glumă! Cred că va trebui să te cos...
Paula: *(Îi ia din mână bandajul şi sticla. Îl şterge de sânge. Beau pe rând din sticla de votcă...)* Eu sunt nenorocita care te-a lovit... Credeam că e doctorul... Am ieşit cu el la restaurant...
Nelu: *(strâmbându-se de durere)* De ce?
Paula: De draci... Am aflat ceva care m-a siderat... ştii, Teodor e grav bolnav... Ştiai? *(Nelu aprobă)* Şi n-ai scos un cuvânt... Auzi ce poveste a mai inventat că... Teodor ar fi fost urmărit de băieţii de la Secu... asculţi?... Te enervează că vorbesc de el? Uite, nu mai spun nimic... *(Pauză. Soarbe un gât de votcă. Îi dă şi lui sticla)* Când te-am văzut pe jos, am crezut că te-am omorât. Când te-am văzut mort, mi-am dat seama că te iubesc, animalule! Cât am vrut să te alung din planurile mele, dar văd că nu mă pot opune destinului...! Ai habar ce-i ăla destin?
Nelu: Ceva care trebuie să fie mare şi măreţ... ceva care, mă rog, nu ştiu cum...
Paula: Ceva... care hotărăşte irevocabil soarta oamenilor… *(ştergându-i sângele de pe tâmple).*
Nelu: Da, simt cum destinul umblă prin mine... trebuie să punem mâna pe el... altfel nu ne mai întâlnim cu ocazia asta, uf, am transpirat...
Paula: Ce deştept eşti, Neluluţule... şi eu care credeam că eşti...
Nelu: Prost...
Paula: Nu, doar neinformat!
Nelu: *(Pus pe fapte mari. Cu elan)* Ascultă, lasă-le dracu de vorbe! Vrei sau nu vrei?
Paula: Nebunule, mitocanule, ştrengarule! Sigur

că o vreau *(Sare de gâtul lui. El o respinge)*
Nelu: Nu, ce-ți închipui tu!? Eu te întreb dacă vrei să te căsătorești cu mine sau nu? (Pauză) Nu mâine, nu poimâine, azi.
Paula *(Descumpănită)* Aşa, deodată?... Stai, să mă gândesc... nu că n-aş vrea, dar ce am să-i spun lui Teodor... I-am jurat credință...
Nelu: Dă-l încolo de labagiu! Nu mai vreau să aud de el... Uite cum stă chestia: cu şpagă am obținut actele, am făcut cererea de căsătorie şi dacă vrei *(Îngenunchează la picioarele ei)* să fii soția mea, ne aşteaptă la Sfatul Popular, ofițerul Stării Civile, care este sora mea...
Paula: Ah, ah, ce fericire... Dar nu sunt îmbrăcată, nu sunt coafată, nu mi-am făcut manichiura, pedichiura, n-am rochie de mireasă şi ce-o să zică Teodor, când o auzi...
Nelu: *(Strigă)* Dă-l în… aia a mă-sii!
Paula: *(Pisică)* Te-am rugat să nu fii vulgar...
Nelu: *(Distins)* Dă-l în moaşă-sa! ! E bine? *(O ia pe sus în brațe şi se îndreaptă spre uşă)*
Paula: *(alarmată)* Nu sunt coafată, n-am o rochie ca lumea, nici unghiile nu mi le-am făcut... nici pe picioare nu m-am spălat, nu sunt pregătită... nu şi nu... Ascultă, o să ajungem şi acolo... unde trebuie să fie splendid, minunat, o să fie în toate felurile... Acum însă să... *(Scapă din brațele lui. Se duce după paravan. Aruncă lucrurile de pe ea. Pasionată, sincer)*... vreau să ne iubim mai întâi... *(Scoate o mână de după paravan şi-l trage la ea. Nu li se văd decât picioarele. Nelu în genunchi între picioarele ei. Se aud bătăi violente în uşă).*

O voce: Sunt de la teatru. Aveţi spectacol... Trebuie să veniţi neapărat.
Paula: Să-l suspende... *(Către Nelu)* Nu te opri... dă-i înainte, eşti fantastic...
Vocea: Tovarăşul director a zis că dacă nu veniţi o să plătiţi spectacolul...
Paula: Orice plăcere se plăteşte... pleacă dracului de aici... Ah, ah, de mult n-am simţit o plăcere atât de mare... Eşti minunat, eşti Nichita Stănescu, eşti Gary Cooper, eşti Humphrey Bogart...
Nelu: Cine?
Paula: Tu, boule...
Nelu: Să nu mă faci bou că te plesnesc...
Paula: Au, aşa, aşa... Plesneşte-mă, dulcele mele orgasm...
Nelu: Nu aşa, cu bătaie nu vreau... Nu-mi place... Gata cu teatru… *(Iese de după paravan încheinduşi fermoarul la pantaloni)* Îmbracă-te repede că neaşteaptă la Sfat martorii...
Paula: *(Ieşind de după paravan. Lascivă).* Avem timp. E înaintea noastră... Timpul...
Nelu: *(Bărbat)* Am spus acum, acum mergem! *(A luat-o iar pe sus, în braţe. Ea se zbate)*
Paula: Nu sunt îmbrăcată... dă-mi drumul... *(A scăpat din braţele lui. Se îmbracă cântând frenetic după paravan)* Să pun sutien? *(Nelu nu răspunde)* Am înţeles! Îţi place fără sutien, chiloţi? *(Nelu face un semn cu mâna)* Nu, asta nu. Fără chiloţi nu merg în ruptul capului...
Nelu: *(Uitându-se la ceas).* Pune ce vrei... Eşti gata?
Paula: Nu încă... mai lasă-mă un minut... nu mi-

am pus cerceii, nu mi-am tras ciorapii, nu m-am rujat, nu m-am rimelat, mai lasă-mă o secundă, nu m-am …

Nelu: *(O ia rapid pe sus, în braţe, şi se îndreaptă spre uşă... Imediat se aude telefonul şi strigătul ei disperat de afară:* ***Telefonul! Vreau să ştiu cine e la telefon!*** *Apare Nelu cu Paula în braţe. Paula ridică receptorul. Se deschide cealaltă cortină. Teodor stă pe un scaun cu rotile pe culoarul unui spital, la un telefon public. Are receptorul la ureche. Deja a format numărul. Este acoperit de o pătură. Lângă el, Pacoste)*

Teodor: Alo, Teodor la telefon. Vreau să vorbesc cu actriţa Paula...

Paula: Eu sunt actriţa Paula... *(Pauză)* Cine ai spus că eşti?

Teodor: Teodor... *(Pauză)* Vreau să-ţi spun că...

Paula: *(Repede)* Nu mă mai iubeşti, stiu, am priceput, nici eu nu te mai iubesc...

Teodor: Ce ai spus?

Paula: Ce ai auzit!

Teodor: Ai curajul să repeţi? Mai spune-o odată...

Paula: Nu te mai iubesc...

Teodor : Adică s-a sfîrşit?

Nelu: *(cu vocea schimbată)* Da, s-a terminat!

Teodor: Nu se mai poate face nimic?

Nelu: *(Imitând vocea Paulei)* Nu se mai poate face nimic!

Teodor: Ce se petrece acoolo?

Paula: Ai promis că te întorci în câteva zile. Au trecut câteva luni, nenorocitule…Te-am iubit ca o nebună, te-am aşteptat ca o disperată, erai visul

vieţii mele...
Teodor: Şi eu te-am iubit ca un disperat, dar am fost şi bolnav...
Paula: Acum ai devenit un străin pentru mine, un ticălos prefăcut, un afemeiat notoriu, un beţiv învederat. Dacă aş putea, te-aş strânge de gât cu mâinile mele...
Teodor: Şi eu m-aş strânge de gât, dacă aş putea... Am încercat, crede-mă…
Paula: *(Deznădăjduită)* Nu te mai cred!
Teodor: Îţi retragi jurămintele de credinţă veşnică?
Paula: Îmi retrag jurămintele de credinţă veşnică. Îmi blestem şi ziua când te-am cunoscut şi am căzut în plasa ta de seducător ordinar...
Teodor Mi-ai luat o povară de pe suflet. Îţi mulţumesc din inimă. Sunt fericit.
Paula: Eşti fericit, bestie? Te blestem!
Teodor Nu mă mai blestema! *(Cu lacrimi)* M-a blestemat viaţa...
Paula: *(Pradă unei intuiţii)* Unde eşti acum?
Teodor: La un chef cu prietenii, cu fetele, petrecem.
Paula: Nenorocitule, vrei să te sinucizi? Nu ştii că eşti bolnav grav?
Teodor: Toţi suntem bolnavi, tot veacul e bolnav...
Paula: Lasă vorbăria, inconştientule!
Teodor: Dacă ai renunţat la mine, sunt liber ca păsările cerului… Ura! Am scăpat de pacostea iubirii!
Paula: Ai scăpat, mincinosule, laşule... *(Plânge)* Închide telefonul!
Teodor: Închide-l tu... Nu plânge, iubito!

Paula: *(Încăpățânată)* Nu mai sunt iubita ta... Închide telefonul!
Teodor: Închide-l tu!
Paula: Nu vreau... *(Către Nelu. Isterică)* Ia-mă de aici, nu vreau să-l mai aud... du-mă unde vrei... fă-mă fericită...
Nelu: *(I-a luat telefonul. A luat-o în brațe)* Hai la Primărie!
Paula: La ofițerul Stării Civile, spre o nouă iubire, spre noul meu destin *(Ies din scenă... Spațiul rămâne gol. Dincolo, Pacoste şi Teodor)*
Pacoste: Ha-haide, to-toate au u-uun sfâ-sfâ… final...
Teodor: *(A închis telefonul).* Nu-mi plac finalurile, mă pustiesc... Ştii, ea, Paula, e singura care mi-a spus că sunt un geniu... La ce cârciumă mergem, Pacoste?
Pacoste: La câr-câr-ciuma Bi-bistu-turiul As-ascuțit.
Teodor: Am fost în atâtea cârciumi! Nu mai contează! Ce-ai făcut cu manuscrisele?
Pacoste: Su-sunt în si-si-gu-guranță şi şi... în de-deplină se-securitate.
Teodor: E un caiet cu poezii la care țin mult.
Pacoste: L-am gă-găsit: Cân-cântece de Mala-malaga-gambist!
Teodor: De alchimist, Pacoste! Vreau să scriu ceva femeilor pe care le-am iubit...
Pacoste: N-nu e n-nevoie. Te-te vor iu-iubi-în con-continuare. Da-dacă mu-mutra ta li se va şte-şterge din aamintire, v-vor ră-rămîne cu-cu pi-piesele, cu-cu po-poeziile ta-tale, care vor fi ete-erne şşi cu po-

po recla ta ccelebră.
Teodor: Ce poreclă?
Pacoste: Ma-mazilu dede nonoapte. Cu-curaj ma-maestre, nu e dracul atât de negru.
Teodor: *(Cu nelinişte)* Ai vorbit cu chirurgul? I-ai dat plicul? A primit?
Pacoste: I-am dat. A-a pri-primit.
Teodor: *(Şi mai neliniştit)* Dar cu anestezistul? Am auzit că ăsta e mai important...
Pacoste: Ii-am da-dat. N-a pri-primit. A zis că te adoarme gratis.
Teodor: *(Agitat)* Ce e gratis nu e bun ! Dacă n-o s-o facă cum trebuie?
Pacoste: Mi-a dat cuvântul de onoare că te va adormi temeinic.
Teodor: Mulţumesc. *(Începe să râdă apoi frenetic)* Ascultă, azi noapte am avut un vis. Cineva bătea la uşă. Am deschis. Nu era nimeni. Chestia asta s-a repetat de câteva ori. Se auzea o bătaie, deschideam şi nu găseam pe nimeni. Ultima oară însă am găsit.
Pacoste: *(Curios, naiv).* Ci-cine era?
Teodor: Moartea. Însă era mică, mică, cât un porumbel. *Ai venit*?, am întrebat-o, *mă iei*? *N-am venit pentru tine, ci pentru şobolani*, mi-a răspuns ea..., ha, ha, ha, *(cu lacrimi)*... Mi-a promis că o să ia toţi şobolanii care mi-au făcut viaţa un chin... Râzi Pacoste, râzi... e poate ultima glumă pe care o auzi de la mine...
Pacoste: *(râzând)* Bu-bună glu-glu mă! Ma-maca-ca-bră!
Teodor: *(Agitat)* Pacoste nu mă grăbi... mai lasă-

mă un pic, o secundă, o fâlfâire... nu mă tem de moarte, ci de eternitatea ei... Cine a spus asta?

Pacoste: Ce-ce impo-importanţă a-are, cu-cum te-e simţi?

Teodor: Ca-n cer! *(Strigă)*. Mi-e fricăăăă... Du-mă acasă!

Pacoste: De-devii ri-ridicol... pro-proştilor le este frică... Vrei să fi-fii ca-ca ei...?

Teodor: *(Cu disperare)* Vreau să fiu ca ei. Ei sunt fericiţi în prostia lor. Vreau să fiu ridicol. Vreau să fiu prost. Vreau să mă umilesc... vreau să râdă lumea de mine, vreau să fiu laş, vreau să iubesc... vreau să trăiesc... oricum, dar să trăăăăăiiieesc... Ascultă, un geniu nu moare pe un pat de spital... Du-mă acasă... vreau să mor în braţele unei femei... du-mă acasă, vreau în braţele unei femei... unde sunteţi... Margo, Olga, Despina, Paula şi toate celelalte... m-aţi părăsit... Margo, Olga, Despina, Paula şi toate celelalte... *(Iese împingând singur scaunul)*

Pacoste: *(În urma lui închinându-se).* Ma-mare ţi-e gră-grădina tata doamne... *(Iese cu el din sală. După câteva clipe se întoarce. Sus, undeva, la balcon sau în fundul scenei, după posibilităţi, sau după preferinţele regizorului, apare statuia zâmbitoare, sau fotografia bine cunoscută cu pălărie de cowboy, a lui Teodor Mazilu Pacoste face un efort teribil să nu se bâlbâie)* Pa- Paula s-a stins... du-duss în 1979. Şi-a da-dat fo-foc di-din ge-gelozie. A a-ars…-A mu-murit în chi-chinuri groa-groa… mari. Te-Teodor a mu-mu… s-a dus în 1980 l-la o o-operaţie. Doctorul Ricşa a de-d-

dece.. a mi.murit în 1993: sto-stop ca-car… la inimă. Dr. Nenelu Cio-ciocu tră-trăieşte, cu a-alt nu-nume... *De-despre mo-morţi nu-numai de bi-bine***,** spu-spu-spu… zice u-u-niii**. Nu-numai de bi-bine, dar adevărat,** mi-a lăsat cu gură de mo-moarte Teodor să spu-spu… zic. *(Iese plângând din sală...)*

Cortina

(O variantă edulcorată a piesei a apărut în revista **Drama** Nr. 1-2 din 2009)

Despre piesă,

despre personaj,

despre autor...

Repere biografice Paula Chiuaru

Născută la 30 noiembrie 1937 la Bucureşti.
Absolventă IATC, promoţia 1961, clasa profesor G. Dem. Loghin.
Îşi dă examenul de absolvire cu Lady Teazle din *Şcoala Calomniei* de J. B. Sheridan, regia Lucian Giurchescu.
Soră cu Angela Chiuaru, actriţă la teatrul Nottara, poetă şi epigramistă.
Repartizată la teatrul de stat din Constanţa renunţă şi se angajează la Teatrul C. Tănase. Îşi face debutul în revista *Pe treptele revistei*. Ulterior joacă şi în revistele *Muzica bat-o vina* şi *Tănase şi revista.*
În 1963 renunţă la teatrul C. Tănase şi se angajează la Teatrul Tineretului din Piatra Neamţ unde joacă cu succes o serie de roluri.
Carol din *Orfeu în infern* de Tennessee Williams: regizor Cornel Todea.
Marcinka din *Dracul Uitat* de Jan Drda: regizor Marcel Anghelescu.
Marghioliţa din *Piatra din Casă* de V. Alecsandri: regizor Gabriel Negri
Mândica din *Arvinte şi Pepelea* de V. Alecsandri: regizor Gabriel Negri
Laura din *Casa cu două intrări* de Calderon de la Barca: regizor Gabriel Negri
Anuşka din *Un om obişnuit* de L. Leonov: regizor Gabriel Negri
Doina Boboc din *Sfântul Mitică Blajinul* de A. Baranga: regizor Gh Miletineanu.
Tanţi din *Turnul Eiffel* de E. Oproiu. Regizor Ion Cojar.
Gema din *Mizerie şi Noblețe* de L. Scarpetta: regizor Cornel Todea.
Veronica din *Trei Generaţii* de L. Demetrius: Regizor L. Giurchescu.

În 1967 revine în Bucureşti. Este angajată la ansamblul Rapsodia.
La 12 Mai 1978 moare în împrejurări tragice în urma multiplelor arsuri provocate de flacăra unui aragaz, care i-a aprins capotul de nylon cu care era îmbrăcată.

Note biografice Teodor Mazilu

Teodor Mazilu s-a născut la 11 august 1930, la Bucureşti. Începe activitatea jurnalistică în 1946 şi în 1949 publică în revista „Flacăra" poezii. Foiletoanele si schiţele apărute in presă, sunt adunate în volumele *Insectar de buzunar* (1956) şi *Galeria palavragiilor* (1957). Urmează culegerile de povestiri: *O plimbare cu barca* (1964), *Vara pe verandă* (1966), *Proză satirică* (1969), *Pălăria de pe noptieră* (1972), *Înmormântare pe teren accidental* (1973), *Iubiri contemporane* (1975), *Elegie la pomana porcului* (1976) şi romanele *Într-o casă străină* (1975) şi *O singură noapte eternă* (1976).
În 1972 îi apar volumele: *Cântece de alchimist* (poezie) şi *O aventură estetică cu Teodor Mazilu*, *Convorbiri cu Andrei Strihan*. Debutează în teatru în anul 1962, cu piesa *Proştii sub clar de lună*, pe scena Teatrului „Lucia Sturza Bulandra" (regia Lucian Pintilie) stârnind un imens scandal, spectacolul fiind întrerupt. Piesa se va mai juca ulterior în mai toate teatrele din ţară sub diverse titluri: În 1982 la Teatrul de Comedie, Proştii sub clar de lună se va numi *Sentimental Tango* (regia Alex Colpacci)…
În anul 1964 vede lumina rampei *Somnoroasa aventură*, la Teatrul de Comedie din Bucureşti (regia Dinu Cernescu). Piesa ulterior a atras atenţia regizorilor Virgil Tănase la „Comedia" din Paris (1991) şi Tudor Mărăscu, la Teatrul Bulandra (1995).

Urmează *Tandreţe si abjecţie*, în regia lui Cornel Todea, la Teatrul Bulandra, în 1970 şi *Don Juan moare ca toţi ceilalţi*, la Teatrul Mic (regia Emil Mandric) şi *Aceşti nebuni fătarnici*, (regia Emil Mandric), pe scena Teatrului Bulandra.

După o pauză de aproape opt ani are loc premiera cu *Frumos e în septembrie la Veneţia* la Teatrul Naţional „I.L. Caragiale" din Bucureşti (regia Sanda Manu) şi *Cinci romane de amor* la Teatrul Nottara (regizor George Rafael). Urmează: *Mobilă şi durere* (1979) Teatrul de Stat Oradea, regizor Mircea Cornişteanu, Teatrul Bulandra (1980) regizor N. Scarlat, *O sărbătoare princiară* (1979) Teatrul Naţional din Cluj şi la Teatrul Nottara (regizor Horaţiu Mălăele), (1986), *Aceşti nebuni fătarnici* la Teatrul de Comedie (regia Nae Caranfil), şi la Naţionalul Ieşean (regia Cristian Hadji Culea, *Somnoroasa aventură* la Piatra Neamţ (1986), regizor Nic. Scarlat.

La Radio-Televiziunea Româna s-au transmis succesiv *Necunoscutul şi iubirea* (1969), *Iaurtul şi cunoaşterea lumii* (1970), *Frumos e în septembrie la Veneţia* (1973), *Drumul spinos al iubirii* (1973), *O plimbare cu barca* (1973), precum şi alte dramatizări din volumul de proză *Pălăria de pe noptieră*. Piesele *O sărbătoare princiară*, *Inundaţia*, *Necunoscutul şi iubirea* au fost traduse in limbile sârbă, germană, polonă, maghiară. În 1979 spectacolul cu piesa *O sărbătoare princiară*, în regia lui Aurel Manea de la Teatrul Naţional din Cluj a fost invitat la Festivalul Internaţional al Teatrului Scurt de la Arezzo din Italia.

Stagiunea 1979 - 1980, ultima care 1-a prins in viaţă, poate fi numită o stagiune Teodor Mazilu, fapt care 1-a determinat pe criticul Valentin Silvestru să organizeze la Cluj un colocviu-festival ce-i va purta numele şi ulterior, organizat de secţia de critică a revistei Tribuna şi a Asociaţiei Scriitorilor din Cluj, un seminar cu aceeaşi temă: Teodor Mazilu.

Dinu Grigorescu: **Păcălirea cenzurii**

Geniul nu ține cont de constrângerile esențiale, el își croieşte drum şi prin stâncă. Dacă un Bulgakov – inventator de formulă dramaturgică – a fost căsăpit de cenzura stalinismului, Teodor Mazilu, băiat din Ferentari, nobil prin spirit, boem şi redacțional, s-a lansat în lumea demențială a teatrului, în plină dictatură, venind din proză, din galeria palavragiilor pe care i-a selectat, etichetat şi publicat.
Cu Mazilu, o nouă direcție, inconfundabilă şi irepetabilă, lua naştere în dramaturgia noastră postbelică – satira fără menajamente şi curtoazii etice ca la Aurel Baranga. Cu Mazilu s-a produs un eveniment neegalat. Întronizarea unui geniu la debut. Miracolul s-a produs pe neaşteptate, cum se produc toate miracolele, după debutul fulminant cu piesa „Proştii sub clar de lună". Cine erau, de fapt proştii? Tovarăşii care l-au promovat? Nu, nici vorbă, proştii erau – în viziunea oficială – cei care nu înțelegeau sensul evoluției societății, cei care rămâneau în afară, scursurile mic-burgheze, duşmanii de moarte ai omului nou din care s-au cernut noii oameni noi, profitorii. Insectarul dramaturgului cuprindea nu doar pe Gogu multiplicat cu amantele lui, dar şi pe Don Juanii, Magdalenele, inchizitorii, călăii şi pe nebunii care fac istorie… Piesele lui, frumoase ca o zi de septembrie la Veneția, cu vedere spre Caraimanul ideilor, au pus cruce teatrului conjunctural, servil-tematic din ultimul sfert al veacului 20 în România. Octavian Cotescu, Gina Patrichi, Rodica Tapalagă şi mulți alți interpreți din toate teatrele care l-au montat pe Mazilu într-un delir de adorație au ratificat un comic absolut nou, scânteietor, cu substanță epică, uimitor prin densitatea monoloagelor

bazate pe autointrospecția abjecților. Rafalele de aplauze au decis soarta debutantului. Înghesuit în colțul din dreapta al foaierului sălii de la Grădina Icoanei – ca într-un nou Ierusalim literar –, noul prooroc al Comediei româneşti, mic de stat, chel şi emoționat, primea felicitările care îl inundau din toate părțile, începând de-a doua zi până în zilele noastre.

Mazilu nu putea trece peste minunea Ionesciană, care făcuse la Paris dintr-un scriitor dâmbovițean un membru al Academiei Franceze, cel mai titrat autor al secolului atomic, fondator al teatrului absurd, mai prolific decât Samuel Becket, mai substanțial în viziunea panoramică asupra condiției umane şi rinocerice. Dar Mazilu nu i-a fost epigon şi nici nu putea fi, căci un nou geniu se retrage instinctiv din fața altuia, nu-i simte concurența, nu-l sperie valoarea, sesizează pericolul de a scrie sub umbra nucului bătrân.

Seva noului vizionar satiric gâlgâia de vitalitate, forță telurică, imaginație divină. Inventase un limbaj, ocupase un teritoriu.

Nu l-am cunoscut personal. O interferență am avut cu el în 1964, la Teatrul de Comedie; după ce i s-au interzis Proştii, Mazilu trebuia relansat cu alt text. Tocmai atunci m-am găsit să apar şi eu la Radu Beligan cu Hoții de monumente, taman când se repeta Somnoroasa aventură. Ce titlu superb de comedie!

Dinu Grigorescu
(din vol. „Rezervația dramaturgilor")

Vasile Gheorghiu: **Pe grabă, dar chiar şi fără...**

Dragă Candid, mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine şi să încerc să scriu ceva despre Paula. Ei, tu ai scris o piesa.
Am cunoscut-o destul de bine pe Paula şi dacă nu m-ar opri teama mea de ridicol, aş fi scris şi eu un roman... Mai sentimental...
Dacă-ţi poate fi de folos nimicul pe care l-am scris la cererea ta, mă bucur şi... dacă nu ţi se pare potrivit... Mă bucur că te-ai gândit la mine

Cu toata dragostea,

Vasile

Să scrii fără să te expui este cu neputinţă. Să judeci sau să încerci să înţelegi pe cel de lângă tine ar fi poate arogant şi neînţelept când de fapt nu suntem capabili să ne descifrăm pe noi inşine şi ce făptuim în fiecare clipă a vieţuirii noastre. Paula. O, Doamne! Colega mea, timp de patru ani la clasa profesorului George Dem Loghin. Paula. Nu îmi mai amintesc bine dar primele descrieri venite de la nişte necunoscuţi au fost: „Aaaa, păi pe asta o ştie tot Bucureştiul!" Hm. Nu era cea mai talentată dintre fetele din promoţia noastră dar nici de dat la o parte. Nu era frumoasă, dar avea… ceva care o făcea atractivă.
Era veselă şi părea a fi un om dintr-o bucată sau cel puţin fără artificiile cu care unele femei se împodobesc pentru a se face remarcate. Părea superficială şi chiar uşuratică dar avea succes la bărbaţi.
Îmi aduc aminte că la sfârşitul primului an, un grup mărişor din anul nostru a plecat la muncă voluntară undeva pe şoseaua Giurgiului la KM.40 într-o comună ce se numea „La trei izmene".
Nu după multă vreme ne-am trezit acolo cu un om tânăr, ziarist şi fotograf la revista Flacăra, Aurel Mihailopol

(fotograf de excepţie şi care a rămas prietenul nostru până la capăt) Am aflat, ulterior, că era înamorat de Paula. Juca cărţi cu Dinică, Diplan, Marinuş Moraru, Poenaru iar „dânsa" nu prea îi dădea atenţie. Paula avea o amprentă negativă şi o aură de uşuratică. Nu am văzut-o niciodată afectată de aceste descrieri. Avea umor şi era inteligentă şi, ceea ce poate ar surprinde pe mulţi dintre cei ce au cunoscut-o, era sensibilă şi în momente rare şi intime avea chiar un imperceptibil aer de ingenuă, căptuşit bine în personajul ei de bravado. I-am cunoscut familia. Oameni simpli şi calzi. Locuia undeva la marginea oraşului, în Militari într-o căsuţă de oameni gospodari cum încă mai găseai pe vremuri la margine de Bucureşti. Ca şi sora ei Angela scria poezie. Nu i-am citit poeziile dar din auzite se pare ca nu scria rău. În producţia de anul patru am jucat cu ea şi cu Costică Drăgănescu în *Şcoala calomniei* a lui Sherridan. A fost repartizată la Piatra Neamţ împreună cu un mare grup dintre prietenii şi colegii mei şi pentru un timp nu am mai ştiut mare lucru despre ea. Acolo s-a măritat cu Doctorul Ştefan Ciofu, a cărui familie erau prietenii ba chiar un fel de rudenii mai îndepărtate ale soţiei mele şi în felul ăsta mai aflam câte ceva despre ea. Apoi am primit vestea accidentului tragic şi controversat care m-a tulburat. A fost o colegă bună, un om deosebit, un om şi fără doar şi poate o personalitate.

Vasile Gheorghiu, *actor la Bucureşti,*
ultimul rol Ruy Blas, în SUA, un factotum într-un spital

Mihai Pruteanu: **Remarcă pentru Paula**

Sent: Sat, April 9, 2011 6:05:19 AM
Subject: Remarcă pt. Paula

O piesă cu un alfabet artistic elevat, abordând o zona riscantă de psihologie: iubirea, gelozia, ura...
Autorul nu-i neglijează însă spectatorului şi dorinţa sa de divertisment, dialogul fiind marcat de umor, dinamism, cadenţă, surpriză. Eroina principală, Paula, actriţă în textul piesei şi în viaţa cea de toate zilele, reuşea atunci când i se cerea, să-şi depăşească textul pe care-l avea de interpretat prin luciditate, nebunie, tandreţe, impetuozitate, nobleţe. Pe scenă iradia lumină, în viaţa ei sentimentală atingea incandescenţa. Zeul focului, Hefaistos a dorit-o de mireasă. Şi şi-a adjudecat-o.

Mihai Pruteanu *(Redactor la Voice of America)*

Mihai Petrovici: **Mazilu şi iubirile sale**

Mă încumet a depăna unele aduceri aminte dintr-un trecut în care noi eram mai tineri, adică un trecut îndepărtat. Ducându-mă la Capşa să mă întâlnesc cu secretarul lui Victor Eftimiu, Cristian Păncescu, eram înconjurat numai de vârstnici, oameni de litere şi actori. Aici era o academie a spiritualităţii româneşti. Văzându-l zilnic la o masă pe Nicu Kanner, l-am întrebat de ce stă în fiecare zi la aceeaşi masă.
- Ca să nu zică lumea că am murit!, mi-a răspuns el.

Eram cel mai tânăr dintre cei de acolo, dar acum am ajuns să am vârsta lor de atunci. Alături la restaurant luau masa Radu Beligan, Tanți Cocea, Nelly Sterian dar și doi băutori: Mihai Ungheanu și Marin Preda, prieteni și coechipieri ai lui Mazilu la Mogoșoaia, căci toți îl îndrăgeau pe Bacus. Lui Preda la localul amintit nu-i plăcea șalăul "bonne fame" ci ochiuri la capac cu mămăliguță și le mânca simandicos luând albușul de jur împrejur, lăsând la sfârșit gălbenușurile moi pe care le savura cu mămăliguță care mai era caldă. După ce le termina golind și câteva pahare de Cotnar spunea criticului (care se mai lupta cu un ciolan pus pe fasole) „bine o mai ducem!"

Mazilu umbla pe la "Katanga" pe la "Peștera" unde venea și Pâcă, Pucă și "Verlaine al României", Ahoe. Dacă ar mai fi existat cârciumile: "La trei ochi sub plapumă" și cea de lângă cimitirul Sfânta Vineri: "La cinci lei" Mazilu s-ar fi dus și acolo căci iubea băutura vorbită îndrăgind și coniacul "Martel" (când era în bani). Era inteligent (când era treaz) cunoștea viața, era talentat, dar și infatuat, plin de el. A fost destul de productiv. A scris și nuvele, a fost și cronicar sportiv ca și prietenul său Fănuș (cu ale sale metafore).

Mazilu iubea actrițele dar istoria teatrului nu-l interesa. A iubit-o pe Paula Chiuaru și a admirat-o mult pe Olga Bucătaru dar se pare ea l-a respins. Am văzut multe spectacole cu piesele lui Mazilu de la Somnoroasa Aventură cu Niky Atanasiu și Agnia Bogoslava, trecând prin "Proștii sub clar de lună" cu Oct. Cotescu, Valy Voiculescu-Pepino, până la "Cinci romane de amor", cinci acte independente, bine aduse din condei, cu cinci grații pe care le-am aplaudat, adică Anda Caropol, Gilda Marinescu, Camelia Zorlescu, Ruxandra Sireteanu, Rodica Țuțuianu… fete nostime și atrăgătoare făcându-l fericit pe Ștefan Radof care le strângea pe toate în brațe.

Valentin Silvestru îl considera pe Mazilu "cel mai original și mai profund satiric din dramaturgia noastră postbelică", iar Nic. Carandino scria: "Acești nebuni fățarnici" este o piesă de mari ambiții și de mai multe, onorabile realizări,

cu un dialog viu şi cu o replică surprinzătoare, dar nu toţi care aplaudă piesele lui, le şi înţeleg."
"Un tânăr şi talentat dramaturg care cultivă genul satiric cu situaţii şi personaje pitoreşti, neprevăzute care ar putea fi ale unui Caragiale al vremii noastre, care poate face parte din familia lui Urmuz, scrie într-o cronică Victor Eftimiu.
Îndrăgea Mogoşoaia unde-i plăcea să lucreze nuvelele şi prozele pe care le va aduna în volume cu nostime titluri: "Doamna Voltaire", "Pălăria de pe noptieră ", "Ruinele unei vechi pasiuni". Îi plăcea Mogoşoaia şi pentru pitorescul locului, dar şi pentru că se întâlnea cu prietenii dragi de beţie: Nicu Velea, Fănuş Neagu, Marin Preda, Mihai Ungheanu şi încă mulţi alţii. Iubea teatrul cum singur mărturiseşte: "Teatrul a fost o iubire târzie atunci când am înţeles că teatrul este una din cele mai extraordinare invenţii ale omului, dovada lui de candoare şi responsabilitate".
În Bucureşti locuia pe strada Străduinţei (prin spatele fostului cinematograf "Cultural") pe unde ne mai intersectam, eu admirându-i pălăria (ce o purta mai pe spate) dar şi pasiunea pentru fotbal pe care îl comenta bine. Când i-am spus că Dobrin e un artist al balonului nu m-a putut contrazice. Locuind pe strada Străduinţei se străduia să scrie teatru iubind, nu numai teatru dar şi paharul. Într-o zi însorită de primăvară i-a mărturisit umoristului Dan Mihăiescu: "Ce zi frumoasă şi ce puţini bani".
Iubea fotbalul şi genialitatea lui Pele spunând: "Nu cred că în stele se poate desluşi traiectoria pe care o ia balonul trimis de piciorul lui Pele" … Se minuna de forţa ce a avut-o şutul lui Dobay (zis Calul) care devenise spaima portarilor pentru că la un meci "ghiuleaua trasă de el a rupt plasa porţii". Admira driblingurile lui Pârcălab pe care-l denumise "săgeata din Carpaţi" şi vorbea entuziast de Zamora, celebrul portar al Spaniei, care, spunea legenda avea permanent lângă bară un pistol spre a se împuşca când va primi vreun gol. Aprecia arta de magician a lui Dobrin spunând: "Dobrin e, cum ar spune Thomas Mann, copilul binecuvântat al naturii…

Iubea marea, cea ”de-a pururi sbuciumată comentând într-un panseu rămas celebru:
”Plimbările pe malul mării fac şi dintr-un contabil un poet autentic”.
Iată că în timpul ce sa scurs teatrele nu l-au uitat încă şi îl mai joacă, tânăra generaţie descoperind în el un veritabil dramaturg, un om care a rezistat prin arta sa aluviunilor timpului. Deci iată-l apărând deodată ca personaj literar într-o piesă de teatru, cu un titlu şocant, plină de sarcasm şi dramatism, scrisă de un om care pretinde că l-a cunoscut şi care încearcă cu sinceritate să ridice un văl de pe tabuurile vremii Cred că fiecare dintre noi s-ar bucura să ajungă personaj într-o piesă,. Dar depinde în ce postură…
Piesa d-lui Candid Stoica îl surprinde în nişte ipostaze dramatice la câte un colţ de viaţă, unde mai toată ideaţia lui intelectuală, cinică se dovedeşte facilă în faţa iminenţei morţii.

15.04.2011
Mihai Petrovici *(teatralist)*

Constantin Turturică: **Din dragoste de teatru**

Candid (Dumitru) Stoica se înscrie, de azi, în rândurile actorilor care au sărit de pe scenă în tabăra dramaturgilor. Nu e, deci, nici singurul şi, cu certitudine, nici ultimul hristion care trădează scândura. De la Matei Millo şi Ion sava până la Rodica Popescu-Bitănescu, numărul acestor trădători este apreciabil. Cu rezultate mai mult sau mai puţin notabile. Important este că ei nu s-au mulţumit doar cu rolul de interpreţi. Cauza care-i determină pe unii să

scrie texte, la urma urmei, pentru colegii lor este discutabilă. Ea poate fi de ordin subiectiv, şi s-ar putea formula astfel: În fiecare slujitor al scenei, de la regizor la maşinist, există o nemulţumire faţă de piesa la care lucrează la momentul respectiv, dublată de convingerea că el ar scrie una mai bună. Urmată, desigur, de trena gloriei respective. Nu este exclusă nici motivaţia materială – autorul încasează bani serioşi, în vreme ce el e nevoit să se mulţumească cu o leafă nici prea-prea, nici foarte-foarte.

Nu exclud ca şi la Candid Stoica să fi existat aceste motive, dar, pentru cine-l cunoaşte, la el, pe primul plan, a stat dragostea de teatru. Poate şi ceva orgoliu. Un orgoliu, care în cazul lui, ca şi în cazul oricărui artist de certă valoare, se traduce prin teama de anonimat – moartea publică. Cred că din categoria acestora face parte şi Candid. Cunoscându-l bine pot afirma că sub aparenţa unui bărbat calm, echilibrat, hemodinamic, cum spun medicii, se ascunde o fire neliniştită, curioasă – vrea să ştie tot timpul ce se petrece în lume, vrea să afle cât mai multe despre faptele şi viețile altora.

În Teatrul de Comedie era, cred, cel mai citit actor. De altfel, nu întâmplător se ocupa cu standul de cărţi, pe care le căra singur de la centrul de librării. Jurnalele şi memoriile unor mari personalităţi le citea primul.

Faptul că nu lipseşte de la nici o premieră, indiferent de natura spectacolului, să zicem că e firesc la un actor. Intră, ca să zic aşa în fişa postului. Dar Candid Stoica, din orice loc s-ar afla, pleacă încărcat de impresii, de poveşti mai mult sau mai puţin interesante, iar pe unele – ajuns acasă – le încredinţează hârtiei.

Această curiozitate neostoită l-a adus aproape legic, la realizarea unui depozit. Mai degrabă a unui tezaur…de fapte şi întâmplări, în care au fost implicate o sumedenie de personalităţi, în deosebi din lumea teatrului, pe care el, la un moment dat, s-a hotărât să-l pună în valoare… Astfel pentru cine ar fi strâns asemenea comoară?... realizând un volum de circa 600 de pagini, care a ieşit de câtva timp de

sub tipar.
Dar printre aceste notări, reconstituiri de întâmplări trăite, auzite de la diverşi oameni, se află şi Teodor Mazilu – una din figurile aproape legendare ale dramaturgiei româneşti.
Cunoscându-l personal şi apreciindu-l în mod deosebit, ca om şi ca scriitor – admirându-i, de fapt inteligenţa şi talentul – Candid Stoica s-a decis să-l imortalizeze într-o piesă de teatru.
A ales din existenţa acestuia un moment dramatic – relaţia lui, chinuită, imprevizibilă, cu o altă slujitoare a scenei, cu care se părea că se va căsători şi care s-a sfârşit tragic, ea, dându-şi foc… Alături de ei stau încă trei personaje cu o existenţă cvasireală, care potenţează drama…
Rezultatul este un text surprinzător de mişcat, de matur, cu profunzimi filozofice de subliniat, care îl situează pe Candid Stoica printre cei mai buni actori dramaturgi existenţi la ora actuală în teatrul românesc. Citiţi-l şi vă veţi convinge! După care imaginaţi-vă cum va arăta el pe scândura scenei, sub bagheta unui regizor - tot aşa de iubitor de Mazilu precum Candid Stoica.

Constantin Turturică
(Text apărut în revista Drama nr 1-2 din 2009)

Bogdan Ulmu: **Două amintiri scurte**

... Una dintre ele: la festivalul de teatru scurt, Oradea, prin 1978 sau 79, teatrul din Reşiţa a venit cu două piese scurte de Mazilu, montate de... secretarul literar (nu altul decât nepotul... lui Eugen Ionescu!): după doar un sfert de oră,

autorul s-a ridicat din lojă şi a ţipat, încercând să acopere actorii:„Opriţi spectacolul! Nu e piesa mea!”.Apoi a părăsit sala, demn, intrigat, îndreptându-se, firește, spre bufet... Vă daţi seama cum au continuat bieţii histrioni, reprezentaţia... noroc că era teatru scurt.

Cam în aceeaşi perioadă, l-am văzut pe dramaturg, la Braşov: era tot un festival, de teatru contemporan. Eram, desigur, la barul instituţiei (un teatru fără bar nu putea organiza o asemenea competiţie! iar unii dintre participanţi, ca să fim sinceri, stăteau mai mult aici, decât în sală!). Mazilu era la trei metri de mine şi-i făcea curte unei doamne teribil de atrăgătoare. Era ebrietat, şi nefiind nici prea atrăgător, femeia-i respingea, tenace, avansurile. La un moment dat scriitorul se enervează şi, aflând că tipa e profesoară de franceză, îi aruncă un comic, distrugător verdict:„Am cunoscut-o pe Brigitte Bardot, dudie: era şi mai frumoasă ca dumneata, şi vorbea şi mai bine franţuzeşte!”.
Când nu scria, Mazilu rămânea propriul său personaj.

Bogdan Ulmu

Denis Dinulescu: Doamna Voltaire – Ficţiune într-un act cu Teodor Mazilu

M-am sculat în dimineaţa aceea încercând să-mi aduc aminte ce culoare de păr avea şatena aia cu părul albastru sau blond pe care am cunoscut-o la cofetărie. Stăteam în pat cu ochii pe fereastră sau sub şifonier. Da, sub şifonier, pentru că acolo am văzut o măslină, Dumnezeu să ştie de cine aruncată. Măslina mi-a spus: Mă duc la doamna Voltaire. Nu vii şi tu?

Jos, lângă maşină, mă aştepta un tip. S-a recomandat: Teodor Mazilu. Zic: Aşa, şi? Zice: Vin cu tine la doamna Voltaire. Este iubita mea. Mai zice: Pot să mă urc în maşină? Zice vesel: O nenorocire fără martori n-are niciun haz.

Măslina gonea înaintea noastră. Traversam acum un pod de pe Dâmboviţa. Uitându-se pe geam, noul meu companion, zice: În faptul că bărbaţii mint, un mare rol îl joacă şi stupiditatea femeilor: dacă unei femei n-ai ce-i spune, îi spui c-o iubeşti. Mai zice: ştii de ce? Pentru că minciuna inspiră încredere, e socotită o treaptă superioară a adevărului. Continuă: Io o cunosc bine pe doamna Voltaire, e genul acela de femei plicticoase cu sânii mici care cred că bărbaţii, ca să scape de singurătate, apelează la femei şi alcool. Să-i spui de silicoane.

Măslina a cotit pe Calea Victoriei. Mai aveam puţin. Mazilu zice: uite, în blocul acela roşu cu balcoane galbene. La etajul opt. Iar zice: nu-i spui că am venit cu tine. De altfel nici n-am să urc. Scărpinându-se-n cap: Că, dacă ne plictisim cu ea, vom fi confundaţi cu doi îndrăgostiţi.

Am urcat opt etaje şi am sunat la uşă. Doamna Voltaire mă aştepta provocatoare: cu un palton roşu pe ea, încălţată cu sandale maro şi o pălărie galbenă pe cap. Mi-a zis: Nu sunt acasă, aşa să ştii. I-aţi măslina şi du-te. Înainte să-nchidă uşa mi-a tras o palmă. Zice: e pentru domnul de jos, din maşină.

Urcat în maşină, i-am tras o palmă domnului Mazilu. Mi-a zis: eram pregătit. Zice la final: ştiam că niciodată nu e bine să te iei după o măslină. Şi aşa mai departe.

Denis Dinulescu

Aurel Storin: **Teodor Mazilu**

Teodor Mazilu a intrat destul de lent în literatură, pe poarta ziaristicii, a izbucnit în schimb în dramaturgie, scurt şi dintr-o dată, ca o explozie. El era într-o vreme, cel mai cunoscut autor dramatic necunoscut.
Pe urmă, odată cu reprezentarea pieselor sale, renumele i-a coborât în legendă şi s-a schimbat într-o pământeană dar mai durabilă recunoaştere.
Moralist de o structură specială, care-şi înmoaie replica în vitriol şi apoi o aruncă în sala de spectacol, savurând în sine deliciul întâlnirii cu publicul, Mazilu slujea virtutea, fără a o implica. O socotea, pe semne, mai presus de nivelul ostilităţilor verbale.
Ce ne învaţă Mazilu? Nu ne învaţă nimic. El afirmă puritatea noastră prin mizeria morală a eroilor săi, el se bate pentru adevăr războindu-se cu minciuna, el recunoaşte valoarea ridiculizând impostura. El compune, desigur, variaţiuni pe aceleaşi teme, nu e ”mereu altul”, aşa cum ne place nouă să fie dramaturgii. MAZILU E ÎNTODEUNA MAZILU !
El neagă şi distruge, dar de fapt, acesta e modul lui de a spune ”Da”. Personajele sale lipsite de identitate umană, dar cu precise contururi morale, sunt descompuse încet, premeditat, cu luciditate - muncă migăloasă de laborator. De altfel, dacă-mi aduc aminte bine, prima lui carte de schiţe a fost un ”insectar”. El posedă ace speciale, cu vârful muiat în otrava râsului, care ucid ridicolul ce ne ucide. Mi se pare că acesta ar fi sensul umanist al dramaturgiei sale.
Şi totuşi dacă îl cunoşteai pe Mazilu - firea lui retrasă şi tăcută, detaşarea sinceră, nesimulată, de cele lumeşti - erai tentat să te întrebi: de unde? De unde piruetele lui ascuţite, de unde verbul paralizant, tragicul devenit comic şi râsul

devenit atât de sarcastic?
Şi mă gândesc cât de complexă şi de încâlcită este firea noastră omenească, dacă avem nevoie de atâta virulenţă pentru a ne ascunde, în fond, timiditatea…
Rar am cunoscut un om mai timid ca Teodor Mazilu.

Aurel Storin

Puşi Dinulescu: Romanul Sfintei Mogoşoaia

În sufrageria casei de creaţie a scriitorilor de la Mogoşoaia afară de mine se afla doar Teodor Mazilu. Stă singur la o masă. Pe masă se află o sticlă de trei sferturi de vin alb Riesling de Coteşti, o sticlă de apă minerală, o scrumieră, paharul plin cu vin, o ceaşcă de cafea şi un chibrit.
Mazilu e slab, mic de statură, cu chelie şi păr alb în jurul cheliei. Are pantaloni gri, puloverul gri şi cămaşă bleu sub puloverul gri. Având ochii albaştri Mazilu preferă culorile reci…Mazilu mi-a împărtăşit un proiect al său: acela de a fugi noi doi la Sinaia şi de a ne instala acolo într-un stat major al plăcerilor şi al muncii… şi la un moment dat la masa noastră a venit Andrei Bacalu şi am început să discutăm despre OZN-uri.
- Domnule, nu ştiu cum se face că toate curvele cred în OZN-uri, a exclamat Teodor Mazilu.
- Curvele sunt foarte sensibile la explozia informaţională şi ca atare sunt primii promotori sociali ai acesteia, aşa că remarca d-voastră mi se pare normală şi precisă, a răspuns, Andrei Bacalu, o autoritate în materie de extratereştri.

Puşi Dinulescu
(Din Romanul Sfintei Mogoşoaia, Editura Meronia, 2001)

Alexandru Lazăr: **Promoţia 1961 - Paula**

Paula a fost o colegă extrem de tonică, mereu în vervă şi mereu activă. Frumoasă, inteligentă, avea un farmec feminin deosebit, stăpânind cu brio orice gen teatral. Avea un mare succes la public căci veselia ei debordantă era molipsitoare. Din păcate a jucat prea puţine subrete comice căci mereu nemulţumită tindea spre roluri grave precum Antigona sau Fedra personaje cărora le-ar fi dat o tentă cu totul personală.

Paula a fost o actriţă care şi-a trăit rolurile nu numai pe scenă ci şi în viaţă. Ea însăşi era un personaj complex, plin de contradicţii, un fel de fată americană care nu-şi găsise locul şi mai ales rostul, iar rostul ei era scena. Voia să joace cu lăcomie totul, orice fel de rol, dorind mai mult rolul altora, decât cel ce i se încredinţa, asemenea copiilor care plâng continuu după jucăria fratelui, iar când au obţinut-o nu-i mai interesează.

La Piatra Neamţ Paula şi-a petrecut cele mai frumoase clipe ale scurtei ei vieţi, fiind o răsfăţată a teatrului. Directorul Ion Coman, la început s-a îngrozit de ea, dar când a descoperit-o şi a văzut-o jucând, a începând să se amuze cu poftă de toate aşa zisele ei ”probleme” atât de dramaticos prezentate, astfel că şicana dintre ei se transforma într-o admiraţie reciprocă.

Când juca, desfăşura un joc simplu, firesc, sensibil, cu mult haz, mustos, aş zice, în care prima un Farmec feminin de bună calitate. Mi-a fost una din partenerele ideale. Nu era preocupată de cine ştie ce probleme savante sau de sofisticări şi dacă în viaţă avea pretenţia să fie tratată ca o prinţesă, ca fiinţă deosebită, pe scenă era o fată simplă, senzuală, cu mult farmec.

Paula a fost pentru noi oxigenul tinereții, bucuria exuberantă a jocului de scenă, satisfacția celor mai frumoase clipe de teatru la Piatra Neamț.
Cu inima și cu sufletul deschis, Paula a iubit viața, și-a iubit meseria și și-a iubit și respectat colegii.
Nu-i voi uita niciodată sufletul ei mare și inima ei încărcată de atâta dragoste. Noapte bună, iubită colegă! Dumnezeu să te aibă în paza lui cea dreaptă.

Alexandru Lazăr
(din volumul "40 de ani de teatru. Promoția 1961")

Fănuş Neagu: **Moulins-á-Vent**

Mazilu… cât timp a trăit m-am jenat să-l povestesc. Și-am lucrat împreună ani de zile la Scânteia Tineretului, apoi am fost vecini de masă la Mogoşoaia, o veşnicie mică.
Ar fi trebuit să-l iubesc.
N-am putut.
Ar fi meritat să-l prețuiesc.
M-am mărginit doar să-i fiu aproape când nutrea convingerea că prostia poate fi scoasă la mezat pe toate tarabele, lucru care nu se întâmplă nicăieri.
Mazilu dintr-un blestem necunoscut a fost un învingător cu capul în jos. Am convingerea că Timpul îl va așterne între patru țăruși de argint și-i va pune o brățară de aur la glezna pe care i-a frânt-o cu o prefăcută blajină ferocitate, schimbându-l dintr-o mască hăituită a singurătății informe într-o efigie de copil posedat de sinistrul dar al ironiei intolerante și mai ales de imprudențe. Amintirile, ca obiect de groapă comună mi-l aduc în fața ochilor în vestimentație

ponosită. Asta era ţinuta lui de hamal al scrisului, s-o ştiţi, pentru că Mazilu a fost un artist chinuit, un cardinal al supliciului, el nu ordona şi nu le poruncea muzelor intrarea în pagină, nu!- e singurul dintre scriitorii de talent care cicălea muzele ca pe nişte femei ce au greşit în dragoste sau numai în preferinţe şi căută cărarea îndreptării şi nu vor s-o calce, fiindcă instinctul le spune că acolo sarea n-are gust, cimbrul face confuzii între lut şi carne, iar drumul se sfârşeşte bleg…Smintitul de regizor care e Lucian Pintilie l-a citit cu buricele deştelor şi coarnele unei inteligenţe diabolice…Pe Mazilu l-am văzut purtând mănuşi galbene, papion şi borsalină. Era în ţinuta pentru femei. Copilul sărac din bariera Rahovei cucerea (veşnicul Gemi Zamfirescu) scăfârlia Bucureştilor… În clipele bune Mazilu şi cu mine am trăit cu picioarele sub masă ca şi cum le-am fi ţinut sub boltă de tejghea. Fără să ne sinchisim de ipocrizia lumii, am avut curajul vinului bun şi al coniacului franţuzesc. Pentru reuşite vremi, neînmugurite remuşcări. Două suflete devorând fluturi extatici. Mazilu a fost fericit numai când juca fotbal şi când povestea despre femei. O coridă şi o femeie de azur. Bâiguieli nesăţioase sau poveşti orientale. Ninsori în pahare de cristal… La Mogoşoaia când era cu capsa pusă, când era mizantrop, înjura scurt, cu cămaşa smulsă din pantaloni stropită cu vin roşu şi pleca în livadă şi când se întorcea se aşeza la masă şi aştepta să ningă în pahare de cristal. Şi fiindcă fusese o clipă rău, minţea de îngheţa vinul în pahare…

Fănuş Neagu

(Fragmente din tableta Moulins-á-Vent din volumul „A doua carte cu prieteni”, editura Sport-Turism, colecţia Cartea de vacanţă, 1985)

Scrisoare de la Paula

Iunie, 1962

Dragă Stoica,
Îți scriu ție, cu care niciodată n-am avut nici în clin nici în mânecă și care niciodată nu ți-ai pironit ochii spre fundul meu… de fapt nici nu știu de ce îți scriu. Probabil din plictiseală sau, mă rog, nu mai stau să inventez acum ceva amuzant, mă rog, dintre toți colegii, afară de ăia pe care îi dobora inteligența tu păreai mai la locul tău și nu făceai mare caz de talentul și personalitatea ta ca majoritatea celorlalți… nici n-o luaseți razna cu demagogia și patriotismul ca alții gen Cristescu… a fost un moment prin anul doi, iartă-mă că sar de la una la alta… când o colegă a vrut să facă un fel de ședință în care să mă pizduiască toți că nu port chiloți… o nebună neregulată, complexată că ce s-ar întâmpla dacă toate n-ar purta chiloți și mi-a ajuns la ureche că tu ai zis că asta o prostie, o tâmpenie și de atunci am început să te privesc cu alți ochi, deși mie ăștia care arată ca o molie, ca tine, îmi displac, iartă-mă, nu te supăra, dar așa arăți… acum nu cumva să mi-o iei în nume de rău și când o să te-ntâlnești cu mine să treci pe trotuarul celălalt… ce vreau cu scrisoarea asta, ca să nu mai bat apa-n piuă… am suferit în ultimul timp o decepție. Adică cineva în care am crezut că e ceva de capul lui, s-a dovedit a fi laș… și dacă urăsc ceva pe lumea asta, nu e nici impotența, nici frigiditatea, nici măcar meschinăria sau lipsa de talent, nici chiar sărăcia, este lașitatea … și încă o chestie: bărbatul mincinos. Pot să accept că e impotent, eventual chel, dar nu admit să fie mincinos și am avut parte de foarte mulți bărbați mincinoși. Îți spun cu toată sinceritatea de care sunt în stare: ăștia ar trebui stârpiți. Nu știu în ce fel, dar ar trebui stârpiți…

Am început scrisoarea asta acum câteva zile și am părăsit-o, am umblat cu ea în poșetă câteva zile… Scriam că am

suferit o decepție și aș vrea să găsesc un loc liniștit unde să-mi ling rănile… la meserie nu mă mai gândesc pentru că am ajuns la concluzia că e o curvă de la care n-ai ce aștepta care te-nșală cu prima ocazie cât ai zice pește.

În lumea asta a noastră unde există multă fanfaronadă, mult decor și mult machiaj și sufletele parcă s-au pervertit, cu greu mai găsești pe cineva cu care să poți schimba sincer o părere…dacă e femeie te invidiază că ai sâni frumoși și nu sunt blegi, ca ai ei, dacă e bărbat se gândește în secret cum să ți-o tragă, dacă are talent, devine atât de importantă de misiunea talentului ei sau al lui în teatru, că cu greu îi ajungi cu prăjina la nas…eu spre deosebire de alți confrați nu mă îndoiesc nici de talentul meu nici de frumusețea mea, nici de capacitatea mea de a atrage bărbații…doar câteodată când îmi joacă feste, mă îndoiesc chiar de inteligența mea.. asta nu înseamnă că aș crede că sunt proastă ca…nu mai dau exemple…și mă mai necăjesc că, îți spun fără jenă, n-am de astea cu jena, că am sânii mici, sau fundul jos…știu, vouă, bărbaților, vă place lăptăria, să aveți ce mostrofoci, dar eu cred că mă pot descurca și cu ce am…acum gata cu intimitățile…vreau să vin într-o vizită la voi acolo la Piatra, să văd ce dracu faceți și cum și poate rămân acolo că am auzit că voi la Piatra o duceți mai bine ca alții…Am auzit că Ioana Manolescu stă cu Traian, că de asta au plecat ca să fie împreună că părinții ei vreau s-o mărite cu cineva pe care ea nu-l vrea și eu poate am să stau cu Cătălina cu care și în institut m-am înțeles destul de bine, în sensul că nu ne-am certat pe roluri sau pe bărbați… iar tu stai cu Sandu… Vorbiți cu directorul ăla, parcă Coman îi zice, pe care îl ridică toată lumea în slăvi, nu se poate să nu vrea să angajeze o actriță ca mine… Aș mai scrie dar s-a terminat hârtia… ce dracu fac ăștia o hârtie așa de mică de scrisori… scriu aici pe o parte, sper să citiți, că să mă așteptați, dacă nu mă răzgândesc, că vin sigur săptămâna viitoare… Am să dau pe adresa teatrului o telegramă fulger de trenul cu care am să viu. Faceți pustiul de bine și așteptați-mă la gară… să

nu care cumva să mă trezesc singură acolo…şi iartă-mi greşelile de gramatică… pe care sunt sigură că le-am făcut

a voastră colegă,

Paula

Scrisoarea din pachet

(Cu mult timp în urmă, pe timpul împuşcatului, un necunoscut a lăsat pe numele meu la teatru un pachețel ponosit cu un caiet în care erau scrise poezii şi mai multe scrisori din care public doar două).

Domnule actor,

Aşa am auzit că sunteți şi aşa m-a învățat ruda asta a mea să zic că aşa e bine, că aveți un nume curios, oți fi adventist sau de altă religie…Nu mă cunoaşteți. Sunt un frate vitreg al lui Onofrei Orfanul care îşi zicea Pacoste nu ştiu de ce, care s-a prăpădit mai demult, anii trecuți. A stat la mine-n pod că n-avea unde să mai stea. Fusese la un azil dar fugise. Eu sunt din satul Broşteni, pe lângă Tecuci şi anul trecut am făcut curat prin pod am găsit într-un colț pitit un pachet cu mai multe hârtii şi un caiețel cu nişte smângălituri care seamănă a poezele, de alea ce se-nvață la scoală. Dar sunt tare încurcate. Şi nu-s cum ştiu de la scoală că sunt poiziile. Lângă ele mai multe scrisori către nişte oameni pe care le-a scris înainte de a se prăpădi. Că s-a prăpădit repede în nici 2 săptămâni de zile. Şi nu le-a trimis. O scrisoare e către dumniavoastră acolo unde lucrați sau ați lucrat că şi dumniavoastră trebe de acu să aveți o vârstă…

Am vrut să vă trimit o scrisoare atunci dar luat cu tot felul de trebi am amânat şi când am văzut că copii începuseră să facă avioane din foile terfeloagei mi-am zis că totuşi să fac un pustiu de bine şi să vă trimit caietu cu poezi. El zicea

că-s grozave, dar cred că se lăuda. Poate cu pricepere de a dumitale să poți să le duci la vre o revistă care să le publice dacă e ceva de ele și dacă vă dă bani să îi faceți o slujbă de pomenire acolo la scriitori că el așa se fălea că e și ce mai rămâne să-mi trimiteți și mie…deci am făcut un pachet și l-am dat la factorul poștal de pa aici care a promis să-l ducă că i-a murit fratele și s-a dus la înmormântare. Acolo mai e și scrisoare pe care a lăsat-o ca să știți că dacă lipsește să fie păcatul ălora și să i se usuce mâna,

Vasile din satul Broșteni

Scrisoarea din pachet

Tovarășe actor
După cum știi, Teodor, s-a dus, fie-i țărâna ușoară…. Nu v-am văzut la înmormântare. Vă știu de la Piatra, de când cu povestea, cu d-na Paula. Ați și băut cu mine odată la un cazan de țuică după care va-ți făcut praf…Atunci cam trăgeați la măsea și vă ieșise vorbe că ați fost pe la aia care dezalcolizează pe care și pe mine au vrut să mă bage dar m-am opus. Acum am rămas singur și fără nici un sprijin. Nu știu cum o să mă descurc, habar-n-am. El era sprijinul meu. Mi-a fost ca un tată și el pentru mine a fost ca un copil. Un copil nebun. Doamne ce nebun mai era cu femeile. Încolo era liniștit. Nu înjura, nu făcea scandal decât foarte rar…Când se inerva. Și se inerva de la femei…Că nu erau sincere . Vreau doar banii lui. El credea că ele îl iubește că e deștept și că are ochi frumoși. Avea, era ochios, dar îl înșelau pe capete… Îi spuneau că-l iubesc dar nu era adevărat… Îl mințeau de îl treceau Dunărea… Nu știu dacă le credea dar îi convenea… doar nevastă-sa ținea la el asta cu care n-a fost căsătorit. Pe prima n-am cunoscut-o. Mi-a spus doar că era evreică și atât. Că dacă nu vrea să spună ceva nu spunea, puteai să-l toci la cap mult și bine și orișicât am vrut să știu, până la urmă doar atât am aflat. De alelalte îi era frică. Mai ales de cumnata Mitroi, care nu se ferea să-l bată. Odată, țin minte m-a pus să scriu ce zicea.

De multe ori mă punea…Altă dată m-a pus să fac o listă cu iubitele lui, dar după ce am făcut lista m-a pus să rup hârtia în bucăţele mici, mici de tot şi să mă sui într-un pom şi să arunc în aer bucăţile de hârtie. Aşa am făcut, dar a trebuit să adun bucăţile de hârtie de pe jos că m-a văzut femeile care măturau şi m-au boscorodit…Viaţa e grea de tot şi eu am rămas ca vai de lume. Nu mai sunt tânăr de mult şi nu ştiu unde să mă duc pentru a putea să o lungesc mai departe. N-am nimic, decât trenţele de pe mine, părinţii mi-au murit de ani de zile. Dacă nu era Teodor sigur aş fi mierlito de mult…M-a mai ajutat un frate vitreg, dar m-a dus la azil. Dar nu m-a primi că n-am acte, decât o adeverinţă, le-am pierdut, aşa că am fugit. Am scris scrisori prietenilor lui Teodor dacă pot să mă ajute cu ce s-o nimeri, cu ce poate fiecare. A avut multe cunoştinţe. Oameni cu avere. Oameni mari. Care ziceau că-l iubesc. Şi poate îl iubeau. Era d-l Fănuş, mare scriitor, de care la Mogoşoaia nu se despărţea. Erau ca fraţii…şi alţi care îi scoseseră o poreclă: Mazilu de noapte. De care se prăpădeau de râs şi eu nu înţelegeam de ce până când mi-au explicat…şi atunci am râs şi eu dar nu prea…I-am rugat să mă ajute. În amintirea lui. Şi pe d-stră vă rog. Nu degeaba. Muncesc. Mătur, curăţ, bat covoare, tai lemne, sap, dacă este de săpat, stau la cozi, mă pricep la multe, spăl şi fac şi mâncare şi mă pricep să cer bani împrumut. Am un meşteşug al meu. El m-a învăţat. Când sunt treaz… acum cu băutura e mai greu că nu mai îs bani… numai să am un locşor unde să pot pune capul jos, la un bătrân sau bătrână care nu mai au pe nimeni şi sunt slabi de puteri nici eu nu ştiu ce să vă mai spun…mai de demult, atunci când am fost închis am scris nişte versuri. E un caiet întreg şi ăia din închisoare cu care am stat ziceau că-s bune…şi mă gândesc că d-voastră care cunoaşteţi multă lume poate puteţi să vorbiţi să se publice ca să mai fac şi eu rost de ceva parale că e greu de tot fără şi fără de nici unele. Oricât de puţini, mă mulţumesc cu cât o fi, numai să fie ceva acolo… Şi lui Teodor îi plăcea şi zicea că sunt bune şi că o să vorbească el cu cineva să apară pe undeva

şi am rămas cu zisul că el s-a prăpădit…e câţva domni cu care bea Teodor acolo la Mogoşoaia care şi lor le-a arătat poeziile şi ei au zis că sunt bune şi se uitau când le ele când la mine şi nu le venea să creadă că le-am scris eu. Odată m-au pus să mai fac una şi am făcut-o şi iar s-au minunat, aşa că eu zic să-i căutaţi…că tare e greu fără bani. Câteodată vreau să mă omor dar n-am curaj. Odată am vrut să fur ceva ca să mă ducă la închisoare că acolo e bine, ai un pat ş-o zeamă asigurate dar mi-am adus aminte că acolo e rău de tot dincauză că nenorociţii ăia cum apare unul ca mine îl fac poştă şi eu cu asta nu m-am împăcat nici atunci şi nici acum. Mi se face scârbă de ce te obligă să faci că te obligă la porcării că dacă acolo nu e femei ei îşi fac de cap şi dacă te plângi e şi mai rău…Vedeţi ce puteţi să faceţi vedeţi dacă puteţi face o pomană nu mai pot să scriu că s-a terminat creionul, pixul ăsta şi să vă dea dumnezeu sănătate că eu nu mai am şi cred că o dau în primire adică o să-mi iau valea cât de curând

Onofrei Orfanul în acte care mi-am zis ***Pacoste***

(N.A. La amândouă scrisorile am făcut corecturile de rigoare, minime, nevrând să stârnesc comentarii inutile şi neavenite)

Interferenţe de umor Mazilian

Coincidenţă în stil mazilian: În zilele când strângeam material documentar pentru capitolul…l-am rugat pe un vechi coleg de la Piatra Neamţ, fost ani de zile secretar de partid, să scrie câteva rânduri despre Paula. Nu mare mi-a fost mirarea când am fost refuzat brutal de la început pe

motiv că subiectul îi repugnă
- Ştiu, o criticai în şedinţe că se abate de la morala proletară.
- Nu numai asta, dar eu am avut o legătură intimă cu ea, aşa că, înţelege, mă pui într-o situaţie dificilă, mi-a mărturisit brusc fostul meu coleg, fost secretar de partid, actualmente pensionar şi membru UNITER.

Am vrut să capăt o mărturie de la o altă colegă despre care se vorbea că ar fi avut o legătură sentimentală cu Mazilu, al cărui limbaj şi comportament în viaţa civilă seamănă izbitor cu una din eroinele din piesele sale, dar care m-a refuzat categoric răspunzându-mi ca o autentică eroină maziliană:
- Nu numai că n-am avut nici o legătură cu el, o femeie ca mine nici nu putea avea o legătură intimă cu un bărbat ca el, dar omul ăsta mi-a făcut cel mai mare rău posibil, împrăştiind svonul că aş fi fost iubita lui, pentru care l-am detestat, zvon care a contribuit decisiv ca să mă despartă de marea mea iubire care a fost Rubin, pe care şi azi îl mai iubesc şi regret cu toate că m-a respins pentru ceva neîntemeiat şi nesemnificativ ca faptul că aş fi avut de a face cu omul care se numea Mazilu.

D. P. D (în anonimat) îmi comunică următoarea amintire despre T. Mazilu. Eram la Mogoşoaia. Mazilu avea o nouă iubită în persoana actriţei D. M. care l-a rugat să meargă cu ea la gară să-l aştepte pe fratele ei.
Ne-am dus toţi trei la gară
Din tren a coborât un tânăr, voinic, cam cât o matahală în

care Mazilu (gazetar sportiv) a recunoscut un jucător de fotbal.
- Bine dragă dar ăsta e Sepi şase, a remarcat Mazilu.
- Şi eu ce vină am, a replicat iubita lui Mazilu

Articole despre Mazilu

Eugen Simion: **Un mod de a fi scriitor**

…cine trecea prin anii 70 într-o după amiază de vară prin curtea Casei de Creaţie de la Mogoşoaia putea să vadă pe terasa sprijinită de stâlpii enormi de cărămidă un bărbat fără vârstă, pleşuv, cu capul dat într-o parte, stând tăcut la o masă şi având în faţă invariabil o sticlă cu vin roşu. Nu era comunicativ decât în cercul restrâns al amicilor, nu ridica niciodată vocea, nu agresa pe nimeni. Prietenii spun despre el că n-a avut niciodată o casă proprie. Primind târziu o garsonieră într-un cartier îndepărtat a renunţat repede la ea. Îi era spaimă de singurătate, asta se vede şi din literatura lui, şi prefera să trăiască în micul cerc de artişti refugiat în preajma vechiului palat brâncovenesc. Cercul se înnoia periodic. Mazilu era statornic. Dispărea din când în când nu se ştie unde, pentru a scăpa, spun gurile rele, de câte o femeie agresivă, sau de un creditor insistent, apoi apărea şi se reaşeza în habitudinile lui pentru luni şi luni de zile.
Omul cu acte în neregulă, cu chiria neplătită, fugărit de fiinţe demonice şi posesive, înglodat în datorii, lucra enorm pe unde putea. Când consulţi lista scrierilor lui rămâi uimit. Este ca mulţi din generaţia lui un admirator al lui Camil

Petrescu. A impus un stil în schița satirică și în dramaturgie. Nu știu bine cum să-l numesc. Poate stilul comicului absurd. Eroii lui sunt impostori și filozofi. Suferința lor vine din bunăstare. Își recunosc limitele și sunt fericiți.
"Câtă ticăloșie" Câtă poezie", spune visătoarea Melania din "Mobilă și durere", cea mai bună piesă a lui Mazilu. Există, vrea să sugereze Mazilu, un tragic al imposturii, există o poezie în mistificație, trădare, există un eroism al sufletelor goale. Sentimentalitatea, patetismul, reveria se însoțesc, adesea, cu abjecția morală. Sufletul modern e complex, nu-i năpăstuiți pe ticăloși, nu-i disprețuiți pe impostori, ei au aspirații mari și pot trece prin pasiuni sublime – iată ce spune cu ironie inepuizabilă literatura lui Teodor Mazilu.

Eugen Simion
(reprodus din revista Moftul Român Nr 11 din 2000)

Iosif Naghiu: Mazilu, Diva și Farfuria

Mare prin felul său de a scrie cât și prin felul său boem de a trăi într-o lume literară terorizată de către cenzură și securiști, Teodor Mazilu și-a plimbat viața cu o nonșalanță greu de înțeles chiar și pentru mulți dintre prietenii săi. N-a făcut niciodată caz de reușitele lui literare și era un bun băutor. Îi plăcea să-și asculte prietenii în tăcere și să arunce arareori câte o vorbă tipic "maziliană", care tăia respirația comesenilor, după care cădea din nou într-o lungă tăcere…
Pe mine mă aprecia pentru că, la fel ca și el, avusesem "onoarea" să fiu un autor interzis și, nu în ultimul rând, la fel ca și el, admiram și cultivam ispitele sexului slab și frumos. Astfel că atunci când eram împreună în loc să

vorbim despre teatru, noi ”decupam într-una femei”…odată mi-a povestit următoarea întâmplare: Ieşise din spital după o operaţie de ulcer şi cu iubita lui de atunci, o frumoasă şi celebră actriţă, au venit să sărbătorească evenimentul la Capşa. Bucuria reîntâlniri l-au făcut să consume o cină bogată stropită cu vin şi chiar şi o prăjitură uitând cu totul de sfaturile medicilor care-i recomandaseră să mănânce orice afară de dulce pentru că stomacul său o să-i dea o stare de somnolenţă accentuată…”Aşa că, vai mie, mi-a continuat Mazilu povestea - după ce am mâncat cataiful, în timp ce încântătoarea actriţă de lângă mine mă punea la curent cu ultimile bârfe teatrale, eu am adormit cu capul în farfurie şi cu diva alături”

Iosif Naghiu
(text reprodus din revista Moftul Romîn Nr. 11 din 2000)

Nicolae Scarlat: **Proştii sub clar de lună**

Dacă memoria nu mă înşeală, era prin 1962. Lucian Pintilie şi actorii Teatrului Bulandra recoltau laurii unui mare succes. Spectacolul se numea insolit Proştii sub clar de lună şi ajunsese la cea de a 17-a reprezentaţie. S-a întâmplat însă ca la acea reprezentaţie, într-una din lojile sălii Izvor să ia loc un oarecare – la acea vreme – Nicolae Ceauşescu şi fetiţa sa Zoia. Suflet inocent, fetiţa şi-a întrebat la un moment dat tatăl: ”Ce-i aia curvă?”
Nu ştim ce răspuns a primit Zoia. Ce ştim e că, la pauză, Ceauşescu a părăsit teatrul, iar spectacolul a fost interzis. La fel şi piesa. Abia după ce autorul a trecut pe cea lume, Teatrul Tineretului din Piatra Neamţ îndrăznea să o aducă în repertoriu. Chiar şi atunci s-au făcut presiuni enorme pentru schimbarea titlului, măcar. ”Dacă aude Tovarăşu că

se joacă!?"
Poate că nici un alt scriitor al epocii nu a înțeles mai bine ce se petrecea în sufletul "omului nou", a acelei creații de o sublimă stupiditate a ideologiei comuniste. Drept pentru care Teodor Mazilu a şi fost prigonit "în mod corespunzător". A trebuit să vină anul de grație 1989 pentru ca să avem prilejul de a constata că acel "om nou" există cu adevărat şi că vom avea prilejul să ne întâlnim cu el ani mulți şi buni de-acum încolo. Aşa cum continuăm să ne întrebăm când vom ieşi din Caragiale, mă întreb dacă nu cumva urmaşii noştri vor ajunge să se întrebe când vom ieşi din Mazilu.

Nicolae Scarlat
(text reprodus din revista Moftul Român Nr 11 din 2000)

D.R. Popescu: Raiul cu Porci

Steagurile proletcultismului defilau la vedere când generația 60 a ieşit din păpuriş, pâş-pâş, din senin, din iarbă verde, pâş-pâş, lină, felină, inconştientă ca o lumină. Generația 60 n-a avut mentori, directori de conştiință, rectori de spirite, senatori, manageri, ideologi sau moderatori, ea s-a ivit chiar din măruntaiele proletcultismului şi s-a definit în timp pâş-pâş, ca o forță vie, de nestăvilit, inconştientă şi necruțătoare ca însăşi natura, cea care de nimic nu ținea seama, nici măcar de propria ei pieire.
Generația 60 n-a pierit…dintr-un noroc chior: din norocul morții lui Stalin, noroc ce a declanşat la Moskova şi prin împrejurimi dezghețul sovietic. Dacă nu se schimba treptat, firește, climatul politic, talentele, oricât de viguroase şi de vânjoase, n-ar fi rezistat în fața eroziunii zilelor şi nopților

geroase şi generoase în oferta ce-i permitea morţii spirituale să prevaleze.
E foarte interesant un aspect al receptării generaţiei 60: unii claponi clasici ai proletcultismului, cu precădere poeţi gălăgioşi, ulceraţi şi curvari în spirit şi simţiri s-au simţit ameninţaţi nu în fondul lor artistic ci în fondul literar, şi-au început să dea din mâini şi din picioare şi din clanţă, arătând cu degetul învelit într-o revoluţionară conştiinţă roşie spre noii servitori ca spre nişte ipochimeni ce ignorau republica şi umbreau viitorul….
Proza foiletonistico-satirică practicată de Mazilu va forma în piesele sale de teatru, premizele acelor personaje fericite că au biografie de porci Mazilu poseda o combustie extrem de originală – devastatoare, pentru academismul proletcultismului românesc….
În anul 1980, la Cluj, la un colocviu ce-i era dedicat, l-am întâmpinat pe Mazilu. Înainta surâzător…ne-am îmbrăţişat…Şi atunci, Doamne, am simţit că mă cutremur: Mazilu era slab, puţin la trup, numai oase!...n-am bănuit nimic!... Dar peste câteva luni când mi s-a telefonat că Mazilu a plecat spre alte tărâmuri, mi-am adus aminte de acea clipă…Iată, deci, cum lista injustiţiilor literare şi sociale faţă de Mazilu s-au tot lungit şi s-au împlinit cu o injustiţie divină: autorul proştilor sub clar de lună, tânăr, totuşi, a fost înhăţat de maşina dialectică a celui în care personajele sale nu credeau…
Căci personajele lui Mazilu, precum personajele lui Nenea Iancu, nu cred decât în ce văd, pipăie şi mănâncă! Gândirea lor falită e strălucitoare. Individualismul politic al acestor porci angajaţi în istorie ca într-o istorie personală – este remarcabil. După plecarea lui Mazilu, personajele sale au rămas pe pământ, printre noi, volubile şi fericite, vopsinduşi doar niţeluş sfârcul ideologic al cozii. Ca şi Caragiale, Teodor Mazilu ne lasă drept moştenire un rai de proşti. Un rai cu porci…

Dumitru Radu Popescu
(extras din revista Moftul Român din 2000)

Margareta Şipoş: **Pe cai, iarăşi pe cai, mereu pe cai**

Impostori, demagogi, găinari şi canalii, şmecheri şi proşti agresivi sau viclean modeşti, şi alţii asemenea lor, au fost ţintuiţi de Teodor Mazilu în Insectar de buzunar, înghesuiţi în Galeria palavragiilor, alăturându-i apoi pe cei di Proza satirică, Pâinea la loc fix, elegie la pomana porcului şi din nenumărate foiletoane publicate în presa literară.
Evadate din insectar, bulucindu-se să iasă din orice îngrădire, hămesite, eliberate de temeri şi complexe, personajele maziliene au socotit că democraţia, înţeleasă ca o lume fără limite şi norme morale este mediul cel mai prielnic de manifestare a personalităţi lor, atâta timp încorsetată.
Autorul n-a mai apucat să-şi vadă personajele într-un alt context istoric şi în noua lor ipostază. Dar le-a intuit forţa de adaptare. De aceia, deşi discursul lor s-a şlefuit, a dobândit siguranţă şi vigoare, cititorul atent le va recunoaşte.

Margareta Şipoş
(Din volumul: Teodor Mazilu: pe cai, iarăşi pe cai, mereu pe cai. Cu titlul: Despre ediţia de faţă. Apariţie la ed. Muzeul literaturii române: 2010)

Fragment de jurnal

- din „Acele lucruri aiuritoare care se petrec în spatele scenei" de Candid Stoica

Anul 1977 (pag.197-198), 01.06.
Doctorul Ciofu Şt. povesteşte:
- Era nouă dimineaţa. Amândoi eram după o noapte nedormită. Ne certasem, aruncându-ne unii altora cele mai murdare epitete. Mă acuza că am amante şi că o neglijez, că ducem amândoi un trai searbăd, fără perspectivă, că tot ce-i promisesem nu se realizase…că din dragoste pentru mine şi-a părăsiti cariera de teatru devenind o funcţionară teatrală, ea care era făcută să joace marele repertoriu. Simte dureros înstrăinarea noastră ca pe un monstru… Mă pregăteam să mă duc la spital. Intrasem în bucătărie unde ea îşi făcea o cafea. Fii atent, totul s-a petrecut ca într-o piesă de teatru sau într-un film. Am rememorat de mii de ori scena…
- Te duci să te întâlneşti cu o curvă. Să ştii că dacă pleci eu îmi dau foc…
Am să ţin minte cuvintele astea până am să mor…
- Vreau să văd cum îţi dai tu foc, am făcut eu nebunia să-i spun în glumă… şi ea, femeie nebună, a întins mâna spre flacăra aragazului… avea pe ea o cămaşă de noapte trasparentă, de nylon, cum se poartă acum. Când mâna ei a ajuns deasupra flăcării de la aragaz am văzut cum într-o clipă o limbă de foc ţâşneşte şi umblă pe ea cuprinzând-o de sus până jos. Am rămas blocat şi, deşi sunt medic, n-am ştiut cum să procedez. Primul impuls a fost să o acopăr cu haina şi cu trupul meu, luând-o în braţe, iar ea s-a abandonat cu o expresie de fericire pe faţă, pe care n-am să o uit toată viaţa. În loc să ţipe sau să se vaite, a început să mă sărute. Am vrut, să o iau pe sus şi să o duc la spital, dar ea s-a împotrivit cu îndârjire. Nu a vrut cu nici un chip să o duc la spital. „Dacă eşti doctor, salvează-mă!" îmi spunea ea, râzând. Moartea îi dădea târcoale şi ea mai avea putere să zâmbească. Am rugat-o în genunchi să mă lase să o duc

la spital, dar n-a fost chip să mă înțeleg cu ea. Se zbătea furioasă și repeta întruna: „Dacă mă iubești, salvează-mă!”. I-am făcut o injecție cu un calmat, chipurile să o vindec și a adormit, după care am chemat o Salvare și așa adormită am dus-o la spital. Trecuseră însă aproape două ore. Medicii s-au luptat ore în șir să o salveze dar nylonul se imprimase adânc în pielea ei și nu mai dădea voie corpului să respire. A murit în chinuri groaznice…
Nu mai știam de când ascultam spovedania lui. O oră, două, trei… Spuma ultimelor halbe de bere aduse de ospătar pierise și berea devenise un lichid amar... Ne-am despărțit în ușa restaurantului neavând curajul să ne mai uităm unul la altul. Ce dramă... (Inutil să adaug că frazele au fost incoerente și că am cumpănit mult dacă a folosit cutare cuvânt sau altul.)

Curriculum Vitae – Candid Stoica

Născut la 14 .09.1935 la București.

Activitate artistică:
1956 – este angajat păpușar la Teatrul „Țăndărică.
1961 – absolvă Institutul de teatru și cinematografie I.L. Caragiale, secția actorie.
1961-64 – actor laTeatrul Tineretului din Piatra-Neamț .
1964-69 – actor la Teatrul de stat din Ploiești
din 1969 este angajat la Teatrul de Comedie
Din 1965 activitate Radio, TV, Film .

În 1996 înființează împreună cu I Darie, Anca Pandrea și R. Iftimovici teatrul **Incomod** și Fundația Maxim.
Primul spectacol al teatrului: ***Curve de Lux*** de Radu Iftimovici, cu: Iurie Darie, Anca Pandrea și Candid Stoica a avut loc în sala Grand al fostului Teatru CFR Giulești, urmat de alte spectacole în București, Iași, Timișoara, Chișinău. În

2005 la Koln, în 2006 la Nurnberg, Munchen, Koln, Stutgart şi în 2008 la Tel Aviv şi Haifa.

În August 2001 premieră cu ***Patru pe o canapea plus Valetul*** de Marc Camoletti. Protagonişti: Candid Stoica, Iurie Darie, Anca Pandrea, Iuliana Marciuc, Victor Yila. Spectacolul va fi prezentat în Februarie 2003 în Turneu în Statele Unite şi Canada, iar în primăvara 2005, la Koln

Din Toamna anului 2004 apare în spectacolul **Teatrului de Comedie**, ***Ubu Inlănțuit***, iar din 2008 şi în spectacolul ***Casa Zoikăi*.**

Tot în 2004, împreună cu Sara Dan-Merovici şi Florin Tănase înființează **Teatrul Junior** şi realizează spectacolul ***Ca să se supere oamenii mari mari şi să se bucure copiii mici, mici*** cu care au spectacole în parcuri, în săli improvizate, etc.

În Ianuarie 2005 apare în serialul televiziunii române ***Amantul Doamnei Dracula*.**
În iulie 2009 are loc în sala „Dalles" premiera spectacolului ***Gin cu scandal*** (cu Anda Caropol) iar în toamna anului 2009 apare în serialul ***Fete de măritat*** difuzat pe canalul Prima şi produs de Adrian Fetecău.
În 2010 apare în serialul „**Cel mai Show**" **4** produs de A. Fetecău.

Actualmente apare în spectacolul ***Stăpânul Ciolanului*** de Marilena Dumitrescu, o producție a companiei de teatru „Vouă", a cărui premieră a avut loc în 2010.

Activitate literară:
În 1998 apar în suplimentul Rampa al cotidianului **Azi** o serie de convorbiri cu personalități ale vieții artistice, iar în 2001 în revista Harababura îi apare prima povestire.
Din 2003 participă la cenaclul **Mofturi** condus de **C.Stan.**

În culegerea ***Al doilea Desant*** îi apare povestirea ***Lulu*.**
În 2003 **Observatorul** din Toronto îi publică câteva povestiri, Revista **Hustler** un interviu postmortem cu Vasilica Tastaman şi **Lucefărul** îi publica mai multe interviuri.
În februarie 2009 îi apare la **Editura Zip** volumul ***Acele lucruri aiuritoare care se petrec în spatele scenei*** (550 pagini), prefaţată de Radu Beligan, cu o postfaţă de G. Bălăiţă.
În 28 martie 2011 are loc, in holul TC, lansarea volumului ***Mircea Şeptilici sau Ultimele două ore din viaţa unui artist*** (Editura ZIP), urmat de o lectură integrală a piesei în urmatoarea distributie: *Vladimir Găitan* – Mircea Şeptilici, *Stela Popescu* – D-na Bulandra, *Virginica Mirea* – Marieta Luca, *Delia Seceleanu* – Tantzy Căpăţână, *Adrian Fetecău* – Ionescu-Dangerous, *Andrei Necula* – Benedict Dabija, *Eugen Racoţi* – Sorin Popa, *Grigore Grigore* – Primul vizitator, *Şerban Georgevici* – Al 2-lea vizitator, *Felix Dumitrescu* – Un Poliţist Canadian, *Candid Stoica* – Bob Boleslav.

Locuri, oameni, personaje

Locurile de desfăşurare a acţiunii

Teatrul Tineretului Piatra Neamț
(cuib de minunate spectacole)

Casa Scriitorilor – Mogoşoaia
(cuibuşor de... nebunii)

Prima pagină a piesei „Proştii sub clar de lună" (revista Teatrul, nr. 11/1961) care a propulsat un nou autor în literatura dramatică română şi care a generat un imens scandal

Portretul actriței la maturitate
(Paula Chiuaru)

Portretul dramaturgului în tinerețe
(Teodor Mazilu)

Carol din Orfeu în infern de Tenessee Williams

A avut parte de parteneri excelenți (Alexandru Lazăr şi Paula Chiuaru în Dracul uitat de Jan Drda)

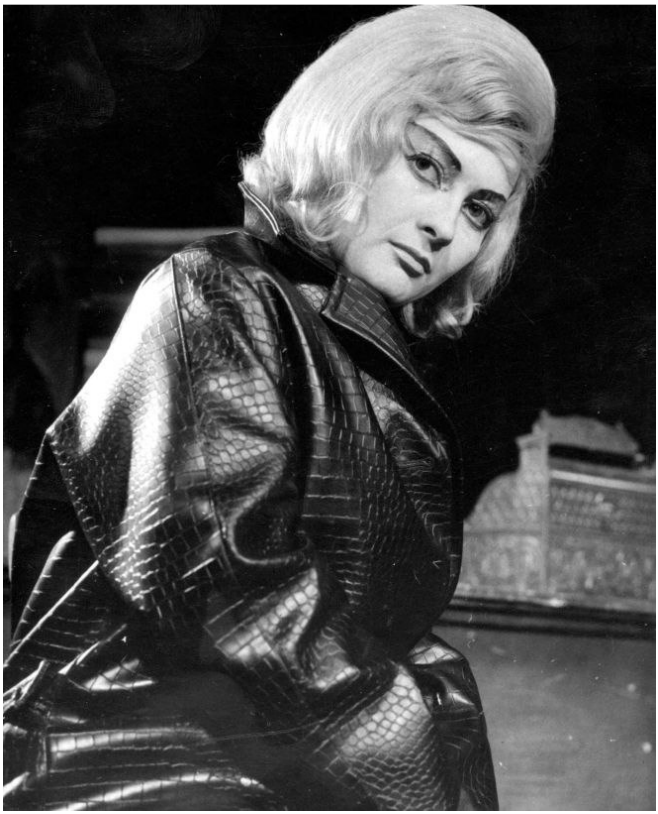

Dorea cu tot dinadinsul să-şi depăşească condiția de „fată frumoasă" (Carol din Orfeu în infern de Tenessee Williams)

Cu încă un partener excelent – Traian Stănescu (în Orfeu în Infern de Tenessee Williams, spectacol din anul 1962, în regia lui Cornel Todea)

Câteodată, pe scenă, ca şi în viaţă, era de o naivitate desăvârşită (Tanți din Turnul Eiffel de Ecaterina Oproiu, regizor I. Cojar)

Avea cravată, manşete şi butoni şi îi plăcea să pozeze, probabil avusese o zi bună de scris

Gândindu-se la Ortansa, Clementina îi plăcea să poarte pălărie şi scruta viitorul pe sub borurile ei

„Fără comentarii!"
pare să spună privirea implacabilă

Ce bine se trăia la Mogoşoaia şi ce veselă era viața acolo!

O familie fericită, la munte (Paula şi Ştefan Ciofu, împreună cu un prieten)

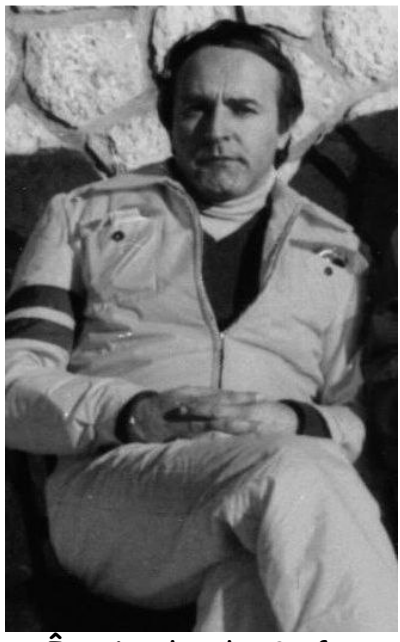

În prim plan dr. Ştefan Ciofu, alias Nelu Ciocu

CUPRINS

Dosarul Curvelor 9
Despre piesă, despre personaj, despre autor... 95
Repere biografice Paula Chiuaru..... 96
Note biografice Teodor Mazilu 97
Dinu Grigorescu: Păcălirea cenzurii..... 99
Vasile Gheorghiu: Pe grabă, dar chiar şi fără... .. 101
Mihai Pruteanu: Remarcă pentru Paula.....103
Mihai Petrovici: Mazilu şi iubirile sale 103
Constantin Turturică: Din dragoste de teatru.....106
Bogdan Ulmu: Două amintiri scurte 108
Denis Dinulescu: Doamna Voltaire – Ficțiune într-un act cu Teodor Mazilu.....109
Aurel Storin: Teodor Mazilu 111
Puşi Dinulescu: Romanul Sfintei Mogoşoaia..... 112
Alexandru Lazăr: Promoția 1961 - Paula 113
Fănuş Neagu: Moulins-á-Vent..... 114
Scrisoare de la Paula..... 116
Scrisoarea din pachet..... 118
Interferențe de umor Mazilian..... 121
Articole despre Mazilu.....123
Eugen Simion: Un mod de a fi scriitor 123
Iosif Naghiu: Mazilu, Diva şi Farfuria 124
Nicolae Scarlat: Proştii sub clar de lună 125
D.R. Popescu: Raiul cu Porci 126
Margareta Şipoş: Pe cai, iarăşi pe cai, mereu pe cai 128
Fragment de jurnal.....129
Curriculum Vitae – Candid Stoica 130
Locuri, oameni, personaje.....133

Editura ZIP, 2011, Asociaţia Culturală Adsum

Tiraj 500 exemplare
ISBN: 978-606-92721-5-2